

KRISTUS – MŪSU TAISNĪBA

“Dārgākā Dāvana, kuru līgava kavējās pieņemt...”

*Patiesības – “Taisnība ticībā”
pamatlikumu pētījums, kā tas atklāts
Dieva Vārdā un Praviēša Gara Rakstos.*

Arturs Grosvenors Daniēls (Daniells).

1926. 2010.

Tulkots no angļu valodas, domājams, 1970 - tajos gados. Tulkotājs nav zināms. Iespējams, ka tas ir bijis mūsu mīļais, vecākais sludinātājs Ernests Klotiņš.

Grāmatu pabeidza rediģēt 2010. g. Nikodēms Karčevskis, salīdzinot ar Review and Herald Publishing Association 1941.g. izdevumu.

Redaktors atļāvās pievienot grāmatai savu rakstu: "Par mīļo autoru un viņa darba pieredzi", jo lasītājiem noteikti radīsies jautājums, kas gan tik svarīgas patiesības varēja apkopot un aprakstīt ?

Aprakstītais temats nav zaudējis savu aktualitāti pēc tik daudziem gadiem. Tieši pretēji, aktualitāte tam turpina pieaugt ar katru gadu!

Sevišķu pateicību mēs visi, šīs grāmatas lasītāji, izsakām Ligītai Vasiļonokai, kas pašai izlēma uzņemt veikt šīs nozīmīgās grāmatas ortogrāfisko rediģēšanu. Bez šī darba teksts nebūtu tik viegli lasāms un saprotams. N. K.

"Jēzus iet no duroīm uz duroīm, apstājas katra dvēseles tempļa priekšā un atklāti apliecina: "Es stāvu pie duroīm un klausīšos." Kā Debesu tirgotājs Viņš atver Savu dārgumu mantu namu un sauc: "Pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts; un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos."

"Atdari savas durois, saka Lielais Tirgotājs, garīgo bagātību īpašnieks, un noslēdz darījumu ar Mani. Tas esmu Es, tavs Pestītājs, kas tev dod padomu pirkt no Manis."

Elena G. Vaita.

SATURS.

Autora priekšvārds	4
Par mīļo autoru un viņa darba pieredzi	7
<u>I daļa</u> – „Kristus -- mūsu taisnība", pamatojums Dieva Vārdā	14
Kristus -- mūsu taisnība	15
Ar kādiem noteikumiem	18
Ābrahāma ceļš – vienīgais ceļš	20
Daudzi izvairījās iet norādīto ceļu	22
<u>II daļa</u> – Praviešu Gara Liecība	25
Ārkārtīgi svarīga vēsts	26
Sagatavojošās vēstis	28
Mineapolisas Konferencē sniegtā vēsts	39
Jauna ēra Trešā eņģeļa vēsts sludināšanā	49
Trešā eņģeļa vēsts patiesā būtība	54
<u>III daļa</u> – Pārdomas par tematu "Taisnība ticība"	59
Būtiska, visu aptveroša patiesība	60
Ārkārtējas ar formālismu saistītas briesmas	63
Lielā patiesība -- Taisnošana ticībā -- pazaudēta no redzes loka	72
Ir nodrošināta pilnīga atjaunošana	79
Patiesības "Taisnība ticībā" apgūšana dzīvē	86
<u>IV daļa</u> – Pielikums	92
Dārgakmeņi	92
Temati, kas jāpēta šinī laikā	96
Dieva Baušļi un Taisnošana ticībā	97
Atlikuma draudze nopietnās briesmās	100
Draudzes lielākā vajadzība	102
Aicinājums garīgai atmodai un reformai	107
Reformējoša kustība	111
Pēdējo dienu briesmas un priekšrocības	112

Autora priekšvārds.

Sludinātāju Savienības Konsultatīvās Padomes locekļu sanāksme, kas notika 1924.g. 22. oktobrī, De Moinā, Aijovā, nolēma "lūgt vecāko sludinātāju Danielu sakopot E.G. Vaitas rakstus par tematu "Taisnošana ticībā."

Šis oficiālais lūgums izteica daudzu mūsu darbinieku un ļaužu jau sen izjustu un Ūnijas konferencē atkārtoti apliecinātu vēlēšanos, kas atspoguļojusies arī hronikā. Sadarbojoties ar saviem darba biedriem sludinātāju Savienības kantorī, uzņēmos šo uzdevumu.

Saskaņā ar galveno mērķi, sakopot E.G. Vaitas rakstus par tematu "Taisnošana ticībā", tika rūpīgi izskatīti visi Praviešu Gara raksti, kas mums kā tautai uzticēti gan iesietos sējumos, gan arī iespiesti mūsu draudzes žurnālos, aptverot 25 gadu ilgu laika posmu – no 1887. g. līdz 1912. gadam. Studiju lauks bija tik plašs, apslēptie patiesības dārgakmeņi, kas nāca gaismā, bija tik brīnišķīgi un deva tik lielu gaismu, ka mani samulsināja un izraisīja dziļu godbijību. Man uzliktais svinīgais pienākums lika šos dārgakmeņus izcelt no tumsas un parādīt visā spožumā un skaistumā tā, lai tie atlikušo draudzei uzticētā darba godības pilnajā noslēgumā tiktu pareizi novērtēti un ieņemtu tiem pienācīgu vietu.

Meklējot padomu no saviem kolēģiem, es viņiem izsūtīju sava rokraksta daļas, lai tās rūpīgi izlasītu un izteiktu savus priekšlikumus. Darba biedru atsaucība visā Ziemeļamerikas laukā bija sevišķi iedrošinoša un atbilstoša rakstura, un tika uzsvērta šī darba nepieciešamība. Pateicoties vairāku sludinātāju ierosinājumam, tika sagatavota 1. daļa, kurā temats par "Taisnību ticībā" ir apskatīts no Bībeles viedokļa, kas kalpo par ievadu Praviešu Gara rakstu sakopojumam. Mēs ticam, ka šī nodaļa tiks apzīmogota ar Svēto

Rakstu autoritāti par nemainīgu tematu, kam ir tik būtiski svarīga nozīme Dieva ļaudīm mūsu laikā.

Dieva Vārds skaidri parāda ceļu, kā saņemama taisnība ticī-bā. Praviešu Gara raksti šo jautājumu lielā mērā paplašina un izlej pār to spožu gaismu. Savā aklumā un sirds trulumā mēs esam tālu nomaldījušies no ceļa un daudzus gadus neesam centušies ieviest dzīvē šo cildeno patiesību. Un tomēr, visu laiku mūsu varena Va-donis ir aicinājis Savus ļaudis saskaņoties ar evaņģēlija galveno mācību – ticībā pieņemt par pagātnē izdarītajiem grēkiem piedevē-to Kristus taisnību un arī piešķirto taisnību, lai cilvēcīgā miesā at-klātos Dievišķā daba.

Lai grāmatai būtu izcila vērtība, bija jādara kaut kas vairāk par dažādu atsevišķu citātu virkņu sakopošanu. Vajadzēja tos at-bilstoši sakārtot un sagrupēt, un svarīga bija arī hronoloģiskās se-cības ievērošana. Bez tam bija nepieciešams pareizi saprast apstāk-ļus, kādos šīs liecības dotas, un iemeslus, kāpēc tās rakstītas. Neņ-mot visu to vērā, sakopojums varētu iznākt mulsinošs un grūti iz-protams.

Rūpīga un pārdomāta Praviešu Gara rakstu pētīšana par "taisnību ticībā" ir vadījusi mūs pie pārliecības, ka tie apskata di-vas nozīmīgas lietas. Pirmā lielā un apbrīnojamā patiesība ir tā, ka grēcinieki, ticot Dieva Dēlam, var saņemt Dieva taisnību. Otrā zī-mīgā lieta, kuru mēs šajos rakstos saskatām, ir Dieva tālredzīgā aizgādība, sūtot Saviem ļaudīm īpašu vēsti par Dieva taisnības sa-ņemšanu ticībā, kas 1888. gadā bija sapulcējušies ģenerālkonferen-cē Mineapolisas pilsētā. Šo pēdējo patiesību Septītās dienas ad-ventisti nevar atstāt neievērotu, nezaudējot sevišķi svarīgo mācību, kuru Kungs nodomājis mums mācīt. Pamatojoties uz šo pārliecību, šajā darbā ir ietvertas mācības, kas dotas sakarā ar piedzīvojumiem un notikumiem Mineapolisas Konferences laikā un pēc tam sekojo-šos gados.

Lielākā daļa mūsu draudzes locekļu ir ienākuši draudzē pēc šiem piedzīvojumiem. Viņiem tie ir sveši, tomēr arī tiem jāsaņem vēsts, ko sniedza toreizējie piedzīvojumi. Tādēļ

nepieciešams atdzīvināt vismaz daļu no tad dotajām pamācībām un īsi paskaidrot, kā-dos apstākļos tās sniegtas.

Tie, kas pilnīgi uzticas atlikušo draudzei dotajai Praviešu Gara dāvanai, augstu vērtēs šeit sakopotās liecības. Tikai nedaudzas no tām ir no jauna izdotas pēc tam, kad tās parādījās "Review and Herald" slejās. Vairākums no tām pazuda no redzesloka, līdz ar "Review" izdevumu, kurā tās bija iespiestas. Nav neviena cita raksta, izņemot šo, kurā tās visas būtu sistemātiski un hronoloģiski sakopotas. Lai šīs vēstis dara tām nozīmēto darbu visu to dzīvē, kas lasīs šīs lappuses. Brīnišķīga ir tā svētība, kuru Debesis ilgojas mums dāvināt!

A. G. D.

Par mīlo autoru un viņa darba pieredzi.

Materiāli no 10BC – 373-4. un L. E. Frūma, “Liktenīgā kustība”, 393-404.

Ilggadīgais Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences prezidents (1901--22.g.), Daniēls Artūrs (Daniells, Arthur Grosvenor, 1858--1935.) dzimis Aiovā, kara ārsta ģimenē. Desmit gadu vecumā viņš pieņēma Kristu par savu personīgo Pestītāju un 1875. g. iestājās Betlkrīkas koledžā. Evaņģelizācijas darbā stājās 1878. g. Teksasā par palīgu sludinātājam Robertam Kilgoram. Pēc tam, kādu gadu, bija Džeimsa un Elenas Vaitas sekretārs. Vēlāk evaņģēlists Aiovā. 1886. g. aicināts darbā par misionāru – celmlauzi Jaunzēlandē, kur viņš nostrādāja 14 gadus. No 1889.līdz 1891. g. viņš bija Jaunzēlandes draudžu Savienības prezidents. Bet no 1892. līdz 1895. gadam Austrālijas Savienības prezidents. Kad Ellena Vaita ieradās Austrālijā 1891. gadā, tad Daniēls bija saistīts darbā ar cieņjamo Kunga kalponi, kura bija saņēmusi tik daudzas dārgas vēstis no mūsu mīlā Kunga un Pestītāja.

1901. gadā Daniēls tika aicināts uzņemties Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences vadību. Tas bija grūts periods draudzes vēsturē, kas saistīts ar finansiālām un organizatoriskām grūtībām, kā arī mūsu draudzes galvenās mītnes pārceļšanu no Betlkrīkas uz Vašingtonu. Ja mazliet sīkāk aprakstītu dažus notikumus viņa darbā, tad mēs visi atzītu viņu par Svētā Gara piepildītu ticības varoni. Daniēls ļoti bieži ceļoja pa dažādiem kontinentiem, pārliecībā, ka informācija viņam jāsaņem no pirmajām rokām. Reformas, kas tika veiktas tajā laikā, veicināja mūsu draudzēs strauju izaugsmi. Pēc 21 gada, kas bija pavadīts Ģenerālkonferences vadītāja amatā, 1922. g., viņš lūdza atbrīvot sevi no atbildīgā pienākuma un turpmākajos četros gados strādāja par Ģenerālkonferences sekretāru.

Pēc atbrīvošanās no prezidenta pienākumiem, blakus sekretāra pienākumiem Vispasaules Savienībā, viņš tika iecelts arī par vadītāju jaunizveidotajā Sludinātāju komisijā, kas drīz tika pārveidota un nosaukta par Sludinātāju apvienību. Šajā laikā viņš apmeklē-

ja Austrāliju, Jaunzēlandi – zemes, kur bija strādājis un kur viņu sagaidīja ar sevišķu lielu mīlestību. Sastapdamies ar jauniem uzdevumiem un sāpīgi izjuzdams savu nepilnību, Daniēls sāka dziļi pār-meklēt savu sirdi, lai atrastu sava vājuma un nespēka galveno cēloni un lai izprastu mūsu sludinātāju nepilnību iemeslus, kā arī visas draudzes darbību traucējošos faktorus. Viņš sāka pārdomāt pagātņi, lai sistematizētu galvenās mācības, kuras varētu virzīt draudzi nopietnā dievbijībā jau tagad un arī nākotnē.

Viņa uzmanību saistīja atmiņas par diviem Praviešu Gara rakstiem, kas satura ziņā bija diezgan līdzīgi. Pirmais bija lasāms draudzes žurnālā “Review and Herald” 1887. g. 22. marta numurā, tas ir, pusotru gadu pirms Mineapolisas sesijas. Otrais bija publicēts četrpadsmit gadus pēc šīs sesijas – 1902. g. 25. februārī. (Abus rakstus saīsinātus tagad var lasīt šinī grāmatā: pirmais – 107. lpp., bet otrais 112. lpp.) Otrais raksts nebija vienkāršs atkārtojums, bet paplašināts un pavēlošāks, jo pirmajam nebija pievērsta nopietna uzmanība. Abi šie raksti aicināja draudzi visā pasaulē uz patiesu atmodu un reformu. Otrais raksts mācīja atšķirt atmodu no reformas un brīdināja no tām briesmām, kādas sekos nevērīgas izturēšanās vai atmešanas gadījumā. Tomēr šķiet, ka šie raksti, neskatoties uz visiem brīdinājumiem, toreiz nesaistīja sevišķu lasītāju uzmanību. Abi raksti ieinteresēja Daniēlu, bet vecie žurnāli pēc 20 – 30 gadiem, nebija vairs atrodamī. Tomēr viņš tos sameklēja un tas bija viņam jauns atklājums, kas radīja spēcīgu ierosmi. Un, jo vairāk viņš par tiem domāja, jo spēcīgāk šie raksti pakļāva viņu savai ietekmei. Vispirms viņš ievēroja tajos pats savas nepilnības un pēc tam arī savas mīļās draudzes trūkumus. Atrazdamies administratīvajā darbā, viņa laiku aizņēma ikdienas lietu kārtošana visā pasaulē, un viņam nebija laika pievērst uzmanību šīm lietām. Tagad šie divi raksti ar patiesības vēstīm atvēra viņa acis un viņš saprata ne-pieciešamību pēc tūlītējas grēku nožēlas un pārmaiņām savā dzīvē un darbā. Viņš tam atsaucās ar visu sirdi. Šīs vēstis viņa kaulos bija kā degoša uguns. Tā turpināja degt, līdz pārvērtās par uguns liesmām, par lielu uguni Dievam, iededzinot arī citu cilvēku dzīvi Svētā Gara gaismā un tiešā sadraudzībā ar Kristu.

Turpinot savus pētījumus 1922. -- 23. gados, īpaši pievērsdams 1888. g. dostarpībām par Taisnošanu ticībā, viņš pētīja Pravešu Gara Mineapolisas vēsturiskos aicinājumus. Viņš izjuta tur atklāto spēku un pazemoja savu sirdi Dieva priekšā. 1926. gadā Vispasaules savienības sesijā Milvokī Daniēls lūdza atbrīvot viņu no Ģenerālkonferences sekretāra darba, kuru līdz šim pildīja kopā ar Sludinātāju apvienības vadītāja pienākumiem. Savu sirdi un spēkus viņš tagad gribēja veltīt Sludinātāju apvienības literatūras darba paplašināšanai.

Daniēlam uzticētais pienākums Sludinātāju apvienības sekretāra postenī pavēra šo iespēju. Un tā varenās vēstis par atmodu un reformu veidoja viņa aicinājumu kodolu, ko viņš izteica saviem darba biedriem. Daniēls sāka strādāt, organizējot sirdi aizkustinošus sludinātāju kursus. Tie sekoja viens otram – 1923.; 1924.; un 1925. gadā. Daniēls tos rīkoja Ziemeļamerikas dienvidrietumos – Klusā okeāna krastā, pēc tam atkal ziemeļrietumos. Šīs darbinieku sanāksmes iezīmējās ar uzsvērtiem atmodas un reformēšanās aicinājumiem. Un šeit tika ierosināti daudzi ievērojami vīri: Mods, Mac Guirs, Teilors, Bančs, Heiness un citi. Pārmainījās viņu priekšstati, dzīve un sludināšana. Arī viņi kļuva par tās pašas svarīgās vēsts evaņģēlistiem. Sākās patiesas dievbijības atmoda, izceļot attiecīgos norādījumus, kas saistās ar Kristu -- mūsu taisnību, jo *“Viņā mājā visa Dievības pilnība miesā.”* (Kol. 2: 9. *Precīzāks tulk.*) Dievs pamudināja arī citus cilvēkus pētīt šo vissvarīgāko patiesības dārgakmeņu dažādās šķautnes.

Dieva Gars darbojās pie dažādiem prātiem un deva apbrīnojamās ierosmes. 1920. gadā kāds no mūsu dzejniekiem, Verdžijs Heriss Holdens, mācību par Taisnošanu ticībā ietēpa ietekmīgās vārsnās. Atmoda vērsās plašumā. Un tas viss paaugstināja Kristu. Tika izcelta “patiesās Trešās eņģeļa vēsts” lielā un darbīgā sirds. Daniēlam un viņa iedvesmotajiem vīriem arvien skaidrāks kļuva viss kopsakars ar Spēcīgo saucienu, Vēlo lietu un ar darba nobeigumu, kuru veiks Atkl 18: 1. pantā aprakstītā eņģeļa atklāšanās varenajā spēkā.

Daniēls priecājās, ka vienmēr atradās patiesi spējīgu, svētījušos vīru kodols, kas atsaucās aicinājumam, pie tam bez kādiem iebildumiem. Pazīstamais adventistu autors, redaktors, sludinātājs un administrators Edvins Frūms (1890. -- 1974.), rakstīja grāmatā “Liktenīgā kustība” sekojošu personīgo liecību: “Tieši šajā laikā, vecākā sludinātāja Daniēla vēsts un viņa dedzība skāra arī manu dzīvi. Es biju dzimis adventistu ģimenē. Mans tēvs un māte, pat vecmāmiņa bija adventiste. Pirmo reizi es sastapos ar Daniēlu pusaudžu gados, jo Takoma Parkā mēs dzīvojām blakus viņa dzīvesvietai. Viņš dziļi ietekmēja manu jauno dzīvi. Viņš bija tas, kas ierosināja grozīt manus plānus un sākt gatavoties sludinātāja darbam.”

Frūms rakstīja: “Es biju viens no tiem, kurus dziļi saviļņoja un aizkustināja Našvillas 1925. g.ursos noturētās Daniēla sapulces. Es sāku skaidri saprast savu personīgo pūļu veltīgumu un bezspēcību. Tagad es jau spēju aptvert savu grūtību galveno iemeslu un pāri par visu ieraudzīju dziedinošo līdzekli tā novēršanai. Šie kursi kļuva par pagrieziena punktu manā dzīvē un sludināšanas darbā. Es drīz vien skaidri sapratu, ka kristietības galvenā būtība atrodama personiskajās attiecībās ar Personu – Jēzu Kristu, mūsu Kungu.”

Pieredzējušais Daniēls aicināja jauno Frūmu palīdzēt pabeigt darbu pie grāmatas “Kristus – mūsu taisnība”, pie kuras sagatavošanas viņš bija strādājis jau gandrīz veselu gadu. Šī ievērojamā grāmata – adventes tautas dārgums -- bija patiesi tagadējā patiesība, kuras publicēšana 1926. g. atstāja draudzē ārkārtīgi lielu atmodas ierosmi. “Kristus – mūsu taisnība” bija pirmā Sludinātāju apvienības izdotā grāmata. Turpretī Frūms, sadarībā ar Daniēlu, bija intensīvi sācis pētīt Svētā Gara Personību un darbu. Pateicoties tam, Frūms, kaut vēl salīdzinoši jauns, tika aicināts Milvokī Ģenerālkonfernces sesijā izklāstīt savus atklājumus par Svēto Garu. Visai drīz viņam arī uzdeva runāt par šo svarīgo tematu Ziemeļamerikas Ūnijas sērijveida sludinātājuursos 1928. gadā. Šie pētījumi pēc tam, ievērojot lielo interesi, tika publicēti grāmatā “Iepriecinātāja nākšana” tajā pašā gadā. Ar to Sludinātāju apvienība bija izde-

vusi jau otro grāmatu, sevišķi izceļot šos lielos, garīgos tematus un palīdzot īstenot Daniēla ieceri par apgaismojošas literatūras radīšanu, kas pastāvīgi iedarbotos uz mūsu darbinieku saimi un draudzi.

Pēc tam Frūms rakstīja: “Tuvojoties 1935. g. pavasarim, es un Doress tikām steidzīgi izsaukti uz Losandželosu. Tas notika sakarā ar Daniēla nopietno lūgumu palīdzēt viņam pabeigt grāmatu “Pastāvīgā Praviešu Gara dāvana”. Materiālus tās rakstīšanai viņš bija vācis un gatavojis jau gadiem ilgi. Tā bija skriešanās ar laiku, jo Daniēlam bija uzbrukusi liktenīga slimība. Frūms rakstīja: “Mūsu dienas kārtība tad raksturojās ar garām darba stundām. Tomēr grāmata tika pabeigta. Ievadā, kuru vecākais sludinātājs lika uzrakstīt man, atzīmēts datums – “Losandželosā, Kalifornijā, 1935. gada 24. februārī”. Tas notika apmēram mēnesi pirms viņa nāves. Neskatoties uz ārkārtīgo slodzi, šis laiks man izvērtās par sevišķas priekšrocības mēnešiem. Man bija iespēja ne vien palīdzēt mīļajam draugam, audzinātājam un bijušam priekšniekam noslēgt viņa darbu, bet daudzas, daudzas reizes pavērās izdevība sirsnīgām pārrunām par tiem lielajiem tematiem, mērķiem un centieniem, ar kuriem bez pārtraukuma bija savienota viņa sirds – tie bija: Taisnošana ticībā, Svētais Gars, Spēcīgais sauciens, Vēlais lietus, Laudīķejas vēsts, Atmoda un reforma, un Atkl. 18: 1. pantā aprakstītā eņģeļa pieaugošā gaisma un Dieva darba noslēgšana Svētā Gara spēkā.

Savas dzīves pēdējās dienās Daniēls centās uzrakstīt “Atvadu aicinājumu Adventistu sludinātāju saimei”. Galvenos vilcienos viņš to līdzdalīja man un lūdza sakārtot sakarīgos teikumus. Tas tika izdarīts un nolasīts viņam dienu pirms nāves. Kaut arī fiziski viņš ļoti ātri sabruka, viņa prāts tomēr palika skaidrs līdz pēdējam brīdim. Runāt viņam palīdzēja sasmalcināti ledus gabaliņi. Viņš uzmanīgi sekoja katram vārdam, kad es tos tam lasīju priekšā pilnīgi sakārtotus. Kad biju izlasījis līdz pusei, ievēroju, ka pa viņa vaigiem rit asaras. Es pārtraucu lasīt, bet viņš mudināja turpināt. Kad biju nonācis līdz pēdējam teikumam, kas nobeidzas ar “Āmen”, arī viņš izteica balsī “Āmen!” Pēc tam vēl papildus, uzsvērti piebilda: “Un... Āmen!” Nekad es neaizmirsīšu tā brīža svinīgumu, jo tie bi-

ja viņa pēdējie vārdi. Drīz vien pēc tam viņš iegrima bezsamanā, no kuras vairs nepamodās. Viņš mira, palikdams uzticīgs līdz galam.

Daniēls bija dedzīgs un nenogurstošs Kristus liecinieks. Viņam rūpēja garīgās kalpošanas pilnveidošana. Viņš bija viens no mūsu draudzes visenerģiskākajiem vadītājiem. Viņš uzrakstīja sekojošas grāmatas: “Pasaules karš”, “Pasaule apjukumā”, “Kristus – mūsu taisnība” un “Paliekošā Praviešu Gara dāvana”. N. K.

*) Doress Robinsons, (1879 – 1957) . Domājams ir runa par to vīru, kas bija neiedomājami enerģisks un ļoti ticīgs. Apmēram septiņu gadu vecumā pēc paša iniciatīvas sāka pārdot mūsu laikrakstus “ Laika zīmes.” Kad viņam bija divpadsmit gadu, tad viņa vecāki devās uz Dienvidāfriku misijas darbā. Doress ar brāli palika dzimtenē Lankasterā, bet vēlāk mācījās Klermontas (tagad Heldebergas) Ūnijas koledžā.

Pēc tam, 1893. g. viņš pievienojās saviem vecākiem Austrālijā, Melburnā, kur turpināja studijas medicīnā. Tajā laikā tur uzturējās arī Elena Vaita un dažus mēnešus viņš bija viens no viņas sekretāriem. Pēc atgriešanās Amerikā viņš at-sāka stādāt Betlkrīkas dziedniecības iestādē un vienu gadu sludināja Montānā.

1905. gadā Doress apprecēja ar Ellu Vaitu – Elenas Vaitas mazmeitu, ar kuru bija iepazinies jau Austrālijā. Viņš no jauna kļuva par E. G. Vaitas sekretāru un viņas rakstu sastādītāju līdz Kunga kalpones dzīves beigām. Turpmāk viņš veltīja sevi evaņģēlija un gana darbam dažādās pasaules daļās. Pēc atgriešanās Amerikā 1928. g. turpmākos 25 gadus līdz pensijai viņš veltīja darbam E. Vaitas rakstu mantojuma Publikācijas komisijā. Lūk, kādu vīru Daniēls bija lūdzis atbraukt pāri visam kontinentam, lai palīdzētu pabeigt viņa dārgo grāmatu: “Paliekošā Praviešu Gara dāvana”.

*"Tērtai Kristus taisnības bruņās, draudzei jāuzsāk
sava pēdējā cīņa."*

E. G. Vaita.

*"Kristus kronēšanas dienā Viņš nevienu neatzīs par
Savējo, kam būs kāds traips, grumba vai cita kāda
vainā. Bet Saviem uzticīgajiem Viņš dos neiznīcīgās
godības vainagus. Tie, kas nevēlējās, lai Viņš pār tiem
valda, redzēs Viņu atpestīto pulka vidū, kurā ikviens
nes zīmi: "Kungs – mūsu taisnība."*

E. G. Vaita.

I daļa.

“Kristus – mūsu taisnība” pamatojums Dieva Vārdā.

"Kungs ir taisns, Viņš mīl taisnību." Ps. 11: 8.

"Netaisnības nav pie Viņa." Ps. 92: 15.

"Esiet skaidrā prātā un negrēkojiet." Kor. 15: 34.

Kristus – mūsu taisnība.

Kristus – mūsu taisnība ir dižena, Svētajos Rakstos izskaidrota vēsts. Lai arī cik dažāda ir forma un izteiksme, kādā šī vēsts ietverta un atklāta, tomēr pastāvīgi katram apļa punktam centrālais, valdošais temats ir Kristus – mūsu taisnība.

Radīšanas ziņojums atklāj Kristus brīnišķīgo gudrību un spēku, ar kādu radītas visas lietas. Kol. 1:14-16. Pirmā Ādama grēks ar visām tā briesmīgajām sekām ir atstāstīts tādēļ, lai par Glābēju un Atjaunotāju tiktu apsveikts Kristus -- pēdējais Ādams. Rom. 5: 12 - 21. Mums ir parādīta nāve ar visām tās šausmām, lai Kristus tiktu paaugstināts un godināts par Dzīvības Devēju. 1. Kor.15: 22. Vilšanās, bēdas un traģēdijas šajā dzīvē kalpo vienam mērķim – rosi-nāt mūs meklēt Kristu – Lielo Iepriecinātāju un Atbrīvotāju. Jāņa 16: 33. Mūsu grēcīgā daba ir parādīta tumšās, drūmās krāsās, lai mēs nāktu pie Kristus ar lūgumu šķīstīt un lai Viņš patiesi būtu mūsu "Kungs – mūsu taisnība."

Tādā veidā visā Svētajā Grāmatā, katrā patiesības posmā, ir skaidri norādīts uz Kristu – mūsu Taisnību.

Dieva Vārdā plašu vietu ieņem taisnība, īpaši skaidri noteikts temats, kam dzīvē svarīga nozīme. Šajā vienreizējā autoritatīvajā mācību grāmatā par taisnību ir ļoti skaidri parādīts tās Avots, tās daba, grēcinieku iespējas to iegūt un nosacījumi, ar kādiem tā ir nodrošināma.

Par taisnības avotu mēs lasām. „*Tavā pusē, Kungs, ir taisnība.*” (Dan. 9: 7.) *"Tas Kungs ir taisns visos Savos ceļos".* (Ps. 145: 17.) *"Tava taisnība stāv tāpat kā Dieva kalni..."* (Ps. 36: 7.) *"Ta-va taisnība ir mūžīga taisnība..."* (Ps. 119: 142.) *"Tas Kungs ir taisns, (..) un Viņš mīl taisnību. Taisnie skatīs Viņa vaigu."* (Ps. 11: 8.) *"Tas Kungs ir taisns, mana patvēruma klints, un tajā nav netaisnības".* (Ps. 92: 16.)

Par taisnības dabu Raksti runā sevišķi skaidri. Tā ir parādīta kā tiešs grēka pretstats un savienota ar svētumu un dievbijību. **"Uzmostieties taisnībai un negrēkojiet."** (1. Kor. 15: 34. *Pēc angļu tulk.*) Līdz ar agrāko dzīves veidu jāatmet arī "vecais cilvēks", kas, savu kārtību dēļ pievilts, iet bojā. Un jāatjaunojas savā sirds prātā un garā. **"Un jāapgērbj jaunais cilvēks, kas radīts pēc Dieva patiesā taisnībā un svētumā."** (Ef. 4: 24.) **"Gaismas auglis viscaur ir labprātība, taisnība, patiesība."** (Ef. 5: 9.) **"Bet tu Dieva cilvēks... dzenies pēc taisnības, dievbijības, ticības, mīlestības, pacietības, lēnprātības..."** (1. Tim. 6: 11.) **"Katra netaisnība ir grēks"** (1. Jāņ. 5: 17.)

Iespējams, ka visā Dieva Vārdā visjaukākais un visapgarošākais ziņojums par taisnību, kas attiecas uz Kristu, ir sekojošais: **"Tu esi mīlējis taisnību un ienīdis netaisnību, tāpēc Dievs, Tavs Dievs, ir svaidījis Tevi ar prieka eļļu vairāk par Taviem biedriem."** (Ebr. 1: 9.) Tas nostāda taisnību tieši pretī netaisnībai jeb grēkam.

Tā Vārds vēstī, ka Dievs ir taisnības avots un ka taisnība ir viena no Viņa dievišķajām, svētajām īpašībām.

Tematā par Dieva taisnību galvenais jautājums, kurā mēs esam visdziļāk ieinteresēti un kas mums sevišķi nozīmīgs, ir mūsu personīgās attiecības ar šo taisnību. Vai taisnība zināmā pakāpē piemīt cilvēcīgai dabai? Ja tā ir, tad kā to iespējams izkopt un attīstīt? Ja taisnības nav, vai ir kāds ceļš, lai to iegūtu? Ja tāds ir, tad ar kādiem līdzekļiem un kad?

Dieva Vārdā nemācītam un neapgaismotam prātam tā ir liela, tumša un sarežģīta problēma. Pūloties to atrisināt, cilvēks tiešām ir devies uz daudz gudrošanām. Bet nedrošība un apjukums jautājumā par mūsu attiecībām pret Dieva taisnību ir pavisam nevietā, jo patiesais stāvoklis ir skaidri atklāts Patiesības Rakstos.

Raksti ziņo, ka **"visi ir grēkojuši, un tiem trūkst dievišķās godības."** (Rom. 3: 23) Ka **"es esmu miesīgs, pārdots grēka varā."** (Rom. 7: 14.) Ka **"nav neviena taisna, it neviena."** (Rom. 3: 10.) **"Manā dabīgajā miesā nemīt nekas labs."** (Rom. 7: 18.) Un beidzot, ka mēs esam piepildīti **"ar visādiem netikumiem."** (Rom. 1:

29.) Sacītais skaidri atbild uz jautājumu, vai cilvēka labai piemīt kaut kādā mērā taisnība. Taisnības nav. Tieši pretēji, cilvēcīga daba ir piepildīta ar netaisnību.

Tomēr šajā pašā Vārdā mēs atrodam labo, priecīgo vēsti, ka Dievs ir paredzējis veidu, kā mēs varam tikt šķīstīti no mūsu netaisnības, apgērbti un piepildīti ar Viņa pilnīgo taisnību. Mēs atrodam, ka šis lēmums ir pieņemts un atklāts Ādamam tūlīt pēc viņa krišanas no sava augstā un svētā stāvokļa. Jau pašā nežēlīgās un nevienlīdzīgās cīņas iesākumā ar grēku kritušie, netaisnie vīri un sievas ir sapratuši un satvēruši šo žēlastības sniegto taisnošanas iespēju izglābties. To mēs uzzinām no sekojošām Rakstu liecībām:

1. Kādā no Savām svētrunām Kristus atsaucās uz Ādama otro dēlu, un Viņš runā par **"taisno"** Ābelu. (*Mat. 23: 35.*) Pāvils paskaidro, ka **"ticībā Ābels ir nesis Dievam labāku upuri nekā Kains; tās dēļ par viņu ir liecināts, ka viņš ir taisns..."**
(*Ebr. 11: 4.*)
2. **"Kungs sacīja Noam: "Ej šķirstā, tu un viss tavs nams. Jo Es esmu vērojis, ka tu esi Manā priekšā taisns šinī ciltī." (1. Moz 7: 1.) "Noa bija taisns un bezvainīgs vīrs savā ciltī, jo Noa vadīja savas gaitas ar Dievu." (1. Moz 6: 9.)**
3. **"Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību." (Rom 4: 3.)**
4. **"Viņš izglāba taisno Latu, kam bezdievju netiklā dzīve sagādāja ciešanas. Jo taisnais, kas dzīvoja viņu vidū, mocījās savā taisnajā dvēselē dienu no dienas, redzēdams un dzirdēdams viņu negantos darbus." (2. Pēt 2: 7, 8.)**
5. Par Čakariju un Elizabeti, kas dzīvoja tieši pirms Kristus dzimšanas, ir sacīts: **"Viņi abi bija taisni Dieva priekšā un staigāja nevainojami visos Tā Kunga baušļos un likumos." (Lūk. 1: 6.)**
6. Apustulis Pāvils paskaidro, ka pagāni, kam viņš bija sludinājis evaņģēliju, **"ir panākuši taisnību"; "jūsu ieguvums ir svēttapšana, un tās gals – mūžīga dzīvība." (Rom. 9: 30; 6: 17-22.)**

Tā redzam, ka kopš apsolījuma došanas Ādamam līdz apustuļu laika noslēgumam vienmēr ir bijuši vīri un sievas, kas satvēruši

Dieva taisnību un saņēmuši liecību, ka to dzīve bijusi Dievam patīkama.

Ar kādiem noteikumiem?

Kā to sasniedza? Ar kādiem nosacījumiem bija iespējama šī brīnišķīgā pārvēršanās? Vai tā izskaidrojama ar to, ka laiks un apstākļi, kādos šie vīri un sievietes dzīvoja, bija labvēlīgi taisnībai? Vai to izraisīja sevišķas, pārākās īpašības, kas piemita tiem, kuri sasniedza šīs dievbijības augstienes?

Visi ziņojumi par laiku un atsevišķām personām dod izsmeļošu atbildi. Tie bija ļaudis ar mums līdzīgu dabu, un to apkārtne "**mocija**" viņu taisnās dvēseles dienu no dienas. (2. Pēt 2: 7, 8.) Nenovērtējamo taisnības svētību viņi ieguva vienā vienīgajā veidā, kā pēc Ādama krišanas grēkā to iespējams nodrošināt katrai cilvēcīgai būtnei.

Jaunajā Derībā sevišķi izcila vieta piešķirta jautājumam kā tikt taisnotam. Visskaidrākās un pilnīgākās liecības atrodamas Pāvila vēstulē romiešiem. Savu pierādījumu pamatojumu pašā iesākumā apustulis paskaidro: „**Jo es nekaunos Kristus evaņģēlija dēļ, jo tas ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic... Jo tajā atklājas Dieva taisnība no ticības uz ticību, kā rakstīts: no ticības taisnais dzīvos.**” (Rom 1: 16, 17.) Tas ir evaņģēlijs, kas cilvēkiem atklāj pilnīgo Dieva taisnību. Evaņģēlijs arī parāda ceļu, kā taisnību var iegūt grēcīgi cilvēki, proti, ar ticību. Tas sīkāk ir izskaidrots sekojošā ziņojumā:

"Ar bauslības darbiem neviens cilvēks nevar kļūt taisnots. Viņa priekšā. Jo bauslība dod – grēka atziņu. Bet tagad neatkarīgi no bauslības (darbiem) ir atklājusies Dieva taisnība, ko jau aplicina (atzīst) bauslība un pravieši. Šī Dieva taisnība dota ticībā uz Jēzu Kristu visiem, kas tic." (Rom 3: 20-22.)

Šīs Rakstu vietas pirmajā daļā apustulis rāda likuma nozīmi taisnošanas problēmā. "**Bauslība dod grēka atziņu.**" Grēka atziņu, bet ne atbrīvošanu no grēka. Bauslība pievērš cilvēka uzmanību savam grēkam. To darot, tā paziņo, ka visa pasaule ir noziedzīga

Dieva priekšā. (Rom. 3. nod.) Bet bauslība nevar atbrīvot no grēka. Nekādas grēcinieka pūles, paklausot likumam, nevar izdzēst viņa vainu vai sniegt viņam Dieva taisnību. Pāvils paskaidro: **“Šī Dieva taisnība ir dota ticībā uz Jēzu Kristu visiem, kas tic... Viņu (Kristu) Dievs tiem, kas tic, nolīcis par grēka izpircēju Viņa asinīs, (salīdzinošu upuri) tā parādīdams Savu taisnību, jo Viņš piedod visus agrāk, dievišķās pacietības laikā, nodarītos grēkus.”**

(Rom 3: 22-26.)

Ticot Kristus asinīm, visi ticīgā grēki tiek dzēsti, un to vietā ticīgajam tiek pieskaitīta Dieva taisnība. Ak, kāda brīnišķīga pārvērtība! Kāda Dievišķās mīlestības un žēlastības izpausme! Pāvils saka, ka grēkā dzimuši cilvēki ir **“piepildījuši savu dzīvi ar visādiem netikumiem”** (Rom 1: 29.) Viņu iedzimtās tieksmes uz ļaunu ir spēcīgākas, nekā varam iedomāties. Viņa apkārtne ir viszemākajā morālajā līmenī. Kaut kādā veidā Dieva mīlestība, kas spīd no Gol-gātas krusta, sasniedz šī cilvēka sirdi. Viņš pakļaujas, nožēlo, iz-sūdz grēkus un ticībā lūdz Kristu par savu Pestītāju. Tajā mirklī, kad tas lūdz, viņš tiek pieņemts par Dieva bērnu. Visi viņa grēki ir piedoti, viņa noziegums ir dzēsts. Viņš tiek uzskatīts par taisnu, un Dieva Likuma priekšā tas stāv taisnots un atzīts par nevainojamu. Šī pārsteidzošā, apbrīnojamā cilvēka pārmaiņa var notikt vienā īsā stundā. **Tā ir taisnošana ticībā.**

Pēc šiem skaidrojumiem, spēcīgajiem ziņojumiem par taisnošanas ceļu, apustulis šo patiesību attēlo ar konkrētu gadījumu. Par piemēru viņš izvēlas Ābrahāma piedzīvojumu.

“Ko nu lai sakām par savu ciltstēvu pēc miesas – Ābrahāmu? Kādu labumu viņš ir panācis?” (Rom 4: 1.) Nojaušot viņa atbildi, mēs atbildam: “Ābrahāms ir saņēmis taisnošanu. Bet kā, kādā veidā? Pāvils mums saka: **“Jo, ja Ābrahāms kļuvis taisns ar saviem darbiem, tad viņš ir liels, bet ne Dieva priekšā.”**

(Rom. 4: 2.)

Kļūt taisnam ar darbiem, vai tas vispār būtu iespējams? Vai tas ir veids, kā iegūt taisnību? **“Ko saka Raksti? Ābrahāms ticēja Dievam, un tas (t.i., viņa ticība) viņam tika pielīdzināts (jeb piedēvēts) par taisnību.”** (Rom. 4: 3.)

Šis piemērs uz visiem laikiem noskaidro ceļu, kādā Ābrahāms ieguva Dieva taisnību. To nenopelnīja ar darbiem, to saņēma ticībā.

Ābrahāma ceļš – vienīgais ceļš.

Noskaidrojais jautājumu, kā Ābrahāms ieguva Dieva taisnību, Pāvils turpina domu, rādot, ka tas ir vienīgais ceļš, kādā jebkurš cilvēks var iegūt taisnību.

"Kam nav darbu, bet kas tic Tam, Kas bezdievīgo taisno, tam viņa ticība tiek pielīdzināta par taisnību." (Rom. 4:5.) Kāda laipnība! Kāda liela līdzjūtība! Kungs, kas ***"ir taisns visos Savos ceļos"***, piedāvā Savu paša pilnīgo taisnību ikvienam nabagam, vājam, bezpalīdzīgam, bez cerības esošam grēciniekam, ***"kas tic Tam"***, izlasīsim to vēlreiz: ***"Kam nav darbu... bet kas tic Tam... viņa ticība tiek pielīdzināta par taisnību."***

Tik svarīgs, tik būtisks ir šis taisnības iegūšanas ceļš, ka apustulis visā nodaļā turpina apskatīt, atkārtot un iespiest prātā visiem to, ko viņš tik skaidri pateicis dažos vārdos. Vēl daži no viņa ziņojumiem; ***"Tāpēc arī Dāvids teic svētīgu tādu cilvēku, kam Dievs piešķir taisnību neatkarīgi no darbiem."*** (Rom. 4: 6.) ***"Es uzsveru, ka Ābrahāmam ticība ir pielīdzināta par taisnību."*** (Rom. 4: 9.)

"Pilnīgi pārliecināts, ka Dievs to, ko Viņš apsolijs, spēj arī darīt. Tāpēc arī tas viņam tika pielīdzināts par taisnību. Bet ne jau viņa dēļ vien ir rakstīts, ka tas viņam pielīdzināts, bet arī mūsu dēļ, kam tas tiek pielīdzināts, kas ticam Tam, kas mūsu Kungu Jēzu uzmodinājis no miroņiem, Viņu, kas nodots nāvē mūsu pārkāpumu (t.i., grēku) dēļ un uzmodināts, lai mēs tiktu taisnoti." (Rom. 4, 21-25.)

Šis skaidri izteiktais pārliecinātais paziņojums atklāj ikvienai pazudušai dvēselei visos laikos vienīgo ceļu, kas izved no grēka, vainas un pazudināšanas mūklāja, uz taisnību un brīvību no soda un nāves. Ar to saskan visi citi Rakstu ziņojumi par taisnošanas lielo problēmu.

Trīs vārdi: "taisnība caur ticību" izsaka visbrīnīšķīgāko pārmaiņu šajā materiālajā pasaulē, ko cilvēcīgais prāts spēj aptvert. Tie izsaka lielāko dāvanu, kādu Dievs Savā bezgalīgajā bagātībā varēja piešķirt cilvēcei. Lielo patiesību, kas ietverta šajā triju vārdu frāzē, pagājušajos gadsimtos ir pētījuši, izskaidrojuši un apsveikuši miljoniem cilvēku, un tā vēl joprojām ir vissaistošākais un svarīgākais temats cilvēku ģimenei.

Novērtējot šos ziņojumus, mēs pārliccināsimies, ka Dieva likums prasa taisnību visiem, kas tam pakļauti. Bet grēkā kritušie visi ir kļuvuši nespēcīgi pienest taisnību, kuru prasa likums. Ko tad lai grēcinieks dara? Pārkāpdams Dieva taisno likumu, viņš ir kļuvis netaisns. Tas viņu ir novedis zem šī Likuma soda sprieduma. Notiesātajam par pārkāpumu jāmaksā sods. Sods ir nāve. Parāda segšana prasa viņa dzīvību. Viņš ir notiesāts, un spriedumu nekad nav iespējams atcelt. Tam jāsaņem sods, no kura viņš nekad nevar izglābties. Ko lai tas dara? Vai ir kāda izeja no šī drūmā, bezcerīgā stāvokļa? Jā, ir!

"Bet tagad neatkarīgi no bauslības atklājusies Dieva taisnība, ko jau apliecina bauslība (t.i., Sv. Raksti) un pravieši. Šī Dieva taisnība dota ticībā uz Jēzu Kristu visiem, kas tic."

(Rom 3: 21. 22.)

Šī Rakstu vieta atklāj ceļu, kā iespējams apmierināt bauslības prasības, un izteiksmīgi paskaidro, ka vienīgais ceļš ir ticība. Dabīgajam neapgaismotajam prātam tumšās problēmas atrisinājums ir liels noslēpums. Likums taču prasa paklausību, tas dzīvē prasa taisnus darbus. Kā tādas prasības iespējams apmierināt, ja darbu vietā sniedz ticību? Atbilde ir dota skaidros, vienkāršos vārdos:

"Dievs savā žēlastībā tos taisno bez nopelna, sagādājis tiem pestīšanu Jēzu Kristū. Viņu (t.i., Kristu) Dievs tiem, kas tic, nolīcis par grēka izpircēju Viņa asinīs (t.i., salīdzinošu upuri), tā parādīdams Savu taisnību." *(Rom 3: 24, 25.)*

Kāds apbrīnojami brīnīšķīgs ir šīs drausmīgās grēka problēmas atrisinājums! Vienīgi mūsu līdzjūtīgais Tēvs, bezgalīgs gudrībā, varēja un gribēja sagādāt šādu atrisinājumu. Vienīgi inspirētie

Raksti var to atklāt! Un šis grēcinieka taisnošanas ceļš ir atrodams tikai Kristus neaptraipītajā evaņģēlijā.

"Ticībā viņš (grēcinieks, kas tik smagi grēkojis un apvainojis Dievu) var Dievam pienest Kristus nopelnus, un Kungs Sava Dēla paklausību pieskaita grēcinieka rēķinā. Cilvēka nespēka vietā tiek pieņemta Kristus taisnība." RH - 1890. g. 4. nov.

Pestītājs ienāca mūsu pasaulē. Viņš kļuva mūsu vietnieks. Viņš stājās mūsu vietā cīņā pret sātanu un grēku. Viņš tika kārdināts visādos veidos tāpat kā mēs, bet nekad negrēkoja. Viņš mīlēja taisnību un ienīda netaisnību. Viņa pilnīgās paklausības dzīve apmierināja likuma augstākās prasības. Un, ak, cik apbrīnojami ir tas, ka Dievs pieņēma Kristus taisnību mūsu nespēka un mūsu netaisnības vietā.

Pēc šīs dievišķās kārtības, "Dievs pieņem, piedod, taisno (...) un mīl to (grēcinieku) tā, kā Viņš mīl Savu Dēlu.

RH – 1890. g. 4. nov.

Tāpēc nav brīnums, ka Pāvils visai pasaulei pasludināja, ka tā bija Kristus mīlestība, kas viņu spieda dedzīgi strādāt un ka viņš kā lielu priekšrocību un prieku uzskatīja visu lietu zaudējumu, lai tikai iegūtu Kristu un tiktu ietērpts Viņa taisnībā. Katram ticīgajam vajadzētu pilnīgi saprast šo brīnišķīgo patiesību, un tai jāklūst par personīgu piedzīvojumu. Tai vajadzētu mūs atturēt no mūsu pašu darbiem, pūlēm un cīņām, un sākt klusu, pašāvēģu, dzīvu uzticēšanos Kristus nopelniem, Viņa paklausībai un taisnībai. Mums būtu priecīgi jāpieņem piedāvātā piedošana un taisnošana un tad baudīt mieru un prieku, kādu šī brīnišķā pārmaiņa spēj nest mūsu sirdīm.

***"Tad nu mums, ticībā taisnotiem, (piedēvētā taisnība) ir miers ar Dievu, caur mūsu Kungu Jēzu Kristu."* (Rom. 5: 1.)**

Daudzi izvairījās iet norādīto ceļu.

Cik savādi, cik skumji, ka dabīgai, miesīgai sirdij liekas tik grūti atrast un pieņemt šo vienkāršo, skaisto taisnības ceļu! Pāvilam ļoti sāpēja, ka Izraēls, viņa radi pēc miesas, tik liktenīgi palaida garām šo kolosālo izdevību. Viņš rakstīja: **"Izraēls, kas dzenas pēc taisnības bauslības, to nav piepildījis. Kāpēc gan ne? Tāpēc ka viņš meklēja taisnību nevis ticībā, bet paša darbos."**

(Rom. 9: 31, 32.)

No otras puses, **"pagāni, kas nav dzinušies pēc taisnības, ir panākuši taisnību, proti, ticības doto taisnību."** (Rom. 9: 30.)

Un tad apustulis atklāj, kur slēpjas Izraēla neveiksmes īstais iemesls. **"Jo, aplam saprazdami Dieva taisnību, viņi centušies celt savējo un Dieva taisnībai nav pakļāvušies. Jo bauslības gals ir Kristus, Viņā iegūst taisnību ikviens, kas tic."** (Rom. 10: 3, 4.)

Beidzot apustulis savu cildenā temata iztīrājumu noslēdz ar iedrošinošiem vārdiem:

"Bet kā viņa saka? – Tuvu pie tevis ir tas vārds, tavā mutē un tavā sirdī, – proti, ticības vārds, ko mēs sludinām. Jo, ja tu ar savu muti apliecināsi Jēzu par Kungu un savā sirdī ticēsi, ka Dievs Viņu uzmodinājis no miroņiem, tu tiks izglābts. Jo ar sirds ticību panākama taisnība un ar mutes liecību -- pestīšana."

(Rom. 10: 8-10.)

"Taisnība ticībā" nav tikai teorija. Ļaudis var paturēt prātā teoriju un tajā pašā laikā, nepazīstot "Dieva taisnību", mēģināt "uzcelt savu paša taisnību". "Taisnība ticībā" ir darbība, tā ir piedzīvojums. Tā ir pakļaušanās "Dieva taisnībai". Tā ir mūsu nostājas pārmaiņa pret Dievu un Viņa Likumu. Tā ir atjaunošanās, jaunpiedzimšana. Bez šīs pārmaiņas grēciniekam nevar būt cerība, jo tad Viņš paliek zem Dieva nemainīgā, svētā Likuma nosodījuma! Sods par tā pārkāpšanu vēl vienmēr draud krist uz viņa galvas.

Tas viss rāda, cik ļoti svarīgi ir nepārprotamā piedzīvojumā uzzināt, ka šis lielais, vitāli nepieciešamais darījums, saukts "taisnošana ticībā", Dieva spēkā ir noticis mūsu sirdī un dzīvē. Tikai tad mēs varam patiesi lūgt Kunga lūgšanu, uzrunādami Dievu par Tēvu: **"Mūsu Tēvs Debesīs, svētīts lai top Tavs Vārds."**

"Šo Vārdu svētī Debesu eņģeļi un nekritušo pasaulu iedzīvotāji. Ja jūs lūdzat: **"Svētīts lai top Tavs vārds,"** tad līdz ar to izsakāt savu gribu, lai tas tiktu svētīts šinī pasaulē un jūsu sirdī. Kungs ir atzinis jūs visu eņģeļu un cilvēku priekšā par Saviem bērniem. Lūdziet, lai jūs neapkaunotu **"labo Vārdu, kas saukts par jums."** (Jēk 2: 7.) Dievs jūs sūta pasaulē par Saviem pārstāvjiem. Katrā dzīves darbā jums jāapliecina Dieva Vārds. Jūs nevarat svētīt Viņa Vārdu, nevarat to atklāt pasaulei, neatklājot to savā personīgajā dzīvē un raksturā. Tas iespējams vienīgi, pieņemot Kristus žēlastību un raksturu." MB – 107; "Kristus kalna svētruna" - 107.

II daļa.

Praviešu Gara liecības.

*“Pārlieciniet viņus pievērst savu uzmanību
visvērtīgākās dāvanas nodrošināšanai,
kāda vien var tikt dota mirstīgam cilvēkam
– Kristus taisnības tērpam”. 9T -114.*

*"Visi, kas pieņem svētnīcas ārējo
greznumu, bet nav apģērbti Kristus
taisnībā, parādīsies savā pašu
kailuma kaunā."* 5T - 81.

Ārkārtīgi svarīga vēsts.

Gandrīz pirms četrdesmit gadiem (1888. g.) Septītās dienas adventistu draudze saņēma ļoti noteiktu, modinošu vēsti. Tajā laikā to apzīmēja: "Vēsts par taisnību ticībā". Gan pati vēsts, gan tās nākušas veids atstāja dziļu un paliekošu iespaidu sludinātāju un ļaužu prātā, un laika gaita nav šo iespaidu izdzēsusi no atmiņas. Līdz šai dienai daudzi no tiem, kas dzirdēja vēsti, kad tā nāca, ir ļoti par to ieinteresēti. Visus šos garos gadus viņi ir saglabājuši stingru pārliecību un lolojuši jauku cerību, ka reiz šai vēstij mūsu vidū ierādīs izcilu vietu un ka tā darīs šķīstījošu, atjaunojošu darbu draudzē, kura veikšanai Kungs, kā viņi ticēja, to ir sūtījis.

Starp iespaidiem, kas vadījuši pie šīs pārliecības, ir dievišķā liecība, kas dota ar vēsti "Taisnošana ticībā" Vispasaules Savienības sesijā, 1888. gadā Mineapolisas pilsētā. No paša sākuma Praviša Gars uzspieda apstiprinājuma zīmogu vēstij un tās pasludināšanai tajā laikā. Visskaidrākajā un vispārliecinošākajā veidā mums tika parādīts, ka Kungs vada un skubina cilvēkus pasludināt šo noteikto vēsti par Taisnību ticībā. Par šo jauno laikmetu ievadošo Konferenci un cilvēkiem, kuri sniedza īpašo vēsti, ir paskaidrots sekojoši:

"Kungs Savā lielajā žēlastībā Saviem ļaudīm sūtīja visdārgāko vēsti... Šai vēstij pasaules priekšā bija jāatklāj visspilgtākajā gaismā paaugstināto Pestītāju, upuri par visas pasaules grēkiem. Tā pasludināja taisnošanu, ticot Galvotājam. Tā aicināja ļaudis saņemt Kristus taisnību, parādot paklausību visiem Dieva baušļiem. Daudzi no sava redzes loka bija pazaudējuši Jēzu. Tiem savas acis bija jāvērs uz Viņa Dievišķo personu, Viņa nopelnu un Viņa ne-

mainīgo mīlestību pret cilvēci. Viņa rokās ir dota visa vara, lai Viņš cilvēkiem varētu izdalīt bagātas dāvanas, piešķirot bezspēcīgajam, cilvēcīgajam pārstāvim Savu paša taisnību. Tā ir vēsts, ko Dievs pavēlēja sniegt pasaulei. Tā ir Trešā eņģeļa vēsts, kas jāpasludina skaļā balsī un kuru pavadīs Viņa Gara izliešana pilnā mērā." TM - 91,92.

Katrs teikums šajā aptverošajā ziņojumā ir visrūpīgāko pārdomu cienīgs.

1. Visdārgākā vēsts. "Kungs Savā lielajā žēlastībā saviem audīm sūtīja visdārgāko vēsti."
2. Mērķis. "Šai vēstij bija spilgtā gaismā jāparāda pasaules priekšā paaugstināto Pestītāju – upuri par visas pasaules grēkiem."
3. Darbības sfēra.
 - a) "Tā pasludināja taisnošanu, ticot Galvotājam."
 - b) "Tā aicināja ļaudis saņemt Kristus taisnību, parādot paklausību visiem Dieva baušļiem."
4. Vajadzība.
 - a) "Daudzi no sava redzes loka pazaudējuši Jēzu."
 - b) "Tiem savas acis bija jāvērs uz Viņa Dievišķo personu, Viņa nopelni un Viņa nemainīgo mīlestību pret cilvēci."
5. Iespējas.
 - a) "Viņa rokās ir dota visa vara."
 - b) "Lai Viņš cilvēkiem varētu izdalīt bagātas dāvanas."
 - c) "Piešķirot bezspēcīgajam cilvēcīgajam pārstāvim Savu paša taisnību."
6. Apjoms. "Tā ir vēsts, ko Dievs pavēlēja sniegt pasaulei."
7. Kas tā īstenībā ir? "Tā ir Trešā eņģeļa vēsts, kas jāpasludina skaļā balsī un kuru pavadā Viņa Gara izliešana lielā mērā."

Ir grūti aptvert, kā varēja rasties neizpratne vai nenoteiktība attiecībā par Debesu vēsts apstiprinājumu. Bija skaidri pateikts, ka vēsti sūtījis Kungs un ka Viņš vada to cilvēku prātus, kas bija no vēsts tik dziļi saviļņoti un kas ar tādu nopietnību to pasludināja.

Tagad būtu jāpatur prātā, ka darbības virzienam, kuru vēstneši uzņēma turpmākajos gados, nav nekas kopīgs ar noteikto, bieži

atkārtoto apgalvojumu, ka Kungs ir tas, kas viņiem licis pasludināt Viņa ļaudīm tieši šī laika evaņģēlija pamatpatiesību.

Kunga nodoms neaprobežojās vienīgi ar šīs vēsts, par Taisnī-bu ticībā, sniegšanu draudzei, tā bija jāsludina pasaulei. Un beidzot, ir paskaidrots, ka tā ir Trešā eņģeļa vēsts, kuru jāpasludina skaļā balsī un "kuru pavadīs Viņa Gara izliešana lielā mērā". Nav šaubu, ka šī vēsts neattiecas tikai uz Mineapolisas Konferences lai-ku, bet, ka tā ir nepieciešama līdz laika noslēgumam un tāpat, tā tagad draudzei ir vēl svarīgāka nekā 1888. gadā. Jo tuvāk mēs nā-kam lielajai Dieva dienai, jo nepieciešamāks būs dvēseles šķīstīša-nas darbs, kura dēļ šī vēsts ir sūtīta. Tiešām, mums ir sevišķs pa-mats no jauna, daudz nopietnāk ar visu sirdi pētīt un sludināt šo vēsti.

Dieva vēstīm un paredzējumiem vienmēr ir liela nozīme. Tie vienmēr ir nepieciešami sevišķā darba veikšanai, ar ko tie saistīti. Viņš tos sūta Savu nodomu piepildīšanai. Tos nevar nobīdīt malā. Tie nevar ciest neveiksmi. Agrāk vai vēlāk tos sapratīs, pieņems un tiem piešķirs īsto vietu. Tāpēc sagaidāms, ka vēstij par Taisnību ticībā, ko tik nepārprotami draudze saņēma 1888. gadā, lielās kustības, ar kurām mēs esam saistīti, noslēguma posmā ierādīs tai pienākošo vadošo vietu.

Sagatavojošās vēstis.

Bībeles ziņojums par Dieva rīcību ar saviem ļaudīm senatnē, atlikuma draudzē, ir visdārgāko pamācību pilns. Tas rāda, ka gadsimtu gaitā Viņam ir bijis tikai viens nemainīgs, mūžīgs nodoms. Nekam Viņš nav atļāvis šo plānu izjaukt. Viņš ir stāvējis sardzē visās izraisījušās krīzēs, visos notikumos. Viņš ir paredzējis visas briesmas, kas uzglūnēja ceļā, un sūtīja saviem ļaudīm brīdinājumus, lai tos aizsargātu un atbalstītu. Kad tiem bija vajadzīgas pa-

modinošas, iedvesmojošas un atjaunojošas vēstis, tad Viņš pamodināja vēstnešus tās sniegt. To visu attēlo ar iziešanu no Ēģiptes un ieišanu Kānaānā saistītā lielā kustība: Samuela dzīve un Israēla vēsture, ziņojums par Dāvidu un valsti, ko viņš vēlējās nostiprināt, Jeremijas traģiskie piedzīvojumi Jūda valstī, tās sakāve un gūsts.

Šo lielo krīžu aprakstos mēs atrodam, ka ļaudīm tika dotas divējāda rakstura Dieva vēstis. Pirmkārt, tās norādīja uz maldiem, kādās nonāks Viņa ļaudis, un brīdināja no nopietnajām sekām, kas draud, ja tie neatgriezīsies pie Viņa. Otrkārt, tās ļoti skaidri atklāja, kas tieši nepieciešams, lai saņemtu palīdzību. Tās apliecināja, ka Dievs ne tikai apmierinās visas viņu vajadzības, bet arī iedvesmos un stiprinās satvert piedāvāto palīdzību, ja tikai tie to vēlēsies no visas sirds. No Kunga puses netrūka nekā, lai spētu stāties pretī katriem maldiem un briesmām, ar ko sātans centās iznīcināt Dieva ļaudis un izpostīt Viņa darbu.

Notikumi un piedzīvojumi, kas saistās ar vēsts došanu par Taisnību ticībā 1888. gadā, ir pārsteidzoši līdzīgi Dieva ļaužu piedzīvojumiem senatnē. Ir labi pievērst visrūpīgāko uzmanību praviešu Gara vēstīm tieši pirms Mineapolisas Konferences 1888. gadā.

Vēstis 1887. gadā.

Praviešu Gara liecības, kuras saņēma 1887. g., brīdināja par briesmām. Tās atkal un atkal nosauca vārdā īpašu ļaunumu, maldus, kuros draudze atkal bija iekritusi. Tika norādīts, ka šī maldība ir postu nesoša kļūda – aizraušanās ar formālismu. Sirds piedzīvojums, kura vienīgais avots ir sadraudzība ar Kristu Jēzu, mūsu Kungu, tika aizstāta ar formām, ceremonijām, dogmām, organizā-cijas aparātu un darbīgumu. Vēstis, kas parādījās žurnālā “Review and Herald”, visu gadu sludināja un pievērsa ļaužu uzmanību šīm īpašajām briesmām. Lai mēs spētu aptvert stāvokļa nopietnību tajā laikā un labāk saprastu brīdinājumus, mēs citēsim dažas Praviešu Gara vēstis, sniedzot arī publicēšanas datumus:

1. "Ir iespējams būt formālam, daļējam kristietim, tomēr atzītam

par vieglu un zaudēt mūžīgo dzīvību. Ir iespējams izpildīt dažus Bībeles priekšrakstus, būt atzītam par kristieti, un tomēr iet bojā, jo trūkst svarīgākās īpašības, kas veido kristīgu raksturu."

RH - 1887. g. 11. janv.

2. Pēc divām nedēļām cita vēsts atklāj: "Ārējo formu ievērošana nekad neapmierinās cilvēka dvēseles lielo vajadzību. Nepietiek ar Kristus apliecināšanu tikai vārdos, lai sagatavotos izturēt Tiesas pārbaudi."

RH - 1887. g. 25. janv.

3. Pēc trim nedēļām sekoja šī skaidrā vēsts: "Draudzē ir pārāk daudz formālisma. Dvēseles iet bojā gaismas un atzīšanas trūkuma dēļ. Mums jābūt tik cieši savienotiem ar gaismas Avotu, lai varētu kalpot par gaismas kanāliem pasaulei. (..) Tie, kas apgalvo, ka vadās no Dieva Vārda, var zināt savas ticības pierādījumus un tomēr līdzināties daudzsološajam vīģes kokam, kas pasaules priekšā lepojas ar savu lapotni, bet kuru Kungs pārmeklējot atrada bez augļiem."

RH - 1887. g. 15. febr.

4. Vēl pēc divām nedēļām cita svarīguma ziņā līdzīga vēsts: "Kungs Jēzus Eļļas kalnā skaidri pateica: "Tāpēc, ka netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzos izdzīsīs." Viņš runāja par ļaužu šķiru, kas atkritusi no sava augstā garīgā stāvokļa. Lai šie vārdi un tiem līdzīgi ar savu svinīgo, pārbaudošu spēku kļūst mūsu sirdīm tuvi! Kur ir tāda dedzība un nodošanās Dievam, kas atbilst tās patiesības lielumam, kurai mēs ar saviem vārdiem it kā ticam? Tiek uzturēts formāls reliģiskas kalpošanas cikls, bet kur ir Jēzus mīlestība? Garīgums mirst. Vai šis sastingums, šī skumjā pagrimuma aina turpināsies mūžīgi? Vai patiesības lukturim jāklūst tumšākam un pilnīgi jāizdziest, tāpēc ka tas nav no jauna piepildīts ar žēlastības eļļu?" (Uzrakstīts Bāzelē, Šveicē, 1887. g. 1. martā.)

5T - 538, 539; "Liecības draudzei", 5.sēj. - 438.

Tā visu gadu turpināja nākt vēstis, norādot mums, ka draudze nodevusies ārēju prasību un noteikumu ievērošanai, ka mēs esam pārāk daudz paļāvušies uz formām, ceremonijām, teorijām, mehā-

nisko kārtību un stingru darba ritmu. Tiešām šīs vēstis bija patiešas, un tām vajadzēja atstāt dziļu iespaidu. Bet formālisms ir sevišķi maldinošs un postošs. Tā ir apslēpta, nenojausta klints, uz kuras gadsimtu gaitā draudze bieži ir tikusi gandrīz sadragāta. Pāvils mūs brīdina, ka *"izrādīdami ārēju dievbijību"* (2. Tim. 3: 5.), jeb *"dievbijības formu"* (angļu tulk.), bez Dieva spēka būs viena no pēdējo dienu briesmām, un māca mūs novērsties no šīs krāpjošās, apburošās varas. Atkal un atkal pa dažādiem kanāliem Dievs sūta brīdinājumus savai draudzei, lai tā izbēgtu no formālisma briesmām.

Tieši tā arī bija draudošā pievilšanās, par kuru Praviēša Gars 1887. gadā atkārtoti brīdināja, un, lai glābtu no tās ļaunajām sekām, mums tika sūtīta vēsts par "Taisnošanu ticībā".

Šī kustība ir no Dieva. Tai ir lemta krāšņa uzvara. Tās organizācija ir Debesu norādīta; tās nozarojumi ir skrituļi skrituļos, visi prasmīgi savienoti. Tomēr bez Gara, kas skrituļiem dod spēku, ātrumu un sekmes, tie ir nepilnīgi un vienpusīgi. Šos skrituļus veido vīri un sievas ar savu darbu, un, kad cilvēki savā dzīvē saņem Gara spēku, tad brīnišķīgais mehānisms ātri virzās uz priekšu, veicot tam norādīto uzdevumu. To vajag saprast katram personīgi, pirms to var saprast kolektīvi. Cik ārkārtīgi nepieciešama mums tāpēc ir Dieva aizgādība! Bet nāca ne tikai brīdinājumi pret patiesās dievbijības aizstāšanu ar teorijām, formām, darbību un organizācijas mehānismu. Līdz ar šiem brīdinājumiem tika saņemtas tiešas, spēcīgas, noteiktas vēstis, kas jādara, lai glābtos no bīstamā stāvokļa, kurā mēs atradāmies. Šeit nav iespējams atkārtot visu vēsti, jo tā ir gara. Pilnībā tā lasāma grāmatas beigās – Pielikumā – 102. -- 107. Ipp. Tomēr daži izvilcumi ļaus nojaust šīs vēsts ārkārtīgo nozīmi, kā arī cerību, kādu tā dotu draudzei, ja pamācība tiktu ievērota.

Lielākā un visspiedošākā vajadzība.

"Vislielākā un spiedošākā no visām mūsu vajadzībām ir īstas dievbijības atmoda mūsu vidū. To meklēt vajadzētu būt mūsu pirmajam darbam. Nopietni jācenšas iegūt Kunga svētību ne tāpēc, ka

Dievs negribētu pār mums izliet Savu svētību, bet tāpēc, ka mēs neesam sagatavojušies to saņemt..."

"Draudzē ir personas, kas nav atgriezušās un kas nepievienosies nopietnā, uzvarošā lūgšanā. Mums jāstājas darbā personīgi. Mums vairāk jālūdz un mazāk jārunā, netaisnība vairojas, un ļaudis jāmaca nesamierināties ar dievbijības formu bez Gara un spēka..."

Mums draud briesmas vairāk no iekšienes nekā no ārienes. Pašā draudzē ir daudz lielāki šķēršļi spēka un sekmju iegūšanai nekā tie, ko rada pasaule..."

"Sātans ne no kā tik ļoti nebīstas kā no tā, ka Dieva ļaudis notīrīs ceļu, atņemot katru šķērslī, kas liedz Kungam izliet Savu Garu pār pagurušo draudzi un neatgriezto sapulci. Ja sātanam atļautu iet viņam izvēlēto ceļu, tad līdz laika galam nekad vairs nebūtu nevienas atmodas, ne lielas, ne mazas. Bet mums viņa viltīgie plāni nav nepazīstami. Viņa varai ir iespējams pretoties. Kad būs sagatavots ceļš Dieva Garam, tad nāks svētība. Sātans nevar traucēt svētību pārpilnības nonākšanu uz Dieva ļaudīm tāpat, kā viņš nespēj aizvērt Debesu logus, lai lietus nelītu virs zemes. Ļauni cilvēki un velni nespēs kavēt Dieva darbu vai nepieļaut Viņa klātbūtni, ja Viņa ļaužu sanāksmēs tie ar klusinātu, sagrauztu sirdi nožēlos un atstās savus grēkus un ticībā lūgs pēc Viņa apsolījumiem. Katra kārdināšana, katrs naidīgs iespaids, atklāts vai slepens, var tikt sekmīgi atsists. ***"Ne ar bruņotu spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu! Saka Tas Kungs Cebaots."*** (Cah. 4: 6.)"

Kāds ir mūsu stāvoklis šajā bīstamajā un svinīgajā laikā? "Ak vai, kāds lepnums valda draudzē, kāda liekulība, kāda krāpšana, kāda mīlestība uz drēbēm, vieglprātību un izpriecām, kāda kāre pēc virskundzības! Visi šie grēki ir aptumšojuši prātu tā ka mūžīgās lietas nav saskatītas."

RH - 1887. g. 22. martā.

Kāda svinīga vēsts! Un tomēr, cik pilna maiguma, noderīgu padomu! Kāda cerība šeit sniegta draudzei, ja tā tikai sirsnīgi to ievēros! Cik skumji, ka šī spēcīgā vēsts it kā pazuda kopā ar "Review" gada komplektu un tik ilgi gulēja apslēpta! Vai nav laiks no

jauna skaidri un noteikti pievērst draudzes uzmanību šai vēstij? Ezra atnesa aizmirsto Mozus bauslības grāmatu un lasīja Israēlim pamācības, kuras tā saturēja. Neh. 8: 18.

Jāpielieto dziedinošas zāles.

Gadam noslēdzoties, nāca vēsts, kas skaidri un noteikti norādīja uz vienīgajām zālēm, to ļaunumu dziedināšanai, kas tik nopietni un atkārtoti tika mums atklāti visa gada laikā. Mums paskaidroja, ka zāles ir savienība ar Kungu Jēzu Kristu:

"Ir liela atšķirība starp liekuļotu savienību un patiesu savienību ar Kristu ticībā. Reliģijas apliecināšana ievēd cilvēkus draudzē, bet tas nepierāda, ka viņiem ir dzīva savienība ar Īsteno vīnkoku... Kad ir izveidojušās šīs ciešās saites, tad mūsu grēki ir uzlikti Kristum un mums ir pieskaitīta Viņa taisnība. Viņš ir "darīts par grēku" mūsu dēļ, lai mēs Viņā varētu kļūt Dieva taisnība..."

"Ļaunā spēks ir tik ļoti piemērots cilvēka dabai, ka neviens cilvēks, kas nav savienojies ar Kristu, nevar to uzvarēt. Savienībā ar Kungu, mēs saņemam morālu un garīgu spēku. Ja mums ir Kristus Gars, tad mēs nesīsim taisnības augļus..."

"Savienība ar Kristu dzīvā ticībā ir noturīga; visām citām saitēm ir jāzūd. Kristus pirmais mūs ir izredzējis, samaksājot par mūsu izpiršanu bezgalīgu cenu, un patiesi ticīgais izvēlas Kristu par pirmo, pēdējo un vislabāko. Tomēr šī savienība mums kaut ko maksā. Šīs attiecības no mūsu puses prasa pilnīgu atkarību, sava lepnuma pakļaušanu. Visiem, kas veido šo savienību, jāizjūt, ka tiem nepieciešamas Kristus salīdzinošās asinis. Viņiem nepieciešama sirds pārmaiņa. Tiem sava griba jāpakļauj Dieva gribai. Norisināsies cīņa ar ārējiem un iekšējiem šķēršļiem. Jānotiek sāpīgam atšķiršanas darbam. Lepnums, savtība, iedomība, pasaulīgums – grēks visos tā veidos ir jāuzvar, ja gribam savienoties ar Kristu. Iemesls, kāpēc daudziem kristiešiem dzīve liekas tik nožēlojami

smaga, kāpēc viņi ir tik svārstīgi, tik nepastāvīgi, ir cenšanās piekerties Kristum, iepriekš neatšķīroties no šiem lolotajiem elkiem.”

RH - 1887. g. 13. dec.

Šī vēsts mūs ieved tieši evaņģēlija sirdī – savienībā ar Kristu. Bez šīs savienības neviens cilvēks nevar uzvarēt grēku. Kad esam savienoti ar Kristu, tad mūsu grēki tiek uzlikti Viņam un Viņa taisnība pieskaitīta mums. Tā ir īstenība nevis forma vai ceremonija. Tā nav piederība pie draudzes, ne arī prāta piekrišana teorijai vai dogmai. Savienība ar Kristu ir mieru dodoša īstenība visā kristīgajā dzīvē. Tur atrodas mūsu drošība. Tā bija mūsu lielā vajadzība 1887. gadā, un, lai mums palīdzētu, Kungs sūtīju vēsti par Taisnību ticībā.

Vēstis 1888. gadā.

Ieejot 1888. gadā, pārliecinošās, dziedinošās vēstis, kādas sākam saņemt 1887. gadā, turpināja nākt, pieaugot skaidrībā un spēkā, tā kā tālāk to redzēsīm. Īstais un vienīgais ceļš ir skaidri parādīts, kas ved uz patiesu sirsniību, īstenību un uzvaru. Šis īstais ceļš ir sadraudzībā ar mūsu augšāmcēlušos Kungu. Lūdzu, ievērojiet sekojošās nozīmīgās norādes.

Vienīgais īstais ceļš.

"Bez Jēzus klātbūtnes sirdī reliģiska kalpošana ir tikai nedzīvs, auksts formālisms. Ja esam apbēdinājuši Dieva Garu, tad ilgās pēc savienības ar Dievu drīz apklust. Bet, ja Kristus ir mūsu godības cerība, tad mēs pastāvīgi esam noskaņoti domāt un rīkoties tā, lai viss būtu Dievam par godu.”

RH - 1888. g. 17. apr.

"Mums būtu jāpēta mūsu Glābēja dzīve, jo Viņš ir vienīgais, pilnīgais piemērs cilvēkiem. Mums būtu jāpārdomā bezgalīgais Golgatā pienestais Upuris un jāsaskata grēka ārkārtīgais grēcīgums, kā arī Likuma taisnīgums. Ar tādiem nopietniem, dziļiem atpestīšanas temata pētījumiem jūs tiksiet stprināti un izdaiļoti. Jūs izpratīsiet dziļāk Dieva raksturu, skaidri saprotot visu pestīšanas plānu, un jūs spēsiet labāk izpildīt Dieva doto uzdevumu. Tad, paši

būdami pil-nīgi pārliecināti, jūs varēsiet cilvēkiem liecināt par baušļu nemainīgo raksturu, ko atklājusi Kristus nāve pie krusta; par grēka ļauno dabu un Dieva taisnību, taisnojot to, kas tic Jēzum, ar nosacījumu, ka tas turpmāk paklausīs Dieva Valsts likumiem Debesīs un virs zemes." RH - 1888. g. 24. apr.

Mūsu Pestītājs, Viņa salīdzinošais upuris mūsu labā, grēka ļaunā daba, Kristus taisnība, kas saņemama ticībā, šo vitāli svarīgo patiesību nopietnā pārdomāšanā un pilnīgā pieņemšanā atrodama piedošana, taisnošana, miers, prieks un uzvara.

Satraucoša vēsts.

Norādījumiem par vienīgo taisno ceļu sekoja satraucoša vēsts, ko Kungs deva, lai Viņa ļaudis apzinātos tiem draudošās briesmas un ātri nostātos uz drošā ceļa:

"Katram mūsu draudžu loceklim vajadzētu meklēt atbildi uz sekojošiem svinīgiem jautājumiem. Kā mēs stāvam Dieva priekšā, apliecinot sevi par Jēzus Kristus sekotājiem? Vai mūsu gaisma spīd pasaulei skaidros, nepārtrauktos staros? Vai mēs kā tauta esam svinīgi nodevušies Dievam un pasargājuši savu vienību ar vi-sas gaismas Avotu? Vai kristīgo draudžu vidū šodien nav sāpīgi redzami pagrimuma un atkāpšanās simptomi? Garīga nāve ir skārusi ļaudis, kam vajadzētu būt dzīviem un dedzīgiem, skaidriem un svētiem, pilnībā nododoties patiesības lietai. Fakti par šķietamu Dieva ļaužu patieso stāvokli runā daudz skaļāk nekā viņu vārdos izteiktā apliecība, kas skaidri rāda, ka ir kāds spēks, kas pārgriezis tauvu, kura tos noenkuro mūžīgajā Klintī un ka tie tiek aizdzīti jūrā bez kartes un bez kompasa." RH - 1888. g. 24. jūl.

Ir skaidri pateikts, ka kāds spēks pārgriezis tauvu, kas draudzi noenkuroja mūžīgajā Klintī un tās locekļi tiek dzīti jūrā bez kartes un bez kompasa. Kāds stāvoklis varētu būt satraucošāks par šo? Kāds vēl pārliecinātāks pierādījums varētu tikt dots, lai radītu nepieciešamību ar visu sirdi griezties pie Viņa, kas vienīgais spēj mūs stingri noturēt?

Atpakaļ drošajā patvērumā.

Pēc tam nāca vēsts, kas tieši pateica, kas nepieciešams, lai ienaidnieka pārgriezto tauvu atkal savienotu un tādā veidā mēs tiktu vadīti atpakaļ drošajā patvērumā. Lasīsim to uzmanīgi:

"Nepietiek, ja pazīstam tikai patiesības pierādījumu pamatojumus. Jums jāstāp ļaudis, dzīvojot Jēzū. Jūsu darbam tiks piešķirti bagāti panākumi, ja jūsos paliek Jēzus. Jo Viņš ir sacījis: **"Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt"**. Jēzus stāv, klauvējot pie jūsu sirds durvīm. Un tomēr, neskatoties uz visu, daži pastāvīgi saka: "Es nevaru Viņu atrast." Kāpēc nevar? Jēzus saka: „**Es stāvu šeit klauvēdams.**” Kāpēc jūs neatverat durvis un nesakiet: "Ienāc, dārgais Kungs"? Esmu tik priecīga par šiem vienkāršajiem norādījumiem, par ceļu, kā atrast Jēzu. Ja šo norādījumi nebūtu, tad es nezinātu, kā Viņu atrast, pēc kā klātbūtnes tik ļoti ilgojos. Tūlīt atveriet durvis un iztukšojiet dvēseles templi no pircējiem un pārdevējiem un lūdziet Kungu ienākt. Sakiet Viņam: "Es tevi gribu mīlēt ar visu dvēseli. Es gribu strādāt taisnības darbus. Es gribu paklausīt Dieva Likumiem." Tad jūs sajūtīsiet mieru nesošu Jēzus klātbūtni."

RH - 1888. g. 28.aug.

Sagatavojošās vēstis sasniedz kulmināciju.

Tieši dažas nedēļas pirms Vispasaules Savienības sapulcēšanās Mineapolisā Kungs sūtīja sekojošu iespaidīgu vēsti, kādas par šo lielo tematu bija jau saņemtas mēnesi pēc mēneša gandrīz divus gadus:

"Kas ir evaņģēlija sludinātāja darbs? Tas ir pareizi izdalīt patiesības Vārdu, neizgudrot jaunu evaņģēliju, bet pareizi izdalīt tiem jau uzticēto evaņģēliju. Viņi nedrīkst apmierināties ar to, ka tiem ir vecas svētrunas, ko teikt savām draudzēm, jo šīs sagatavotās runas var neatbilst ļaužu pašreizējām vajadzībām un stāvoklim. Ir temati, kas pamesti novārtā un pie kuriem vajadzētu plaši kavēties. Mūsu vēsts smaguma punktam vajadzētu būt Jēzus Kristus misijai un dzīvei. Kavēsimies pie Kristus pazemošanās, pašreizējās lēnprātības un pazemības, lai lepnās un savtīgās sirdis ieraudzītu at-

šķirību starp sevi un Priekšzīmi un kļūtu pazemīgas. Rādiet saviem klausītājiem Jēzus pretimnākšanu, lai glābtu kritušo cilvēku. Rādiet tiem, ka Viņam, kas bija to drošība, vajadzēja pieņemt cilvēka dabu un to nest cauri tumsai, Tēva lāsta apdraudētam tāpēc, ka cilvēks bija pārkāpis Dieva likumus, jo Pestītājs ir visās lietās atrasts cilvēkam līdzīgs.

Attēlojiet, cik cilvēka valoda to spēj, Dieva Dēla pazemošanos. Nedomājiet, ka jūs esat sasnieguši augstāko punktu, kad jūs Viņu redzat apmainām gaismas un godības troni, kas Viņam bija līdz ar Tēvu, pret cilvēka dabu. Viņš no Debesīm nāca uz zemi, un, būdams virs zemes, Viņš kritušās cilvēces vietā nesa Dieva lāstu. Viņš nebija spiests to darīt. Viņš izvēlējās uzņemties Dieva dusmas, kas bija cilvēka daļa tāpēc, ka tas nebija paklausījis Dieva Likumam. Viņš izvēlējās cietsirdīgu apsmieklu, zobgalības, mocīšanu un krustā sišanu. **"Un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei."** (Fil 2: 8.) Bet Viņa nāves veids pārsteidza visu universu, jo tā bija nāve pie krusta. Kristus nebija nejutīgs pret apkaunojošu izturēšanos un nežēlību. Viņš to visu izjuta daudz rūgtāk. Viņš to juta dziļāk un skaudrāk, nekā mēs varam sajust ciešanas, jo Viņa daba bija cēlāka un skaidrāka, un svētāka par grēcīgās cilvēces dabu, kuras vietā Viņš cieta. Viņš bija Debesu Majestāte. Viņš bija līdzīgs Tēvam, tomēr cilvēka dēļ Viņš mira nāvē, kas vairāk par vi-sām citām bija negoda un kauna apņemta. Ak, kaut augstprātīgās cilvēku sirdis spētu to aptvert. Ak, kaut viņi varētu izjust, ko nozīmē atpestīšana, un mācītos Jēzus lēnprātību un pazemību."

RH - 1888. g. 11. sept.

Minētā pamācība sevišķi domāta sludinātājiem – skolotājiem Israēlī:

1. Viņiem pareizi jāizdala patiesības Vārds.
2. Viņiem nav jāizgudro jauns evaņģēlijs, bet pareizi jāizdala jau uzticētais evaņģēlijs.
3. Viņi nedrīkst turpināt ļaudīm sludināt savas "vecās svētrunas", jo šīs "sagatavotās runas" var neatbilst laužu vajadzībām.

4. Viņiem plaši jākavējas pie tematiem, kas bēdīgi pamesti novārtā.
5. Viņu vēsts smaguma punktam jābūt Jēzus Kristus misijai un dzīvei.

Šis noslēdzošais īsais raksts ietver cildenā temata – Kristus misijas un dzīves – galvenās līnijas.

Atskats.

Tagad, skatoties no zināma attāluma, liekas, ka visām šīm tiesajām, skaidrajām, svinīgajām vēstīm bija daudz dziļāk jāietekmē visu sludinātāju prāti. Liekas, viņiem bija jābūt pilnīgi sagatavotiem uz klausīt un uzņemt savlaicīgi iedvesmojošo vēsti, kas aicināja uz atmodu, reformu un atdzimšanu, un kuru tik skaidri un tādā sirsnīgā nopietnībā pasludināja Kunga pamodinātie vēstneši. Kristus pilnīgās taisnības piešķiršana pieviltām, grēcīgām sirdīm bija Kunga sūtītais dziedināšanas līdzeklis. Tas bija tieši tas, kas bija nepieciešams. Kas var pateikt, kādā stāvoklī būtu draudze un Dieva lieta, ja tajā laikā visi būtu no visas sirds pilnīgi pieņēmuši vēsti par Taisnību ticībā? Un kurš var novērtēt zaudējumu, kas radies tādēļ, ka daudzi vēsti nepieņēma? Vienīgi mūžība atklās pilnīgu patiesību šajā jautājumā.

Mineapolisas konferencē sniegtā vēsts.

Vēsts par Taisnību ticībā skaidri un pilnīgi tika atklāta Vispasaules Savienības sanāksmē, kas notika 1888. gada novembrī Mineapolisā. Tā kļuva par galveno pestīšanas tematu konferences svētīšanās stundās. Likās, ka šī temata aplūkošanai vajadzētu būt jau iepriekš paredzētai, un uzskatīja, ka konferencē to vispusīgi apspriedīs. Katrā ziņā tā arī notika.

Visi konferences dalībnieki vēsti neuzņēma vienādi, tiešām arī starp vadītājiem atklājās nopietnas domstarpības šajā jautājumā. Uzskatu dalīšanos var klasificēt sekojoši:

1. grupā bija tie, kas šajā vēstī saskatīja lielu gaismu un priecīgi to pieņēma. Tie ticēja, ka tā ir evaņģēlija vissvarīgākais posms, un saprata, ka tā sevišķi jāuzsver, lai kopējām pūlēm glābtu pazudušos. Šai grupai vēsts nozīmēja īsto uzvaras dzīves noslēpumu cīņā ar grēku. Tie uzskatīja, ka lielā patiesība par taisnošanu ticībā Dieva Dēlam ir tā, kas atlikušo draudzei visvairāk vajadzīga, lai sagatavotos pārvēršanai pie Kristus Otrās atnākšanas.

2. grupā bija daži, kas "jaunajā mācībā", kā viņi to nosauca, sajūtās nedroši. Likās, ka viņi nespēj to aptvert. Tie nevarēja pieņemt nekādu slēdzienu. Rezultātā tie samulsa un apjuka. Viņi tajā laikā vēsti ne pieņēma, nedz arī noraidīja.

3. grupā bija tie, kas apņēmīgi pretojās vēsts sludināšanai. Viņi apgalvoja, ka "patiesību par taisnību ticībā mūsu ļaudis atzinuši jau pašā sākumā", un teorētiskā ziņā tas tiešām bija pareizi. Tāpēc viņi neredzēja pamatojuma tik ļoti lielai šī temata uzsvēršanai, kā to darīja tās aizstāvji. Turklāt viņi baidījās, ka, uzsverot Taisnību ticībā, varētu tikt aizēnotas tās mācības, kurām no paša mūsu konfesijas iesākuma bija piešķirta izcila vieta. Viņi šo atšķirīgo, īpatnējo mā-

cību sludināšanu uzskatīja par mūsu kustības un spēka izaugsmes noslēpumu, un tiem bija aizdomas, ja tāda mācība vai vēsts aptumšoju tos teorētiskos principus, tad mūsu lieta zaudētu savu atšķirīgo raksturu un spēku. Šo aizdomu ietekmēti, viņi par savu pienākumu uzskatīja darbu un ļaužu sargāšanu, apņēmiģi pretojoties vēstij.

Vadītāju uzskatu atšķirība neveda pie labām sekmēm. Tā izraisīja cīņu un zināmā mērā atsvešināšanos, kas bija sevišķi bēdīgi. Bet sekojošos gados pastāvīgi pieauga ilgas, cerība un ticība, ka kādā dienā vēsts par Taisnību ticībā atspīdēs visā savā godībā un spēkā un tiks pilnā mērā atzīta. Tajā pašā laikā izzudīs arī nepareizie priekšstati un pretestība. Daudzi tagad ir stingri pārliecināti, ka vēsti par Taisnību ticībā jāpēta, jāmaca un jāuzsver ar tādu spēku, kādu prasa tās svarīgums.

Konferences noslēgumā netika publicēts nekāds pilnīgs, rakstisks paziņojums par to, kā Mineapolisas konferencē mācīja un apsprieda vēsti par Taisnību ticībā. Sanāksmes dalībnieki ziņoja tikai mutiski. Sekojošos Praviešu Gara rakstos ir sniegta informācija par notikumiem, kas saistās ar vēsts došanu un tās pieņemšanu, kā arī noraidīšanu. Lai labāk saprastu mūsu pašreizējo stāvokli, ir nepieciešami iepazīties ar šīm inspirētajām ziņām. Būtu gan daudz patīkamāk izsvītrot kādus Praviešu Gara paziņojumus par dažu vadītāju nostāju pret vēsti un vēstnešiem, bet tas nav iespējams, ja nevēlamies konferencē radušos stāvokli raksturot tikai vienpusīgi, tādā veidā atstājot šo jautājumu tītu lielākā vai mazākā noslēpumā.

Avots, no kura vēsts nāca.

Kļuva nepieciešams drošs apliecinājums, ka vēsts par Taisnību ticībā, ko saņēma tajā laikā, bija nākusi tiešā Dieva vadībā, jo pretošanās šai vēstij bija izraisījusi samulsumu. Sekojošām liecībām vajadzētu atņemt visas šaubas par Mineapolisas konferencē sludinātās vēsts avotu:

"Tagadējā vēsts – Taisnošana ticībā – ir vēsts no Dieva, tai ir Dievišķas pilnvaras, jo tā dod svētuma augli."

RH - 1889.g. 3. sept.

"Dievišķi pilnvarotās vēstis ir sūtītas Dieva ļaudīm. Tajā ir atklāta Kristus godība, varenība, taisnība, pilna laipnības un patiesības. Krāšņa un piemīlīga mums ir parādīta Dievības pilnība Jēzū Kristū, un tā savaldzinās visus, kuru sirdis nav noslēguši aizspriedumi. Mēs zinām, ka mūsu vidū ir strādājis Dievs. Mēs esam redzējuši dvēseles novēršamies no grēka pie taisnības; mēs esam redzējuši atdzīvinātu ticību sagrauzto sirdīs."

RH - 1890. g. 27. maijā.

Dažāda vēsts uzņemšana.

Kā jau iepriekš teikts, kādi Mineapolisas konferences dalībnieki vēsti par Taisnību ticībā uzņēma ar lielu gandarījumu. Tā viņiem bija dzīvības vēsts. Tā sniedza jaunu izpratni par Kristu, jaunu atklāsmi par Viņa lielo upuri pie krusta. Tā viņu sirdīm nesa mieru, prieku un cerību. Tā bija augstākais, kas vajadzīgs, lai ļaudis sagatavotos sastapt Dievu.

Šie cilvēki atgriezās savās draudzēs, lai ar jaunu svaidījumu sludinātu evaņģēliju par glābšanu no grēka un palīdzētu saviem brāļiem ticībā pieņemt Kristus taisnību, kāda tā atklāta evaņģēlijā. Māsa Vaita pati ļoti rosīgi un sirsnīgi piedalījās šajā darbā un dažus savus piedzīvojumus paziņoja žurnālā "Review and Herald". Piemēram:

"Mēs no visas sirds pateicamies Kungam, ka mums ir dārga gaisma, ko sludināt ļaudīm, un mēs priecājamies, ka mums ir vēsts šim laikam, kas ir tagadējā patiesība. Jaunās ziņas, ka Kristus ir mūsu taisnība, nesusi atvieglojumu daudzām dvēselēm, un Dievs saka Saviem ļaudīm: "Ejiet uz priekšu." Vēsts Laodiķejas draudzei ir piemērota mūsu stāvoklim. Cik skaidri ir attēlots to stāvoklis, kuri tic, ka viņiem ir visa patiesība, kas lepojas ar savām Dieva Vārda zināšanām, kamēr viņu dzīvē nav izjūsts Dieva Vārda svētījošais spēks. Viņu sirdīs nav Dieva mīlestības degsmes, bet tieši šī mīlestības degsme Dieva ļaudis dara par pasaules gaismu.

RH – 1889. g. 23. jūl.

"Katrā sapulcē, pēc Vispasaules Savienības sanāksmes dvēseles dedzīgi pieņēmušas dārgo vēsti par Kristus taisnību. Mēs pa-

teicamies Dievam, ka ir dvēseles, kas saprot, ka tām ir vajadzīgs kaut kas, kā viņām nav, ticības un mīlestības zelts, baltās Kristus taisnības drēbes, garīgas uztveres acu zāles. Ja jums ir šīs dārgās dāvanas, tad cilvēka dvēseles templis nelīdzināsies apgānītam šķirstam. Brāļi un māsas, es aicinu jūs Jēzus Kristus no Nācaretes vārdā strādāt tur, kur strādā Dievs, Tagad ir žēlastības pilnu izdevību un priekšrocību diena." RH - 1889. g. 23. jūl.

Astoņus mēnešus vēlāk no viņas spalvas nāca klajā sekojošais: "Esmu ceļojusi no vietas uz vietu, apmeklējot sapulces, kur tika sludināta vēsts par Kristus taisnību. Es uzskatīju par priekšrocību nostāties blakus saviem brāļiem un sniegt savu liecību par vēsti šim laikam, un es redzēju Dieva spēku visur, kur tā tika sludināta." RH - 1890. 18. martā.

Par sapulci Dienvidu Lankasterā viņa izteicās:

"Es nekad nebiju redzējusi atmodu, kas atīstītos tik pilnīgā mērā un tomēr paliktu brīva no jebkāda nepiemērota uzbudinājuma. Tur nebija dzirdami ne skubinājumi ne aicinājumi. Ļaudis netika lūgti iznākt priekšā, bet visi bija svinīgi noskaņoti, saprotot, ka Kristus nenāca aicināt uz atgriešanos no grēkiem taisnos, bet gan grēciniekus. Sirdī godīgie bija gatavi atzīt savus grēkus un nest Dievam augļus, nožēlojot un atjaunojoties, cik vien tas bija viņu spēkos. Likās, ka mēs elpojam īstu Debesu gaisu. Eņģeļi tiešām lidoja ap mums. Piektdienas vakara kopējā sanāksme iesākās piecos un turpinājās līdz deviņiem. Tur daudzi liecināja, ka viņi dzirdot pārbaudošās patiesības, un ir Likuma gaismā sevi atzinuši par pārkāpējiem. Viņi bija paļāvušies uz savu pašu taisnību. Tagad tie ieraudzīja savējo taisnību kā netīras skrandas, salīdzinājumā ar Kristus taisnību, kuru Dievs vienīgi atzīst. Kaut arī viņi nebija atklāti pārkāpēji, taču samaitāta un netīra bija viņu sirds. Savu Debesu Tēvu viņi bija aizstājuši ar citiem dieviem. Viņi bija cīnījušies, lai atturētos no grēka, bet to darīja, paļaujoties uz saviem spēkiem. Mums jāiet pie Jēzus tieši tādiem, kādi mēs esam, atzīstot savus grēkus un savu bezpalīdzīgo dvēseli paceļot pretī mūsu līdzju-

tīgajam Pestītājam. Tādā veidā tiek pakļauta lepnā sirds un krustā
sists paša es." RH - 1889. 5. martā.

Kāda varena īstas dievbijības atmoda! Kāda garīgas dzīves
atjaunošana! Kāda šķīstīšanās no grēka! Kāda Gara kristība un kā-
da Dievības spēka atklāsme darba nobeigšanai mūsu pašu dzīvē un
pasaulē būtu bijusi Dieva ļaužu ieguvums, ja visi mūsu sludinātāji,
kas piedalījās konferencē, pēc tam būtu rīkojušies tāpat kā šī uztī-
cīgā, paklausīgā Dieva kalpone !

Pretestība.

Cik skumji, cik ļoti nožēlojami, ka vēstij par taisnību Kristū
tajā laikā, kad tā pie mums nonāca, bija jāstopas ar pretestību no
tādu vīru puses, kas bija nopietni strādnieki Dieva darbā un ar la-
biem nodomiem! Vēsts nekad nav tikusi tā uzņemta, ne pasludinā-
ta, ne arī tai dota tāda brīvība, kāda bija nepieciešama, lai draudze
iegūtu tajā esošās, neizmērojami lielās svētības. Tādas ietekmes
nopietnība atspoguļojas saņemtajos rājienos. Izteiktie pārmetošie
brīdinājuma vārdi pelna visrūpīgāko apsveršanu šinī laikā:

"Dievs ir pamodinājis cilvēkus, kam jāpalīdz šī laika neatlie-
kamajā vajadzībā, kas *"sauc skaļi un netaupa"*, kas paceļ savu
"balsi kā bazūni" un pasludina *"maniem ļaudīm viņu pārkāpu-
mus un Jēkaba namam viņu grēkus"*. To darbs ir ne vien sludi-
nāt Likumu, bet arī šī laika patiesību – Kungs mūsu taisnība ..."

"Bet ir tādi, kas neredz, ka tagad nepieciešams sevišķs darbs.
Kamēr Dievs strādā, lai pamodinātu ļaudis, tikmēr tie cenšas no-
klusināt brīdinošo, norājošo un lūdzošo vēsti. To iespaids tiecas
klusināt ļaužu bailes un neļauj tiem atmosties, lai apzinātos mūsu
laika nopietnību. Tie, kas to dara, dod bazūnei neskaidru skaņu.
Viņiem vajadzētu būt nomodā un saprast stāvokli, bet viņi ir ie-
naidnieka savaldzināti." RH - 1889. g. 13. aug.

Ievērojiet, lūdzu, sekojošo nopietno apsūdzību:

„Jūs sastapsities ar tādiem, kas sacīs: “Šis jautājums jūs ir pārlietu satraucis. Jūs par daudz to uzsveriet. Jums nevajadzētu sniegties pēc Kristus taisnības un tik ļoti uz to paļauties. Jums jāsludina Dieva Likums.” Kā tauta mēs esam sludinājuši Bauslību, līdz esam kļuvuši tik sausi kā Gilboas kalni, kas nav saņēmuši ne rasu, ne lietu. Mums jāpasludina Kristus Bauslībā, un tur būs sula un barība izsalkušajiem ganāmpulkiem. Mēs nepavisam nedrīkstam paļauties uz savu pašu nopelnu, bet mums jāuzticas Jēzus no Nācaretes nopelnam.”

RH - 1890. g. 11. martā.

Ievērojiet arī nopietno aplinku norādījumu sekojošajās liecībās:

“Daži no mūsu brāļiem nepieņem Dieva vēsti par šo jautājumu. Viņi izskatās norūpējušies, kaut neviens no mūsu sludinātājiem neatkāptos no sava agrākā labo, veco pamatlikumu mācīšanas veida. Mēs jautājam, vai nav laiks, lai Dieva ļaudīm nāktu jauna gaisma, kas tos pamodinātu lielākai nopietnībai un dedzībai? Svētajos Rakstos mums dotie ārkārtīgi lielie un dārgie apsolījumi lielā mērā ir pazaudēti no redzes loka. Noticis tieši tas, ko visas taisnības ienaidnieks bija nodomājis sasniegt. Viņš starp mums un Dievu ir licis krist savai tumšajai ēnai, lai mēs nesaskatītu Dieva patieso raksturu.”

RH - 1890. g. 1. aprīlī.

“Dievs Saviem ļaudīm ir sūtījis patiesības un taisnības liecības. Viņi savukārt ir aicināti paaugstināt Jēzu un pagodināt Viņa taisnību. Tie, kurus Dievs ir sūtījis ar vēsti, ir tikai cilvēki, bet kāds ir viņu nestās vēsts raksturs? Vai jūs uzdrošināties no tās novērsties, vai neņemat nopietni tikai tāpēc, ka Dievs ar jums par to nav apspriedies? Kas būtu jāciena vairāk? Dievs aicina cilvēkus, kas runās, kas sauks skaļi un netaupīs. Dievs ir pamodinājis savus vēstnešus darīt Viņa darbu šim laikam. Daži ir novērsušies no vēsts par Kristus taisnību, lai kritizētu cilvēkus.”

RH - 1890. g. 27. maijā.

"Kungs ir sūtījis vēsti, lai paskubinātu savus ļaudis nožēlot un darīt pirmos darbus; bet kā Viņa vēsts bija uzņemta? Kamēr da-

ži to ir ievērojuši, citi vēsti un vēstnesi ir nicinājuši un apbēruši ar pārmetumiem. Garīgums ir apslāpēts, pazemība un bērnišķīgā vienkāršība izzudusi, mehāniska un formāla ticības apliecināšana ieņēmusi mīlestības un dievbijības vietu. Vai šim drūmajam stāvoklim jāturpinās? Vai Dieva mīlestības lukturim jāizdziest tumsā?"

RH - 1890. g. 23. dec.

Lai mēs nezaudētu spēku, atcerēsimies raksturīgākos punktus, kas ir šajās sirdi pārbaudošajās vēstīs:

1. Dievs ir pamodinājis cilvēkus, kam jāpalīdz šī laika neatliekamajā vajadzībā.
2. Daži cenšas novirzīt vēsti un nepieļaut atmodu ļaudīs.
3. Dažas personas bija ienaidnieka savaldzinātas un deva bazūnei neskaidru skaņu.
4. Šie cilvēki paziņoja, ka jāsludina Bauslība, nevis Kristus taisnība.
5. Mēs esam aicināti sludināt Kristu Bauslībā.
6. Daži baidījās atkāpties no agrāko, veco labo mācību sludināšanas veida.
7. Dievs pamodināja cilvēkus sniegt vēsti par Taisnību ticībā.
8. Uzsaukums: "Vai jūs uzdrošināties novērsties un neņemt to nopietni?"
9. Vēsts atmešanas divkāršs rezultāts:
 - a) garīguma apslāpēšana.
 - b) mehāniska, formāla ticības apliecināšana.
10. Izšķirošais jautājums:

"Vai šim drūmajam stāvoklim jāturpinās?"

Tiešām, tas ir prātu apskaidrojošs kopsavilkums !

Uzskatu dalīšanās sekas.

Nevienprātība un cīņa, ko vadītāju vidū izraisīja pretestība vēstij par taisnību Kristū, radīja ļoti nelabvēlīgu reakciju. Ierindas locekļi bija samulsināti un nezināja, ko darīt. Par šo reakciju mēs lasām:

"Ja visi mūsu brāļi būtu Dieva līdzstrādnieki, tad tie nešaubītos, ka vēsts, ko Viņš mums sūtījis šajos divos gados, ir no Debesīm. Jaunieši skatās uz mūsu vecākajiem brāļiem un redz, ka tie vēsti nepieņem, bet izturas pret to tā, it kā tai nebūtu nozīmes. Viņi tāpēc, ka paši rakstus nepazīst, tiek ietekmēti gaismu atraidīt. Šie cilvēki, kas atsakās pieņemt patiesību, nostājas ļaudīm gaismai priekšā (nostājas starp ļaudīm un gaismu). Bet neviens gaismas atraidītājs nav attaisnojams, jo tā ir skaidri atklāta. Neviens nav spiests palikt neziņā. (...) Jums nevajadzētu vis spiest ar savu svaru pret patiesības ratiem, lai tos apturētu augšup vedošajā ceļā, bet gan strādāt ar visu enerģiju, cik vien spējat, lai paātrinātu to gaitu."

RH - 1890. g. 18. martā.

"Gandrīz divus gadus mēs esam aicinājuši ļaudis nākt uz priekšu un pieņemt gaismu un patiesību par Kristus taisnību, un viņi nezina, vai nākt un pieķerties šai dārgajai patiesībai vai ne. Viņi atrodas savu pašu ideju gūstā. Viņi neielaiž Pestītāju."

RH - 1890. g. 11. martā.

"Trešā eņģeļa vēsts nav saprasta, un gaismu, kurai ar savu godību būtu jāapgaismo zeme, nosauc par viltus gaismu tie, kas atsakās staigāt tās pieaugošajā spožumā. Darbu, kuru varēja padarīt patiesības atraidītāji, savas neticības dēļ atstāj nedarītu. Mēs ļoti lūdzam jūs, kas pretojaties patiesības gaismai, atbrīvojot Dieva ļaudīm ceļu, lai Debesu sūtītā gaisma spīd pār tiem skaidros un netraucētos staros."

RH - 1890. 27. maijā.

"Debesis skumst par daudzu mūsu brāļu garīgo aklumu. Kungs ir pamodinājis vēstnešus un tos apveltījis ar Savu Garu un sacījis: ***"Sauc pilnā balsī, neviena nesaudzēdams! Lai tava balss skan kā bazūne, un liec pie sirds Manai tautai tās pārkāpumus un Jēkaba namam tā grēkus."*** (Jes 58: 1.) Lai neviens neriskē nostāties starp ļaudīm un no Debesīm nākošo vēsti. Dieva vēsts nāks pie ļaudīm, un, ja starp cilvēkiem nebūtu neviena balss, kas to

pa-sludinātu, tad akmeņi brēks. Es aicinu ikvienu darbinieku meklēt Kungu, nolikt pie malas lepnumu, pārtraukt cīnīties par augstāko varu un pazemot sirdi Dieva priekšā. Tas ir siržu aukstums un to cilvēku neticība, kam būtu jābūt stipriem ticībā, un tādēļ draudzes ir vājas.”

RH - 1892. g. 26. jūl.

Nevajadzētu palaist garām neievērotus šīs Debesu dotās vēsts svinīgo nozīmi. Iegaumējiet labi šos kristālskaidros paziņojumus:

1. Vēstis, kuras saņēma laikā no 1888. -- 1890.gadam, bija no Debesīm.
2. To atraidīšana no dažu vispieredzējošāko brāļu puses jaunākajos izraisīja šaubas un samulsumu.
3. Tie, kas atraidīja vēsti, nostājās starp ļaudīm un gaismu.
4. Nav nekāda aizbildinājuma, gaisma ir skaidri atklāta.
5. Iemesls, kāpēc cilvēki ir kūtri satvert šo dārgo patiesību, ir tas, ka viņi atrodas savu pašu ideju gūstā.
6. Dažu virziens ir bijis – novērsties no vēsts, lai kritizētu vēstnešus.
7. Tie, kas atsakās staigāt šajā pieaugošajā Debesu gaismā, nespēs saprast Trešā eņģeļa vēsti.
8. Tie, kas atsakās staigāt šajā Debesu gaismā, kurai ar savu godību jāapgaismo zeme, sauks to par "viltus gaismu.”
9. Viņu neticības rezultātā svarīgais darbs tiek atstāts nedarīts.
10. Svinīgs lūgums tiem, kas pretojas gaismai – atbrīvot ceļu ļaudīm.
11. Tāds garīgs aklums izraisa skumjas Debesīs .
12. Turpretī atsaucība šai vēstij ir drošs apliecinājums, ka Dievs ir pamodinājis vēstnešus un tos apveltījis ar Savu Garu.
13. Ja nepaceltos neviena cilvēka balss, kas pasludinātu vēsti, tad “akmeņi brēktu.”
14. Aicinājums ikvienam darbiniekam: pazemot sirdi Dieva priekšā, lai draudzē varētu ienākt garīgais spēks.
Tiešām, paskaidrojumi šādiem svinīgiem brīdinājumiem un lūgumiem būtu lieki.

Ļetverti galvenie pamatlikumi.

Pretestības aizmugurē atklājās ļaunuma meistara, visas taisnības ienaidnieka, viltīgais plāns. Tieši viņa mērķis bija atņemt vēstij spēku un strādāt pret tās nenovēršamo iedarbību. Cik gan briesmīgiem jābūt jebkuriem viņa uzvaras rezultātiem, cīnoties pret šo vēsti! Par sātana viltīgo plānu mums dots nepārprotams brīdinājums:

"Cilvēka un Dieva ienaidnieks nevēlas, lai šī patiesība (taisnošana ticībā) tiktu skaidri sludināta, jo viņš zina, ja ļaudis to pilnīgi pieņems, tad viņa vara būs salauzta. Ja viņš varētu pārvaldīt prātu tā, ka tiem, kuri saucas par Dieva bērniem, rastos šaubas, neticība un tumsa, tad viņam iespējams tos pārvarēt ar kārdināšanām."

RH - 1889. g. 3. sept.

"Mūsu pašreizējais stāvoklis ir nozīmīgs un bīstams. Briesmas atraidīt no Debesīm nākušo gaismu vajadzētu mūs mudināt lūgt, lai nevienam no mums nebūtu ļauna, neticīga sirds. Kad Dieva Jēru Golgātā piesita krustā, tad sātanam atskanēja nāves zvans. Ja vien patiesības un taisnības ienaidniekam būtu iespējams no prāta izdzēst domu, ka, lai tiktu glābts, nepieciešams paļauties uz Kristus taisnību, tad viņš to arī izdarīs. Ja sātanam izdodas cilvēku pamudināt vērtēt savus paša darbus, ar kuriem var kaut ko nopelnīt un kas dod taisnību, tad viņš zina, ka tādu var pārspēt ar savām kārdināšanām un darīt to par savu upuri un laupījumu. Paaugstiniet Jēzu ļaužu priekšā. Tāpēc aptraipiet savas sirds durvju stenderes ar Golgātas Jēra asinīm, un jūs būsiet glābti."

RH - 1889. 3. sept.

- Vēlreiz savilksim kopā šīs liecības, to tālejošās nozīmības dēļ:
1. Tas ir sātans, kas negrib pieļaut, ka pasludina patiesību par Kristus piedāvāto taisnošanu ticībā.
 2. Iemesls – ja ļaudis šo patiesību pilnīgi pieņems, tad viņa vara tiks salauzta.
 3. Ja sātanam ir iespējams ļaudis apņemt ar neticību un šaubām,

taid viņš var tos uzvarēt ar kārdināšanām.

4. Sātans cenšas izdzēst no prāta domu, ka, lai tiktu glābts, nepieciešams paļauties uz Kristus taisnību.
5. Ja sātanam izdodas ierosināt cilvēkus, dzenoties pēc taisnības, paļauties pašiem uz saviem spēkiem, tad viņš ir drošs, ka tie būs viņa upuri.
6. Tāpēc aicinājums ir atskanējis: "Paaugstiniet krustā sisto Pestītāju un uzticieties Viņa asinīm."

Kāds nopietns aicinājums lūgt! Cik ļoti mums būtu visā pazemībā jāmeklē Dievs, lai Viņš mūs svaidītu ar Debesu acu zālēm. Vienīgi pilnīgi pieņemot un atzīstot šo brīnišķīgo aizgādību, ļaudis var tikt sagatavoti, lai, Kungam nākot, stāvētu svētā Dieva priekšā bez traipa un grumbas. Vienīgi tā patiesi var ievērot Viņa pavēles, un vienīgi ar šo Dievišķo spēku draudzei ir iespējams izpildīt savu lielo uzdevumu.

1888. gada vēsts iezīmē jaunu ēru Trešā eņģeļa vēsts sludināšanā.

Rūpīga Praviešu Gara doto norādījumu pētīšana ved pie dziļas pārlicības, ka vēsts par Taisnību ticībā Mineapolisas Konferencē bija ārkārtēja Dieva aizgādība. Aizgādības mērķis bija ievadīt jaunas ēras iesākumu Viņa darbu noslēgumā. Sekojošā liecība, kas uzrakstīta tieši četrus gadus pēc Mineapolisas Konferences 1888. gadā, sniedz pamatojumu šim slēdzienam:

"Pārbaudes laiks ir tieši mūsu priekšā, jo atklāsmē par Kristus taisnību un par grēkus piedodošo Pestītāju jau ir iesācis skanēt Trešā eņģeļa spēcīgais sauciens. Tas ir tā eņģeļa gaismas sākums, kura godībai jāpiepilda visa zeme." RH - 1892. g. 22. nov.

Gandrīz trauksmi saceļoša ir liecība iepriekšējā rindkopā. Tai ir ļoti svarīga nozīme Septītās dienas adventistu darba attīstībā, un tāpēc tā ir sevišķi saistoša visiem, kas ir savienoti ar Trešā eņģeļa

vēsts sludināšanas darbu. Lasīsim šo rindkopu vēlreiz un izlasīto analizēsim:

1. Pārbaudes laiks ir tieši mūsu priekšā.
2. Trešā eņģeļa spēcīgais sauciens jau ir sācis skanēt.
3. Tas iesākās ar Kristus taisnības paaugstināšanu (1888 g. vēsts).
4. Tas iezīmē tā eņģeļa gaismas sākumu, kura godībai jāpiepilda visa zeme.

Iepriekšējā liecībā minētie notikumi ir tie paši, kas aprakstīti Atkl 18: 1, 2. Tur rakstīts:

“Pēc tam es redzēju citu eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija liela vara, un zeme kļuva gaiša no viņa spožuma. Viņš sauca spēcīgā balsī: “Kritusi, kritusi lielā Bābele! Tā kļuvusi par ļauno garu mājokli, par visu nešķīsto garu mitekli un par visu nešķīsto un ienīsto putnu mitekli.”

Būtu rūpīgi jāievēro Praviešu Gara doto šīs Rakstu vietas izskaidrojumu:

"Es redzēju eņģeļus Debesīs steidzamies šurp un turp, nokāpjam uz zemi un atkal paceļamies augšā, gatavojoties veikt kādu svarīgu darbu. Tad es ievēroju kādu varenu eņģeli, kurš tika sūtīts uz zemi, lai savu balsi pievienotu Trešajam eņģelim, padarot tā vēsti daudz spēcīgāku un ietekmīgāku. Tam tika piešķirts liels spēks un godība, un kad tas nonāca, zeme tika apgaismota no viņa spožuma. Gaisma, kas pavadīja šo eņģeli, izplatījās visās malās... Šī eņģeļa darbs sākas tieši īstajā laikā, lai saplūstu kopā ar Trešā eņģeļa vēsts darbu, pieaugot par spēcīgu saucienu. Dieva ļaudis tā tiek sagatavoti pastāvēt kārdināšanas stundā, ar ko tiem drīz būs jā-sastopas. Es redzēju, ka pār tiem bija liela gaisma, lai bez bailēm pasludinātu Trešā eņģeļa vēsti." EW – 227; "Agrīnie raksti" - 209.

Notikumu panorāma, kuru lasījām iepriekšējā rindkopā, ir tik plaša un tik nozīmīga, ka būtu derīgi pievērst uzmanību katram notikumam atsevišķi!

1. Varenais eņģelis nonāk no Debesīm uz zemi.
2. Šī eņģeļa darbs ir:
 - a) pievienot savu balsi Trešajam eņģelim.

- b) dot varu un spēku Trešā eņģeļa vēstij.
- 3. Šim eņģelim bija dota liela vara un godība.
 - a) viņa godība apgaismoja zemi.
 - b) gaisma iespaidās visur.
- 4. Šī varenā eņģeļa darbs nāk īstā laikā, lai savienotos ar Trešā eņģeļa vēsts pēdējo lielo darbu.
- 5. Šī varenā eņģeļa nākšanas rezultātā vēsts pieaug par spēcīgu saucienu.
- 6. Šo vareno eņģeli pavadošais spēks sagatavo Dieva ļaudis pastāvēt pārbaudījumu stundā.
- 7. Debesis atzīst šo sagatavošanos, dāvinot "lielu gaismu" Dieva ļaudīm.
- 8. Visu šo notikumu kulminācijas punkts ir ļaužu vienotība Trešā eņģeļa vēsts pasludināšanā.

Ar šo lielo notikumu programmu nešķirami ir saistīta "Vēlā lietus" izliešana pār atlikušo draudzi.

Ievērojiet, lūdzu, sekojošo rindkopu:

"Kad glābšanas darbs tuvosies beigām, zemi piemeklēs bēdas un tautas būs sadusmojušās, tomēr vēl tiks savaldītas, lai neaizkavētu Trešā eņģeļa darbu. Šajā laikā nāks "Vēlais lietus", jeb "atspirdzinājums no Tā Kunga vaiga", lai dotu spēku Trešā eņģeļa skaļajam saucienam un sagatavotu svētos pastāvēt tad, kad tiks izlietas septiņas pēdējās mocības." EW - 85,86; "Agrīnie raksti"- 83.

Vēlā lietus nākšana ir saistīta ar spēcīgo saucienu, Kristus taisnības atklāsmi un Trešā eņģeļa vēsts gaismas plūdiem pār zemi.

Tā ir tiešām satraucošu notikumu programma. To galvenajos vilcienos atklājis Praviešu Gars, jau mūsu kustības pašā sākumā. Pēc tam, lai mūs pamodinātu un uzmundrinātu ņemt vērā notikumu nopietno svarīgumu, pēc 1888. gada neaizmirstamās konferences par šiem pašiem notikumiem, mums dota svinīga un iespaidīga vēsts. Aplūkotā citata liecības atklāj šī temata sevišķo nozīmi.

(Skat.citātu 50. lpp. EW – 227.).

1. Notikumiem bagāts laika posms.

“Dienas, kurās mēs dzīvojam, ir notikumiem bagātas un briesmu pilnas. Ap mums sabiezē par gala tuvošanos liecinošas zī-

mes un sekos notikumi, kas būs daudz briesmīgāka rakstura kādus pasaule jebkad ir pieredzējusi.” RH – 1892. g. 22. nov. (5. rindk.)

2. "Spēcīgais sauciens" iesākas.

"Pārbaudes laiks ir tieši mūsu priekšā, jo Trešā eņģeļa spēcīgais sauciens sācis jau skanēt, atklājot Kristus taisnību un grēkus piedodošo Pestītāju. Tas ir tā eņģeļa gaismas sākums, kura godībai jāpiepilda visa zeme." RH – 1892. 22. nov. (7. rindk.)

3. Nepieciešama sagatavošanās, lai pastāvētu bēdu laikā.

"Ja jūs vēlaties pastāvēt bēdu laikā, tad jums jāpazīst Kristus un jāpieņem Viņa Taisnības dāvana, ko Viņš pieskaita nožēlojošam grēciniekam." RH – 1892. 22. nov. (8. rindk.)

4. Vēsts jāsludina.

"Uz zemes jāpabeidz darbs, kas līdzināsies tam, ko darīja pirmo mācekļu dienās pēc Svētā Gara izliesšanās, kad tie sludināja Jēzu – krustā sisto. Daudzi atgriezīsies vienā dienā, jo vēsts izplatīsies ar spēku." RH – 1892. 29. nov. (2. rindk.)

"Temats, kas saista grēcinieka sirdi, ir Kristus un Viņa krustā sišana. Pie Golgatas krusta Jēzus parādīts pasaulei nesalīdzināmā mīlestībā. Rādiet Viņu tādu izsalkušajiem pulkiem un Viņa mīlestības gaisma mantos cilvēkus no tumsas pie gaismas, no pārkāpumiem pie paklausības un patiesa svētuma. Domās redzot Jēzu pie Golgātas krusta, tas kā nekas cits atmodina sirdsapziņu izprast grēka pretīgo dabu." RH – 1892. 22. nov. (9. rindk.)

"Kristus nav ļaudīm iepazīstināts saistībā ar Likumu (Bauslību) kā uzticams un līdzjūtīgs Augstais Priesteris, **"kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka"**. Viņš nav paaugstināts grēcinieku priekšā kā Dievišķais Upuris. Pie Viņa Dievišķā Upura, Vietnieka un Galvotāja darba esam tikai auksti un pavirši pakavējušies. Bet tieši tas ir tas, kas grēciniekam jāzina. Tas ir Kristus Savā pil-

nībā -- grēkus piedodošais Pestītājs, kas grēciniekam jāredz. Jo Kristus nesalīdzināmā mīlestība ar Svētā Gara starpniecību pārliecinās un atgriezīs nocietināto sirdi."

RH – 1892. 29. nov. (7. rindk.)

Spēks, kas sludināšanu dara auglīgu.

"Svētā Gara darbs ir neizmērojami liels. No šī Avota Dieva strādniekam nāk spēks un prasme; un Svētais Gars ir Iepriecinātājs un kā personīga Kristus klātbūtne dvēselei."

RH – 1892. 29. nov. (3. rindk.)

"Kad zemi apgaismos Dieva godība, tad mēs redzēsīm darbu, kas līdzināsies tam, ko darīja ar Svēto Garu piepildītie mācekļi, sludinot augšāmcēlušā Pestītāja spēku." RH – 1892. 29. nov. (5. r.)

"Atklāsme par Kristu, ko sniedza Svētais Gars, palīdzēja mācekļiem saprast Viņa spēku un varenību, un tie izstiepa savas rokas Viņam pretī ticībā, sacīdami: "Es ticu." Tā tas bija agrā lietus laikā, bet vēlāis lietus būs daudz bagātāks. Cilvēku Pestītājs tiks pagodināts, un zemi apgaismos Viņa taisnības spožie stari."

RH – 1892. 29. nov. (6. rindk.)

Redzam, ka visi šie notikumi ir vienoti un risinās vienā un tajā pašā laikā. Dabiski tie sākas viens pēc otra šādā kārtībā.

1. Atklāsme par Kristus taisnību un tās piešķiršana ticībā.
2. Vēlā lietus dāvana.
3. Liela spēka piešķiršana saņēmējiem.
4. Trešā eņģeļa Vēsts pieaugšana "Spēcīgajā saucienā".
5. Zemes apgaismošana ar "Taisnības spožajiem stariem".

Ir skaidrs, ka visi šie notikumi saistīti savā starpā un viena notikuma parādīšanās ir zīme visiem pārējiem.

Un tagad ievērosim iepriecinošo paziņojumu:

"Trešā eņģeļa spēcīgais sauciens ir jau iesācis skanēt ar atklāsmi par Kristus taisnību un grēkus piedodošo Pestītāju. Tas ir tā eņģeļa gaismas sākums, kura godībai jāpiepilda visa zeme."

RH - 1892. g. 22. nov. (7. rindk.); SM – 363; 7BC – 984. (6. r.).

To paziņoja 1892. gadā. Ko iezīmēja svaigā, jeb jaunā atklāsme par Kristus taisnību un spēcīgā sauciena iesākumu? Kā pati liecība norāda, iesākums bija Mineapolisas konferencē pasludinātā “atklāsme par Kristus taisnību”.

Tā ir svarīga, Dieva iepriekš paredzēta aizgādība, lai virs zemes tiktu pabeigts Viņa darbs. Kad šie notikumi sāka risināties, tie iezīmēja noslēdzošā darba izejas punktu. Šis brīdis tika sasniegts 1888. gadā.

Tas ir drosmīgs slēdziens, bet ko citu var secināt no visām mūsu rīcībā esošajām liecībām? Kāpēc šo slēdzienu vajadzētu uzskatīt par neticamu? Mēs ticam, ka liecības ir patiesas. Mēs esam gaidījuši to piepildīšanos. Mūsu gaidīšanas laiks ir bijis nemiera pilns un ilgs. Par piepildīšanos kādam ir jāliecina. Kāpēc lai mēs to neredzētu un nebūtu šo notikumu piepildīšanās dalībnieki?

Vai mums nevajadzētu daudz nopietnāk un sirsnīgāk censties uzzināt, kas var kavēt šo liecību piepildīšanos visa spēkā? Kāpēc mums nevajadzētu lūgt un, karsti ilgojoties, pilnībā sadarboties ar Kungu, lai pasteidzinātu Viņa darbu tā, lai tas varētu tikt pabeigts?

Trešā eņģeļa vēsts patiesā būtība.

Dažiem, kas Mineapolisas konferencē dzirdēja vēsti par Taisnošanu ticībā, radās nopietns jautājums: kāds šai vēstij ir sakars ar Trešā eņģeļa vesti? Vairāki nesaprašanā rakstīja E.Vaitai, lūdzot paskaidrot, kādi ir viņas uzskati šajā jautājumā.

Par šo lūgumu un atbildi mums ir publicēta sekojoša viņas liecība:

"Vairāki man rakstījuši, vaicājot, vai vēsts par Taisnību ticībā ir Trešā eņģeļa vēsts, un es atbildēju: "Jā, savā būtībā tā ir Trešā eņģeļa vēsts."
RH - 1890. g. 1. apr.

Šī liecība satur vairāk kā tikai īsu, skaidru, pārliecinošu atbildi uz jautājumu. Tai ir dziļa, būtiska nozīme. Tajā skan nopietns brīdinājums un arī gudrs, sirsnīgs aicinājums katram, kas tic Trešā eņģeļa vēstij. Pētīsim rūpīgi šo liecību.

Tā apstiprina, ka Taisnošana ticībā tiešām ir Trešā eņģeļa vēsts. Tas nozīmē: tiešām, īstenībā, visā patiesībā. Tas apstiprina, ka vēstij par Taisnošanu ticībā un Trešā eņģeļa vēstij ir viens un tas pats mērķis, darbības laiks un rezultāti. Taisnošana ticībā ir Dieva ceļš grēcinieku glābšanai. Tas ir Viņa ceļš, lai grēciniekus pārliecinātu par viņu vainu, notiesāšanu, pilnīgo nespēju sevi glābt un pazušānu. Dieva mērķis ir arī viņu vainas dzēšana, viņu atbrīvošana no soda, ko prasa Dieva Likums, dodot cilvēkiem jaunu un pareizu stāvokli Dieva un Viņa svētā Likuma priekšā. Taisnošana ticībā ir Dieva ceļš vāju grēcinieku, sakāvi cietušu vīru un sievu pārvēršanai stipros, taisnos, uzvarošos kristiešos.

Tagad, ja tā ir patiesība, ka "Taisnošana ticībā" visā savā būtībā ir Trešā eņģeļa vēsts, tad Dieva plānam jābūt, lai Trešā eņģeļa vēsts tiem, kas to pareizi saprot un neviltoji pieņem, padarītu pilnīgu darbu, taisnojot tos ticībā. Ka tieši šis ir vēsts mērķis, skaidri redzams no sekojošiem apsvērumiem:

1. Dažās Bībelēs, Atklāsmes gr. 14. nodaļā, panti no 6. --13. apzīmēti ar apakšvirsrakstu: "Trīs eņģeļu vēsts". Tie ir atzīti par "mūžīgu evaņģēliju". (6. p.)
2. Šie panti svinīgi pasludina, ka ir atnākusi Viņa Tiesas stunda.
3. Tie pamāca visus, kam jāstāp Dievs Viņa lielajā Tiesas dienā, kad tos tiesās viņa Taisnības Likums. Tāpēc: "***Bīstieties Dievu un dodiet Viņam godu... pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi.***" (7.p.)
4. Šis brīdinošās un pamācošās vēsts rezultātā izveidojās Kristus draudze, par kuru sacīts: "***Tāda izturība ir svētajiem, kas turas pie Dieva baušļiem un Jēzus ticības.***"

(Atkl 14: 12., 2007. g. Jaunās Derības tulkojums).

Tas viss liecina, ka notikusi taisnošana ticībā. Tas ir evaņģēlijs jeb latviski – "labā vēsts" par glābšanu no grēku soda un nāves. Tiesa liek vīriem un sievietēm vaigu vaigā sastapties ar Taisnības Likumu – Dieva Baušļiem, kas ir to pārbaudošā mēraukla. Savas vainas dēļ, kas tos pazudina, tie tiek brīdināti būties un pielūgt Dievu. Tas sevī ietver pārliecību par savu vainu, nožēlu, atzīšanos un ļaunuma atstāšanu. Tas ir pamats turpmākai piedošanai, šķīstīšanai un

taisnošanai. Tie, kas tic Kungam un kas Viņu pieņem, tie atbrīvojas no nesavaldības, viegli uzliesmojošām dusmām, kas iznīcina cilvēces mieru, laimi un drošību, savā raksturā tie iegūst saldo, smaržu izplatošo, skaisto patiesību. Kas gan tas ir, ja ne Taisnošana ticībā? Vārds paskaidro, ka: **“Mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.”** (Rom. 5: 1.)

Bet vēl vairāk, šie ticīgie, **“tur Dieva baušļus”**. Viņos notikusi apbrīnojama pārmaiņa, no Dieva baušļu ienīšanas un pārkāpšanas uz mīlestību pret to taisnajiem priekšrakstiem un to cienīšanu un ievērošanu. Ir izmainījies viņu stāvoklis Likuma priekšā. Viņu vaina ir dzēsta, tie vairs netiks notiesāti. Nāves spriedums ir atcelts. Pieņemot Kristu par Pestītāju, tie ir saņēmuši Viņa taisnību un Viņa dzīvību. Jo teikts: **“Kas dzenas pēc taisnības un lēnprātības, tas atrod dzīvību, taisnību un godu.”** (Sal. pam. 21: 21.)

Šī brīnišķā pārveidošanās var notikt vienīgi, pateicoties Dieva žēlastībai un spēkam, un tikai tiem, kas pieņem Kristu par savu Vietnieku, Galvotāju un Glābēju. Tāpēc ir rakstīts, ka viņi **“turas pie Dieva baušļiem un Jēzus ticības”**. (Atkl 14: 12. 2007. J. D. tulk.) Tas atklāj viņu bagātā, dziļā piedzīvojuma noslēpumu. Viņi ir satvēruši Jēzus ticību, – to ticību, kurā Viņš uzvarēja tumsas spēkus.

“Ja grēcinieks tic, ka Kristus ir viņa personīgais Pestītājs, tad, atbilstoši Saviem uzticamajiem apsolījumiem, Dievs piedot viņa grēkus un pilnīgi attaisno. Atgrieztā dvēsele saprot, ka tā ir attaisnota tāpēc, ka Kristus, būdams tās Vietnieks un Galvotājs, ir miris tās vietā, ir to samierinājis ar Likumu un piešķīris tai Savu taisnību.”

RH - 1890. g. 4. nov.

Kā jau norādīts, to ļaužu piedzīvojumos, kas uzvar, pateicoties Trešajai eņģeļa vēstij, mēs atrodam visus pierādījumus par Taisnošanu ticībā. Šī iemesla dēļ ir pilnīgi pareizi, ka Taisnošana ticībā savā būtībā ir Trešā eņģeļa vēsts.

Šeit būtu jāpievērš uzmanība patiesībai, ka gan Taisnošana ticībā, gan Trešā eņģeļa vēsts savā būtībā ir Kristus evaņģēlijs. Tas skaidri redzams no apustuļa Pāvila liecības, kurš paskaidro: **“Es nekaunos Kristus evaņģēlija dēļ; tas ir Dieva spēks par pestīšanu**

ikvienam, kas tic... Jo tajā atklājas Dieva taisnība no ticības uz ticību." (Rom 1: 16, 17.)

Šeit minētās patiesības ir sekojošas:

1. Evaņģēlijs ir Dieva spēka atklāsme cilvēka darbībā, atbrīvojot grēciniekus no grēkiem un iedēstot tajos Dieva taisnību.
2. Bet tas tiek darīts vienīgi tiem, kuri tic un to pierāda savā dzīvē ar savu rīcību.
3. Tā ir taisnošana ticībā.
4. Un šis mērķis ir abām vēstīm – kā vēstij par Taisnošanu ticībā, tā arī Trešajai eņģeļa vēstij.

Kāda tad ir tā svarīgākā mācība, kas jāiegūst no mūsu aplūkotās liecības? Kāds brīdinājums tajā izskan? Ievērosim sekojošo:

Taisnošanai ticībā jābūt visu to piedzīvojumam, kas pieņem Trešā eņģeļa vēsti.

Tiem pašiem vajadzētu pazīt Kristu, un Kristus mīlestības raksturam jāatklājas viņos. No personīgiem piedzīvojumiem tiem jāzina, kas ir atdzimšana. Viņiem jābūt pilnīgi pārliecinātiem, ka tie ir piedzimuši no jauna, no augšienes, un ka tie ir pārgājuši no nāves dzīvībā. Viņiem jāzina, ka to vaina ir dzēsta, ka Likums tos vairs nenotiesā un ka tādā veidā tie ir sagatavoti parādīties Kristum Soģa krēsla priekšā. Viņu uzvaras piedzīvojumiem jāliecina, ka tie ir satvēruši Kristus ticību un ka tā tos tur, un ka šī ticība tos dara spējīgus turēt Dieva baušļus.

Ja nav šī piedzīvojuma, tad nav arī Trešā eņģeļa vēsts patiesā, dzīvinošā, glābjošā spēka. Bez šī piedzīvojuma ticīgajam būs tikai vēsts teorija, doktrīnas, formas un rosība. Tā izrādīsies esam liktenīga, briesmīga kļūda. Doktrīnas, teorijas un pat vissirsnīgākā rosība vēsts izplatīšanā nevar glābt no grēka, ne arī sagatavot sirdi satikties ar Dievu Tiesā.

Mēs esam brīdināti, ka draud briesmas pieļaut šo liktenīgo kļūdu. Formālisms – bauslības prasību atzīšana un patiesības forma bez dzīva piedzīvojuma Kristū – ir apslēpta klints, ar kuru saduro-

ties gājuši bojā neskaitāmi tūkstoši tā saucamo Kristus sekotāju. Tieši no šīm briesmām mēs esam nopietnu brīdināti.

Bet šī liecība satur vairāk nekā tikai brīdinājumu. Tajā ir arī lūgums. Nopietns, sirsnīgs lūgums nākt sadraudzībā ar Kristu Jēzu, mūsu Kungu. Tajā skan aicinājums uz visaugstākajiem kristīgajiem piedzīvojumiem. Tajā ir apliecinājums, ka, taisnotiem ticībā, mums būs miers ar Dievu un mēs spēsim pastāvīgi priecāties cerībā uz Dieva godību. Ir apsolījums, ka mums nebūs jākaunas par sakāvi cīņā ar grēku tāpēc, ka ar Svēto Garu, kas mums dots, mūsu sirdīs ir izlieta Dieva mīlestība. (Rom 5: 1-5.)

Ak, kaut mēs visi būtu tik uzmanīgi uzklausijuši brīdinājumu un uzaicinājumu, kā to vajadzēja darīt, kad 1888. gada konferencē šī vēsts nāca pie mums gan šķietami svešā, tomēr iespaidīgā veidā! Kādas šaubas tad būtu novērstas! No kādiem maldu ceļiem, sakāvēm un zaudējumiem mēs tad būtu tikuši pasargāti! Kāda gaisma, svētība, uzvara un panākumi tad būtu kļuvuši mūsu daļa. Tomēr lai pateicība Viņam, Kas mūs mīl ar mūžīgu mīlestību, ka pat vēl tagad nav par vēlu ar visu sirdi atsaukties kā uz brīdinājumu, tā aicinājumu un saņemt sagādātās lielās svētības.

III daļa.

Pārdomas par temata – „Taisnība ticībā” darbības spēku.

*"Mazā atslēga var atvērt ļoti sarežģītu slēdzeni un ļoti
lielas durvis, un šīs durvis var vest milzīgā celtnē
ar neizmērojamiem bagātības un skaistuma*

krājumiem.”

Roberts H. Pirsons.

Būtiska, visu aptveroša patiesība.

Iepriekšējās nodaļās temats par Taisnošanu ticībā tika plaši apskatīts vēsturiskajā plāksnē – laiks, vieta un veids, kādu Kungs izvēlējās, lai Savus ļaudis nostādītu vaigu vaigā ar šo vitālo, būtisko evaņģēlija patiesību, lai tā tiem dotu jaunu spēku, stiprumu un telpu tik ievēribas cienīgā veidā uzticētās Trešā eņģeļa vēsts sludināšanai. Tagad mēs šo tematu analizēsim plašāk, kā tas ir atklāts Praviešu Gara rakstos.

Mineapolisas Konference noslēdzās, delegātiem paliekot lielākās vai mazākās šaubās un samulsumā par dzirdēto vēsti -- Taisnošana ticībā. Tomēr šīs vitāli svarīgās patiesības sludināšana ar visu satraukumu, apspriešanu un radušos samulsumu nekādā ziņā nebija veltīga. Tā ierosināja jaunas domas un pamodināja pētīt lielo tematu par Taisnošanu ticībā un daudziem palīdzēja labāk, pilnīgāk novērtēt Pestītāja, Vietnieka un Galvotāja darbu. Starp vislielākajām no visām svētībām, kas sekoja šai sanāksmei, ir bagātīgā mērā dotās pamācības, ko Kungs caur Praviešu Garu ir sūtījis Saviem ļaudīm par Kungu un Pestītāju Jēzu Kristu un kā ticībā iespējams dzīvot Viņa dzīvi. Šī pamācība ir patiesi apgaismojoša.

Ir vērts atzīmēt, ka kopš Mineapolisas konferences mēs no Praviešu Gara esam saņēmusi sekojošus pamācību sējumus:

“Sentēvi un pravieši”, 1890. g.

"Ceļš pie Kristus", 1892. g.

"Domas no Svētību kalna", 1896. g.

"Laikmetu ilgas", 1898. g.

"Daba un dzīve līdzībās", 1900. g.

"Kristus dziedinošā kalpošana", 1905. g.

"Apustuļu darbi", 1911. g.

Visiem, kas ir lasījuši šīs grāmatas, labi zināms, ka lielais, valdošais temats ir Kristus, – Viņa uzvaras dzīve cilvēka miesā, Viņa salīdzinošais upuris pie krusta, un kā tagad Viņš mums, naba-ga mirstīgajiem, var kļūt **"par Dieva gudrību, par taisnību, par dzīves svētumu un pestīšanu."** (1. Kor. 1: 30.)

Blakus šīm spēcīgajām garīgajām grāmatām, arī "Review and Herald" periodiskajos nedēļas izdevumos, atrodamas visskaidrākās un visderīgākās pamācības par tematu Taisnošana ticībā. Visas šīs pamācības ir neaptverami dārgas vērtības draudzei. Tās izlej gaismas plūdus pār lielo atpestīšanas problēmu visos tā attīstības posmos.

Tālāk pētot tematu par Taisnošanu ticībā, kā to izklāsta Praviēšu Gars, ir svarīgi, lai mums būtu skaidra izpratne par tā plašo apjomu. Tā nav mācība ar ierobežotu mērķi vai mazu nozīmi. Tas nav temats, ar kuru varētu iepazīties vai neiepazīties, un cilvēkam klātos vienādi labi. Taisnība ticībā savā plašākajā nozīmē ietver katru vitālu, būtisku evaņģēlija patiesību. Šis temats vispirms skar cilvēka morālo stāvokli pie Radīšanas un pēc tam izšķir sekojošos jautājumus:

1. Likumu, kuru pildot cilvēks var dzīvot.
2. Dieva Likuma pārkāpšana.
3. Sods par pārkāpšanu.
4. Atpestīšanas problēma.
5. Tēva un Dēla mīlestība, kas darīja iespējamu atpestīšanu.
6. Taisnība, pieņemot Vietnieku.
7. Samierināšanās raksturs.
8. Kristus miesā nākšana.
9. Kristus bezgrēcīgā dzīve.
10. Dieva Dēla Vietnieciskā upura nāve.
11. Aprakšana, augšāmcelšanās un atgriešanās Debesīs.
12. Tēva apliecinājums par Vietnieciskā upura pietiekamību.
13. Svētā Gara nākšana.
14. Jēzus kalpošana Debesu Svētnīcā.
15. Grēcinieka pienākumu daļa, lai tiktu glābts.
16. Ticības, nožēlas, grēku atzīšanas un paklausības raksturs.

17. Jaunpiedzimšanas, taisnošanas un svētošanās nozīme un piedzīvojums.
18. Svētā Gara un Dieva Vārda nepieciešamība, lai cilvēks saņemtu to, ko Kristus sagādājis mums pie krusta.
19. Uzvara pār grēku, pateicoties Kristus iemājošanai.
20. Darbu loma ticīga cilvēka dzīvē.
21. Lūgšanas loma Kristus taisnības saņemšanā un saglabāšanā.
22. Izšķirošais moments, Pestītājam atgriezoties, un izglābšana.

Tas ir lielais pestīšanas loks, kas ietverts īsajā frāzē "Taisnošana ticībā". "Mazā atslēga", teica Pirsons "var atvērt ļoti sarežģītu slēdzeni un ļoti lielas durvis, un šīs durvis var vest milzīgā celtņē ar neizmērojamiem bagātības un skaistuma krājumiem". Īsā frāze "Taisnošana ticībā" atver durvis uz visiem neizmērojamiem evaņģēlija bagātības un godības krājumiem Kristū Jēzū, mūsu Kungā.

Apskatot šo jautājumu, ir vērts ievērot dažus Praviešu Gara rakstos atrodamos izteicienus, kuru nolūks iepazīstināt ar šo brīnišķīgo patiesību un sniegt tai piemērotu ietvaru.

1. Tai ir Dievības pilnvaras.

"Tagadējā vēsts – Taisnošana ticībā -- ir vēsts no Dieva; tai ir Dievības pilnvaras, jo tās auglis ir svētums." RH - 1889. g. 3. sept.

2. Dārga doma.

"Doma, ka Kristus taisnība ir piešķirta mums ne kāda nopelna dēļ no mūsu puses, bet kā brīva dāvana no Dieva, šķita dārga doma." RH - 1889. g. 3. sept.

3. Tās ir maigākās melodijas.

"Maigākās melodijas, kas nāk no cilvēku lūpām, ir Taisnošana ticībā un Kristus taisnība." RH - 1895. g. 4. apr.

4. Tā ir kā skaidra, balta pārle.

"Kristus taisnībai kā skaidrai, baltai pārlei nav trūkumu, nav traipu, nav vainas. Šī taisnība var būt mūsu." RH - 1899. g. 8. aug.

Savā vistiešākajā nozīmē taisnošana ticībā nav tikai teorija, bet tā ir piedzīvojums, dzīvinoša pārmaiņa, kas notiek cilvēkā, kas tic Kristum. Tā piešķir grēciniekam jaunu stāvokli Dieva priekšā. Tā ir kristietības būtība, jo mēs lasām:

"Visa kristīgās pievilcības un piedzīvojumu būtība sastāv no ticības Kristum, Dieva un Viņa sūtītā Dēla pazīšanas, kuru Viņš ir sūtījis." "Reliģija nozīmē Kristus iemājošanu sirdī, un, tur kur Viņš ir, tur dvēselē norit garīga darbība, un tā pastāvīgi pieaug žēlastībā, pastāvīgi tuvojas pilnībai." RH - 1892. g. 24. maijā.

Pazaudēt no skata šo brīnišķīgo, būtisko, visu aptverošo patiesību nozīmē nesaņemt to, kas ir vissvarīgākais pestīšanas plānā.

Ārkārtējas, ar formālismu saistītās briesmas.

Praviešu Gara dotajās mācībās par brīnišķīgās patiesības "Taisnība ticībā" saņemšanu, piedzīvošanu un pasludināšanu atrodam viscaur ieaustus iespaidīgus brīdinājumus no lielajām briesmām, kuras rada formālisms.

Taisnošana ticībā nav formālisms. Tā ir tieši formālisma pretstats. Taisnošana ticībā ir piedzīvojums visā īstenībā. Tā ietver pilnīgu dzīves pārveidošanu. Tas, kuram sākusies jauna dzīve, ir veco dziļi nožēlojis, sirsnīgi, dziļi izjusti atzinis savu vainu un atsacījies no grēka. Līdz ar savu dievišķo Kungu viņš mīl taisnību un ienīst netaisnību. Un taisnotam taisnība pieskaitīta ticībā – viņam ir miers ar Dievu. Viņš ir jauns radījums, vecais ir pagājis, viss ir kļuvis jauns.

Pavisam citāds ir formālisms. Tas ir prāta darbības rezultāts un skar ārējo. Tam pietiek ar reliģijas teoriju. Tas neiet dziļāk par formu un apgalvojumu. Tādēļ tas līdzinās sālij bez garšas. Tā ir reliģija bez prieka, bez mīlestības, jo tā nenes mieru, pašāvēību un uzvaru. Formālisms uzdīgst un aug miesīgajā sirdī, kur tam ir sakne, tas ir viens no tiem viltīgajiem, visur izplatītajiem ļaunumiem, kurus izravēt no cilvēka sirds un iznīcināt nāca Pestītājs.

Formālisms vienmēr ir bijis patiesas briesmas draudzei. Kāds moderno laiku kristīgs rakstnieks šīs viltīgās briesmas ir aprakstījis sekojoši:

"Ārīšķīgs ceremoniju evaņģēlijs ir dārgs cilvēka sirdij. Tas var pieņemt kultūras un tikumības formu vai "kalpošanas" svinīguma izskatu; draudzes kārtības formu vai negrozāmu priekšrakstu un labdarības formu. Šīs un citas līdzīgas lietas kļūst par mūsu elkiem, un paļaušanās uz tām ieņem ticības vietu dzīvajam Kristum. Nepietiek ar to, ka kādreiz mūsu sirds acis ir redzējušas Kungu, ka ir bijis laiks, kad esam "baudījuši Svētā Gara atjaunojošo spēku". Ir iespējams aizmirst, iespējams "attālināties no Viņa, kas mūs aicinājis Kristus žēlastībā." Nedaudz izmainot mūsu reliģiskās dzīves formu, var pilnīgi izsakņot tās iekšējā satura prieku, kura avots ir Dievs, apzinīga Dieva bērnu stāvokli, sadarbību Garā. Ārējo formu evaņģēlijs rodas un zeļ visevaņģēliskākajā augsnē un visstingrākajās baznīcās. Lai arī tas tiek aizraidīts un aizliegts tik pilnīgi kā nekad, tomēr tas prot atrast ieeju ar visvienkāršākajiem kalpošanas veidiem un visveselīgāko mācību. Pret to izveidotā Rakstu un ticības apliecinājumu aizsardzības ķēde neaizkavēs tā ienākšanu un var pat izrādīties tam par aizsegu. Nekas nav derīgs, kā saka apustulis, izņemot vienīgi nelokāmu „jauno radījumu”. Dieva dzīvību cilvēku dvēselēs uztur Svētā Gara spēks, kas nepārtraukti tiek atjaunots, vienmēr nākot no Tēva un Dēla. ***"Es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevis par mani."*** (Gal. 2: 20.) Tā ir īsta pareizticība. Personīgā ticība Kristum, šis dzīvības spēks Pāvilu droši pasargāja no maldiem, jo ar gribu un prātu viņš bija uzticīgs vienīgi evaņģēlijam."

(G. G. Findlay, in his exposition of "The Epistle to the Galatians" (Expositors Bible) pp. 42, 43.

Praviešu Gars brīdina no šīm briesmām, to dažādajos veidos un attīstības pakāpēs. To skaidri redzēsim turpmāk.

Formālisms sludināšanā.

“Liels skaits vīru ir sludinājuši Vārdu, paši tam neticot un nepaklausot tā mācībām. Viņi bija neatgriezti, nesvētījušies, nesvēti. Bet, ja mēs vēlamies izturēt pārbaudi, tad dievbijība jāieauž dzīvē. Tas, kas mums vajadzīgs, ir iedvesma no Golgātas krusta. Tad Dievs atvērs mums acis, lai mēs ieraudzītu, ka, ja neesam savienoti ar Kristu, tad nevaram cerēt sekmīgi veikt kādu darbu Kungam. Ja tiešām esam Dieva līdzstrādnieki, tad mums nebūs nedzīva, zinātniska reliģija, bet mūsu sirdis piepildīs dzīvs spēks, proti, Jēzus Gars.”
RH - 1893. g. 31. janv.

„Daudzi sludina mūsu ticības mācības un teorijas, bet to izskaidrošana ir kā sāls bez garšas, jo Svētais Gars nestrādā caur to neticīgo kalpošanu. Viņi nav atvēruši sirdi, lai uzņemtu Kristus žēlastību, viņi nepazīst Gara darbību, tie ir kā milti bez rauga, jo visās pūlēs nav darba pamatlikuma, un tie nemanto Kristus dvēseles. Viņi nepieņem Kristus taisnību, tas ir tērps, ko viņi nevalkā, nepazīstama pilnība, neizskarts avots.”
RH - 1892. g. 29. nov.

”Ir vajadzīgi sludinātāji, kas izjūt nepieciešamību būt par Dieva līdzstrādniekiem, kas iziet, lai audzinātu ļaudis garīgā atzīšanā līdz pilnam Kristus augumam. Ir vajadzīgi sludinātāji, kas vienatnē sevi audzinās svinīgā, godbijīgā savienībā ar Dievu, lai būtu lūgšanas spēka vīri. Nedzīvā formā dievbijība izvirst, un ir nepieciešams stiprināt to, kas atlicis, kas gatavs mirt.”

RH - 1892. g. 24. maijs.

“Cilvēks var teikt patīkamas, saistošas svētrunas, tomēr reliģiskajos piedzīvojumos atrasties tālu no Kristus. Viņš var tikt paugstināts cilvēcīguma lieluma virsotnē un tomēr būt tāds, kas nekad nav piedzīvojis žēlastības iekšējo darbu, kas pārveido raksturu. Šādu cilvēku pievīlusi doma, ka viņš saistīts ar evaņģēlija svētajām patiesībām un tās pazīst, kaut gan tās sasniegušas tikai prātu, bet nav ienestas dvēseles iekšējā svētnīcā. Mums ir vajadzīgs vairāk par prāta ticību patiesībai.”

RH - 1899. g. 14. febr.

“Ja mēs tagad varētu atstāt augstos, tradicionālos ieskatus, kas kavē mūsu attīstību, tad mēs dvēseļu glābšanas darbu redzētu pavisam savādākā gaismā.”

RH - 1890. g. 6. maijā.

Ar patiesības teoriju vien nepietiek.

“Mūsu mācības var būt pareizas, mēs varam neciest viltus mācību un varam nepieņemt tos, kas nav uzticīgi pamatlikumiem, mēs varam strādāt ar nenogurtošu enerģiju, bet pat tas nav pietiekoši... Nepietiek ar to, ka ticam patiesības teorijai. Šīs teorijas sludināšana neticīgajiem jūs nedara par Kristus lieciniekiem.”

RH - 1891. g. 3. febr.

“Mūsu apmierināšanās ar aukstas patiesības teorijas sludināšanu ir apgrūtinājusi mūsu darbu.”

RH - 1891. 3. febr.

“Cik daudz lielāks spēks pavadītu Vārda sludināšanu šodien, ja mazāk kavētos pie cilvēku teorijām un argumentiem un daudz vairāk pie Kristus mācībām un praktiskās dievbijības.”

RH - 1890. g. 7. janv.

Vienīgais ceļš, kā patiesība kļūst vērtīga dvēselei.

“Patiesība dvēselei ir nevērtīga, kamēr tā nav ienesta iekšējā svētnīcā un nesvēta dvēseli. Dievbijība deģenerējas, un reliģija kļūst par seklu jūtu izpausmi, ja patiesības arklis nav dziļi aris sirds neapstrādāto augsni.”

RH - 1892. g. 24. maijā.

“Teorētiska patiesības zināšana ir svarīga. Tomēr mūs ne-glābs vislielākās patiesības zināšanas. Mūsu zināšanai jābūt prak-

tiskai. Dieva ļaudīm ne vien jāzina patiesība, bet tā jāpraktizē. Daudzi tiks izslēgti no patiesības zinātāju skaita, jo patiesība tos nebija svētījusi. Patiesībai jātiek ienestai sirdī un tā jāsvēto un jāatbrīvo no visa pasaulīguma un juteklības visslēptākajā personīgā dzīvē. Dvēseles templim jātiek tīrītam.” RH - 1887. g. 24. maijā.

"Vislielākā cilvēka prāta pievilšana Kristus dienās bija doma, ka piekrišana patiesībai jau dod taisnošanu. Visā cilvēces pieredzē ir pierādījies, ka teorētiskas patiesības zināšana ir nepietiekama dvēseles izglābšanai. Tā nenes taisnības augļus. Dedzīgu, tā sauktās, teoloģiskās, patiesības cienīšanu bieži pavada ienaids pret neviltotu patiesību, kas parādās dzīvē. Vēstures vistumšākās nodaļas pilnas ar ziņojumiem par noziegumiem, ko izdarījuši fanātiski reliģijas aizstāvji. Farizeji sevi sauca par Ābrahāma bērniem un lielījās ar to, ka tiem ir Dieva Vārds, tomēr šīs priekšrocības tos nepasargāja no egoisma, ļaunprātības, mantkārbas un viszemākās liekulības. Tie iedomājās, ka ir vislabākie ticības apliecinātāji pasaulē, bet viņu, tā sauktā, pareizā ticība, noveda pie godības Kunga krustā sišanas.

Tās pašas briesmas draud vēl šodien. Daudzi sevi uzskata par kristiešiem tikai tāpēc, ka tie atzīst zināmus teoloģiskus principus. Bet praktiskajā dzīvē tie patiesību nav ieviesuši. Tie tai nav ticējuši un nav to iemīļējuši, tāpēc tie arī nav saņēmuši spēku un žēlastību, kas nāk no svētījošās patiesības. Cilvēki var apliecināt, ka tic patiesībai; bet, ja tā tos nepārveido par patiesiem, laipniem, pacietīgiem, lēnprātīgiem un nevērš viņu prātu uz Debesu lietām, tad tā ir lāsts tiem, kas to apliecina, un ar viņu ietekmi arī lāsts pasaulei."

DA – 309, 310. "Laikmetu ilgas" - 248, 249.

"Ārkārtīgi svarīgie mūžības rezultāti no mums prasa kaut ko vairāk par iedomātu reliģiju, vārdu un formu reliģiju, kur patiesība tiek turēta ārēja pagalmā, lai to apbrīnotu kā skaistus ziedus; tie prasa kaut ko vairāk par jūtu reliģiju, kas neuzticas Dievam, tiklīdz nāk pārbaudījumi un grūtības. Svētums nepastāv apliecībā, bet krusta pacelšanā, darot Dieva prātu." RH - 1908. g. 21. maijā.

"Daudzu cilvēku dzīvē, kuru vārdi ir draudzes grāmatās, nav notikusi patiesa pārmaiņa. Patiesība ir turēta ārējā pagalmā. Nav bijusi patiesa atgriešanās, sirdī nav pārliecinoši darbojusies žēlastība. Viņu vēlēšanās darīt Dieva prātu ir pamatota uz pašu tieksmēm, ne uz dziļu Svētā Gara dotu pārliecību. Viņu izturēšanās nav saskaņota ar Dieva likumu. Viņi saka, ka pieņem Kristus par savu Pestītāju, bet netic, ka Viņš tiem dos spēku uzvarēt grēkus. Viņi personīgi nepazīst dzīvo Pestītāju, un to raksturi atklāj daudz vainu." RH - 1904. g. 7. jūl.

"Mūsu cerība pastāvīgi jāstiprina atziņai, ka Kristus ir mūsu taisnība. (..) Aprobežotie uzskati, kādi daudziem bijuši par Kristus augsto raksturu un kalpošanu, ir sašaurinājuši viņu reliģiskos piedzīvojumus un ļoti traucējis gūt panākumus dievišķajā dzīvē. Personīgā reliģija starp mums kā ļaudīm atrodas zemā līmenī. Ir daudz formu, daudz organizatorisku pasākumu, daudz vārdu reliģijas, bet mūsu reliģiskajos piedzīvojumos jāieauž kaut kas dziļāks un drošāks. (..) Tas, kas mums nepieciešams, ir personīgos piedzīvojumos iepazīt Dievu un Viņa mīlestības spēku, tā kā tas atklāts Kristū.(..) Pateicoties Kristus nopelnam un Viņa taisnībai, kas mums ticībā pieskaitīta, mums jātiecas sasniegt kristīga rakstura pilnību." 5T - 742 - 744; "Liecības draudzei" 5. sēj. - 597-599.

Auksta, burta reliģija – bez Kristus.

"Auksta, burta reliģija nekad nevar vadīt dvēseli pie Kristus, jo tā ir reliģija bez mīlestības, bez Kristus."

RH - 1894. g. 20. maijā.

Glābjošā sāls ir skaidrā pirmā mīlestība, Jēzus mīlestība, ugunī pārbaudītais zelts. Ja to izslēdz no reliģiskajiem piedzīvojumiem, tad nav arī Jēzus, nav Viņa klātbūtnes gaismas, saules mirdzuma. Kāda vērtība ir tādai reliģijai? - Tāda pat kā sālij, kas zaudējusi garšu. Tā ir reliģija bez mīlestības. Tādā gadījumā cilvēks pūlas trūkumu aizstāt ar rosīgu darbību, ar dedzību, kurā nav Kristus."

RH - 1892. g. 9. febr.

Formālajā reliģijā nav glābjošās ticības.

"Augstas pretenzijas, formas un ceremonijas, lai arī cik ietekmīgas, neveido sirdi krietnu un raksturu skaidru. Patiesa mīlestība uz Dievu ir iedarbīgs faktors, šķīstījošs līdzeklis.(..) Jūdu tauta bija ieņēmusi augstāko stāvokli, tā bija uzcēlusi lielus un augstus mūrus, lai sevi norobežotu no biedrošanās ar pagānu pasauli. Viņi sevi bija iedomājušies par sevišķi uzticamiem Dieva ļaudīm, kas bauda Viņa labvēlību. Bet Kristus parādīja, ka viņu reliģijā nav glābjošās ticības."

RH - 1895. g. 30. apr.

"Ir iespējams būt formālam, vienpusīgam ticīgam. Tas tiks atzīts par vieglu un zaudēs mūžīgo dzīvību. Ir iespējams dzīvē praktizēt dažus Bībeles priekšrakstus un tikt uzskatītam par kristieti, bet aiziet bojā tāpēc, ka trūkst svarīgāko īpašību, kas veido kristīgu raksturu."

RH - 1887. g. 11. janv.

"Vārda parakstīšanai zem draudzes ticības apliecības nav ne mazākās vērtības, ja nav patiesi pārmainījusies sirds. Cilvēki var būt draudzes locekļi un var strādāt nopietnu darbu, no gada gadā veicot pienākumu virkni, un tomēr paliks neatgriezti."

RH - 1899. g. 14. febr.

"Ir reliģijas forma, kas nav nekas vairāk par patmīlību. Tā atrod prieku pasaules baudās. Tā ir apmierināta ar Kristus reliģijas aplūkošanu un neko nezina par tās glābjošo spēku. Tie, kam ir tāda reliģija, vieglprātīgi skatās uz grēku, tāpēc ka tie nepazīst Jēzu. Atrodoties šajā stāvoklī, viņi pret pienākumu izturas ļoti bezrūpīgi."

RH - 1908. g. 21. maijā.

"Ir sāpīgi redzēt neticību, kāda mīt daudzu sirdīs, kas sevi sauc par Dieva sekotājiem. Mums ir visdārgākās patiesības, kādas jebkad mirstīgiem uzticētas, un to ticībai, kas ir saņēmuši šīs patiesības, vajadzētu atbilst šo patiesību lielumam un vērtībai."

RH - 1889. g. 5. martā.

"Ir daudzi, kas nevairās no ciešanām, bet dzīvē neparāda vienkāršu, dzīvu ticību. Viņi saka, ka nezina, ko nozīmē Dievu turēt pie vārda. Viņiem ir ārēju formu un ceremoniju reliģija."

RH - 1889. g. 5. marts.

"Visi, kas pieņem svētnīcas izgreznojumus, bet nav tērpti Kristus taisnībā, parādīsies paši savā kailuma kaunā."

5T – 81; "Liecības draudzei" 5. sēj. - 66.

"Piecām nesaprātīgajām jaunavām bija lukturi (tas nozīmē Rakstu patiesības zināšanas), bet viņām nebija Kristus žēlastības. Dienu pēc dienas viņas izpildīja ceremoniju un ārējo pienākumu virkni, bet to kalpošana bija bez dzīvības, bez Kristus taisnības. Taisnības saule nespīdēja viņu sirdī un prātā, un tām nebija patiesības mīlestības, kas dzīvei un raksturam dod Kristus līdzību un uzrakstu. Viņu cenšanās nebija savienota ar žēlastības eļļu. Viņu reliģija bija sausa, bez īstā kodola. Tās cieši turējās pie mācību formām, bet bija vīlušās savā kristīgajā dzīvē, pilnas ar paštaisnību, un nokavējušās mācīties Kristus skolā mācības, kuras, ja tās būtu praktizētas, būtu viņas veidojušas gudras pestīšanas jautājumā."

RH - 1894. g. 27. martā.

Briesmas,

paļaujoties uz cilvēciegiem plāniem un metodēm.

"Kamēr mēs esam ieslēgti paštaisnībā un paļaujamies uz ceremonijām un sastingušiem, nelokāmiem likumiem, mēs nevaram darīt darbu šim laikam."

RH - 1890. g. 6. maijā.

"Ārējo formu ievērošana nekad neapmierinās cilvēka dvēseles lielo vajadzību. Ar Kristus apliecināšanu vien nepietiek, lai kādu sagatavotu izturēt tiesas pārbaudi." RH - 1887. g. 25. janv.

"Neaizmirsīsim, ka pieaugot rosmei un veicamajā darbā gūstot sekmes, draud briesmas paļauties uz cilvēcīgiem plāniem un metodēm. Parādīsies tieksme mazāk lūgt un mazāk ticēt."

RH - 1893. g. 4. jūl.

"Garīgas lietas nav saprastas. Ārēja un mehāniska darbība ir paaugstināta kā spēks, kamēr patiesa krietnuma, cēlas dievbijības tikumiem un sirds svētumam piešķirta otršķirīga nozīme. Tam, ko vajadzētu izvirzīt priekšplānā, ir dota pēdējā, mazāk svarīga vieta."

RH - 1894. g. 27. febr.

"Kad gavēšana un lūgšanas notiek paštaisnā garā, tad tās Dievam ir pretīgas. Svinīgai pielūgšanai veltīta sanāksme, reliģisku ceremoniju virkne, ārēja pazemība, iespaidīgs upuris -- viss liecina pa-saulei, ka šo lietu darītājs sevi uzskata par taisnu. Šīs lietas pievērš uzmanību stingro pienākumu pildītājam. Viņš sevī domā: "Šim cilvēkam ir gan tiesības uz Debesīm!" Bet tas viss ir māns. Darbi nenopirks ieeju Debesīs. Viens Lielais Upuris, kas tika pie-nests Golgatā, bija pietiekošs visiem, kas tic. Kristus mīlestība ie-rosina ticīgam jaunu dzīvību. Tas, kas dzer ūdeni no Dzīvības Avo-ta, tiks piepildīts ar jaunu Valstības vīnu. Ticība Kristum būs iedar-bīgais līdzeklis, kas ticīgajā radīs labu garu un motīvus. No tā, kas lūkojas uz Jēzu, savas ticības iesācēju un pabeidzēju, izplūdīs visa la-bestība, kā arī uz Debesīm vērsts prāta noskaņojums."

RH - 1894. g. 20. martā.

"Ir daudzi, kas, šķiet, iedomājas: lai tiktu izglābts, pietiek ar ārējām ceremonijām, bet formālisms, precīza piedalīšanās reliģiskā kalpošanā nesniedz Dieva mieru, kas pārspēj saprašānu. Vienīgi Jēzus spēj dot mums mieru."

RH - 1890. g. 18. nov.

"Tie, kas ik dienā nav guvuši pieredzi Dieva lietās, nerīkosies gudri. Viņiem var būt burta reliģija, dievbijības forma, var likties, ka draudzē ir gaisma; visi mehānismi - daudz cilvēcīgu izdomājumu -- var darboties šķietami labi, un tomēr draudze var būt tikpat lielā mērā bez Dieva žēlastības, cik sausi bija Gilboas kalni bez rāsas un lietus."

RH - 1893. g. 31. janv.

Lielā patiesība – Taisnošana ticībā – pazaudēta no redzes loka.

Liekas neticami, ka daudzi, kas sevi atzina par dievbijīgiem un kam bija uzticēta debesu pēdējā vēsts mirstošajai pasaulei, varēja pazaudēt no redzes loka tādu būtisku, visu aptverošu patiesību par pieskaitītu taisnību – Taisnošanu ticībā, bet ir skaidri pateikts, ka tas tiešām bija fakts.

"Daudzi, kas apliecinājuši ticību Trešā eņģeļa vēstij, ir pazaudējuši no redzes loka mācību par Taisnošanu ticībā."

RH - 1889. g. 13. aug.

"Nav pat viens no simta, kas saprastu, ko viņam nozīmē Bībeles patiesība par šo tematu (Taisnošana ticībā), kas ir tik nepieciešama mūsu tagadējai un mūžīgajai labklājībai."

RH – 1889. g. 3. sept.

"Pēdējos divdesmit gados viltīgs, nesvēts iespaids ir vadījis cilvēkus lūkoties uz citiem, saistīties ar tiem, neievērojot savu Debesu Vadoni. Daudzi ir novērsušies no Kristus. Viņi nav vērtējuši un cienījuši To, kas sacījis: ***"Redzi, Es esmu pie jums ik dienas***

līdz pasaules galam.” Darīsim visu, kas ir mūsu spēkos, lai izpirktu pagātni.” RH – 1904. g. 18. febr.

Ja no 1904.gada atņemam 20 gadus, tad redzes lokā nāk vēsts par Taisnību ticībā, kas atskanēja 1888. gadā ar sagatavojošām vēstīm, kas to ievadīja. Ko sakāt jūs, darba biedri? Vai mēs nedarīsim visu, kas mūsu spēkos, lai izpirktu pagātni? Ir iespējams, ka atgriezdamies no svētkiem, esam atstājuši Jēzu aizmugurē, un mums kļūst nepieciešami Viņu ar sāpēm meklēt, kā to darīja Jāzeps un Marija ceļojumā no Jeruzalemes uz mājām. Mums ir sacīts: "Iemesls, kālab mūsu sludinātājiem tik trūcīgi panākumi, ir tas, ka tie nestaigā ar Dievu. Lielākajai sludinātāju daļai Dievs ir vienas dienas gājuma attālumā.” 1T - 434.

Tas ir personīgs jautājums. Apstāsimies un apsvērsim. Vai vienmēr manā dzīvē pie manis ir dzīvais Pestītājs? Vai varbūt Viņš ir dienas gājuma attālumā un mana dzīve un darbs ir atmiņu rezultāts par Viņa klātbūtni?

Praviešu Gara sūtītais pārbaudošais brīdinājums par lielu daudzumu Septītās dienas adventistiem, kas no redzes loka pazaujuši mācību par Taisnošanu ticībā, bija rakstīts 1889. gadā. Kādu pārmaiņu laiks ir ienesis mūsu ļaudīs, kas toreiz nesatvēra vai nesaprata šo dārgo patiesību? To neviens tagad nespēj pateikt, bet mēs zinām, ka katram, kas šajā laikā tic Trešā eņģeļa vēstij, skaidri jāsaprot mācība par Taisnošanu ticībā un no personīgās pieredzes labi jāpazīst šis lielais Dieva darbs.

Ko nozīmē pazaudēt no redzes loka tādu patiesību?

Pazaudēt no redzes loka šo dārgo patiesību par Taisnošanu ticībā nozīme izlaist no acīm evaņģēlija augstāko mērķi. Tas nesīs nelaimi katram, neskatoties uz to, cik labi domājošs un nopietns viņš būtu mācībās, ceremonijās, darbībā un visā pārējā, kas saistās ar reliģiju. Kunga kalpone ir skaidri brīdinājusi:

"Kamēr Dieva ļaužu piedzīvojumos nebūs ieviests „Dievišķais spēks”, tikmēr prātu valdzinās nepareizas teorijas un maldīgas idejas, no daudzu piedzīvojumiem tiks izstumts Kristus un Viņa taisnība un to ticība būs bez spēka un dzīvības. Tie ik dienas negūs dzīvus piedzīvojumus par Dieva mīlestību sirdī, un, ja viņi dedzīgi nenožēlos, tad tie atradīsies starp tiem, kas attēloti ar laodeķiešiem, kas tiks izspļauti no Dieva mutes." RH - 1889. g. 3. sept.

Līdz nožēlojamai pakāpei Dieva ļaudis ir nokavējuši ieviest savos piedzīvojumos Dievišķo spēku, un tagad ir redzamas pravietotās sekas:

1. Prātu savaldzinājušas nepareizas un maldīgas idejas.
2. No daudzu piedzīvojumiem ir izstumts Kristus un Viņa taisnība.
3. Daudzu ticība ir bez spēka un dzīvības.
4. Nav dzīvu, ik dienas gūtu piedzīvojumu ar Dieva mīlestību sirdī.

Vēl vairāk, mums ir sacīts, ka Dieva lieta ir daudz zaudējusi, nokavējot iegūt dzīvu piedzīvojumu ar Dievišķo spēku – Taisnību ticībā.

"Dieva ļaudis ir daudz zaudējuši, nesaglabājot patiesības vienkāršību, kāda tā ir Jēzū. Vienkāršība ir izspiesta, un tās vietu ieņēmušas formas, ceremonijas un dzīvas rošības cikls mehāniskā darbā. Lepnuma un remdenības dēļ tie, kas saucas par Dieva ļaudīm, ir kļuvuši Viņa acīs noziedzīgi. Lielīga pašapmierinātība un bezrūpīga paštaisnība ir nomaskējusi un apslēpusi dvēseles nabadzību un kailumu, bet Dievam visas lietas ir atklātas un zināmas,"

RH - 1894. g. 7. aug.

Tādā veidā ir izveidojusies plaši izplatītā un liktenīgā pievilšanās:

"Kas tad rada to cilvēku nelaimi, kas jūtas bagāti un pārpāri bagāti, bet patiesībā ir nožēlojamā stāvoklī un kaili? Tas ir Kristus taisnības trūkums. Paši savā taisnībā tie ir attēloti kā apģērbti ar netīrām skrandām, un tomēr šajā stāvoklī viņi sev glaimo, ka ir apģērbti ar Kristus taisnību. Vai var būt vēl lielāka vilšanās?"

RH - 1894. g. 7. aug.

Mārtiņam Luteram bija nopietnas bažas, ka šī lielā patiesība var kļūt neskaidra.

Bažas, ka mācība par Taisnošanu ticībā, ar ko lielā Reformācija tika paveikta, varētu tikt pazaudēta no redzes loka, šķiet, ir bijušas valdošās Lutera prātā, kad viņš pārdomāja nākotnes notikumus, kas risināsies pasaulē. Mēs lasām:

"Ja kādreiz pazaudēs priekšstatu par taisnošanu, tad līdz ar to ir pazaudēta visa patiesā kristīgā mācība. (...) Tam, kas nomaldās no "kristieša taisnības" noteikti jākrīt "bauslības taisnībā". Tas nozīmē, ja viņš ir pazaudējis Kristu, tad viņš paļausies uz saviem paša darbiem. Jo, ja mēs neievērojam taisnošanas mācību, tad to pilnīgi pazaudējam. Tāpēc ir sevišķi svarīgi, lai mēs galvenokārt un par visām lietām pastāvīgi mācām un atkārtojam šo patiesību. "Jā, lai gan mēs to zinām un labi saprotam, tomēr nav neviena, kas to pilnīgi satvertu vai tai ticētu ar savu sirdi." "Tāpēc es bīstos, ka šī mācība pēc mūsu nāves atkal var tikt padarīta neskaidra un aptumšota. Jo pasaulei jāpiepildās ar briesmīgu tumsu un maldiem, pirms nāk beidzamā diena."

"Luters par vēstuli Galatiešiem"- 136, 148, 149. 402.

Kā Dievs aicināja Luteru no sešpadsmitā gadsimta pusnakts tumsas un ielika viņa rokās šo patiesības lāpu: "TAISNAIS DZĪ-

VOS NO TICĪBAS", tā Dievs grib, lai Viņam vienmēr, visos laikos, būtu karognesēji, kas aizstāvētu šo pestīšanas būtisko pamatu, saistītu ar "tagadējo patiesību", arī pēdējās evaņģēlija vēsts pasludināšanas dienās visā pasaulē. Tāpēc šodien ir īstais laiks veltīt šai vitālajai patiesībai visrūpīgāko uzmanību. To, kā grēcinieks var tikt pārveidots par svēto, vajadzētu saprast tikpat skaidri, kā mēs esam mācīti saprast, ka Ādams, bezgrēcīgs cilvēks, kļuva grēcinieks. Taisnošanai ticībā mūsu prātā vajadzētu būt tikpat skaidrai kā mācībām par Bauslību, Sabatu, Kunga nākšanu un katru citu Rakstos atklātu mācību. Bet daudzi to tā nav sapratuši un tāpēc, ka tā nav augstu cienīta, ne praktiski īstenota, šie cilvēki nav to atklājuši savā sludināšanas darbā. Šo trūkumu atzina Praviešu Gars un skaidri norādīja 1889. gadā, jo mēs lasām:

"Sludinātāji nav parādījuši Kristu Viņa pilnībā ne ļaudīm draudzē, ne jaunajos laukos, un ļaudīm nav izprotošas ticības. Viņi nav pamācīti tā, kā to vajadzēja pamācīt, ka Kristus tiem ir gan pestīšana, gan taisnība." RH - 1889. g. 3. sept.

Sludinātāju pienākums ir iepazīstināt draudzi ar šo svarīgo vēsti.

Sekojošie izvilkumi sniedz ļoti jauku un piemērotu padomu sludinātājiem un citiem evaņģēlija darbiniekiem. Tajā pat laikā nepārprotami parādot skumjo patiesību, ka daudzi Jēzu, kas ir visa centrs, nobīdījuši otrā vietā, kamēr teorijām un pierādījumu pamatojumiem dota pirmā vieta. Kāda liktenīga kļūda !

"Patiesības darba strādniekiem jāsludina Kristus taisnību, ne kā jaunu gaismu, bet kā dārgu gaismu, kas uz laiku pazaudēta no ļaužu redzes loka. Mums jāpieņem Kristus par mūsu Personīgo Pestītāju, un Viņš mums pieskaitīs Dieva taisnību Kristū."

RH - 1894. g. 20. martā.

“Nepieļaujiet, ka teoriju pētīšana jūsu prātu novērstu no vis-svarīgākā temata – Kristus taisnības. Neiedomājieties, ka ceremo-

niju izpildīšana un ārēja formu ievērošana jūs darīs par Debesu mantiniekiem. Mums prātu pastāvīgi jāsaista pie mērķa, kura dēļ mēs strādājam, jo tagad ir Kunga sagatavošanās diena, un mums jānodod sava sirds Dievam, lai Svētais Gars varētu to mīkstināt un klusināt."

RH - 1892. g. 5.aprīlī.

"Lielo pievilksanas centru, Jēzu Kristu, nevajag atstāt ārpus Trešā eņģeļa vēsts. Daudzi, kas iesaistījušies šajā laikā darāmajā darbā, Kristu ir atstājuši otrā vietā un teorijām un pierādījumu pamatojumiem ierādījuši pirmo vietu."

RH - 1894. g. 20.martā.

"Kristus miesā nākšanas noslēpums, ziņojums par Viņa ciešanām, Viņa krustā sišana, Viņa augšāmcelšanās un atgriešanās Debesīs atklāj visai cilvēcei Dieva brīnišķīgo mīlestību. Tas sniedz patiesībai spēku."

RH - 1895. g. 18. jūnijā.

"Man ir rādīts, ka mazajām draudzēm tik ļoti trūkst garīgās barības, ka tās ir gatavas mirt, un Dievs jums saka: ***"Uzmosties un stiprini tos, kas taisās mirt, jo Es neatradu tavus darbus pilnīgu mana Dieva priekšā."***

RH - 1890. g. 4. martā.

"Es zinu, ka mūsu draudzes mirst pamācību trūkuma dēļ par Taisnošanu ticībā Kristum un citām radniecīgām patiesībām."

GW – 301.

"Temats, kas saista grēcinieka sirdi, ir Kristus un Viņa krustā sišana. Pie Golgātas krusta Jēzus atklājās pasaulei Savā nesalīdzināmajā mīlestībā. Parādiet Viņu tādu izsalkušajiem ļaužu pulkiem, un Viņa mīlestības gaisma mantos cilvēkus no tumsības gaismai, no pārkāpumiem – paklausībai un patiesam svētumam. Skats uz Jēzu pie Golgātas krusta tā kā nekas cits, pamodina sirdsapziņu izprast grēka pretīgo dabu."

RH – 1892. g. 22. nov.

"Kristus, krustā sists – runājiet par to, lūdziet par to, dziediet par to, un tas salauzīs un mantos sirdis. Sastingušas, formālas frāzes, vienīgi loģisku pierādāmu tematu sludināšana dod maz labuma. Ja darbinieku sirdīs būs kausējošā Dieva mīlestība, tad tie, pie kuriem viņi strādā, to izjutīs un atzīs. Dvēseles slāpst pēc dzīvības ūdens. Neļaujiet tām aiziet no jums tukšām. Atklājiet tām Kristus mīlestību. Vadiet tās pie Jēzus, un Viņš tām dos dzīvības maizi un pestīšanas ūdeni."

RH – 1903. g. 2. jūnijā.

Ļoti piemērota šīs nodaļas noslēgšanai ir sekojošā nepārspējamā liecība, kas satur Praviešu Gara vēsts smagumpunktu un sniedz atrisinājumu mūsu pētījumā:

"Ja ar Kristus žēlastību Viņa ļaudis kļūs par jauniem trauciem, tad Viņš tos piepildīs ar jauno vīnu. Dievs dos papildus gaismu, un vecās patiesības tiks atdzīvinātas un ievietotas patiesības ietvarā, un, kur vien strādnieki ies, tur tie uzvarēs. Kā Kristus sūtņiem viņiem jāiedziļinās Rakstos, jāmeklē patiesības, kas paslēptas zem maldu gružiem. Un katrs saņemtais gaismas stars ir jāsniedz citiem. Tad valdīs viena interese un viens temats pacelsies pāri visiem citiem: **KRISTUS -- MŪSU TAISNĪBA.**"

RH – 1890. g. 23. decembrī.

Ir nodrošināta pilnīga atjaunošana.

Kad grēcinieks pa taisnības durvīm ieiet jaunajā dzīvē, Kristū Jēzū, tad viņš atklāj, ka viņam ne tikai piedota baušļu pārkāpšana, bet arī nodrošināta pilnīga atjaunošana. Vēl vairāk, Kristū ir nodrošināta visa atjaunotā uzturēšana. Viņš iesāk jaunu un augstāku dzīvi saskaņā ar sekojošo norādījumu un apliecinājumu:

"Mums jāsavienojas ar Kristu. Mūsu rīcībā ir spēka Avots, un mēs nedrīkstam palikt tumšajā, aukstajā neticības alā, kurā neiespīd saule, vai arī mēs neuztversim Taisnības Saules spožos starus."

RH - 1893. g. 24. janv.

"Mums jāpaceļas pāri saltajai atmosfērai, kurā mēs līdz šim esam dzīvojuši. Un ar kuru sātans grib apņemt mūsu dvēseles, un jāieelpo svētā Debesu atmosfēra."

RH – 1890. g. 6. maijā.

Kā notiek atpestīšana un atjaunošana, skaidri izteikts sekojošā inspirētās spalvas uzrakstītajā skaistajā liecībā:

"Ar Kristu cilvēkam nodrošināta atjaunošana, kā arī samierināšana..."

"Golgātas krusts ir uzcēlis tiltu pār bezdibeni, ko radīja grēks..."

"Jēzus ir samaksājis pilnīgu atpirkšanas maksu, lai grēcinie-

kam varētu tikt piedots, tajā pašā laikā saglabājot bauslības taisnību...

"Visi, kas tic, ka Kristus ir salīdzinošais Upuris, var nākt un saņemt piedošanu par saviem grēkiem, jo Kristus nopelns ir atvēris satiksmi starp Dievu un cilvēku..."

"Dievs var mani pieņemt par Savu bērnu, un es drīkstu Viņu piesaukt un Viņā priecāties kā savā mīļotajā tēvā..."

"Savas cerības uz Debesīm mums jākoncentrē vienīgi Kristū, tāpēc, ka Viņš ir mūsu Vietnieks un Galvotājs..."

"Mēs esam pārkāpuši Dieva bauslību, un ar bauslības darbiem neviena miesa netop taisnota. Vislabākās pūles, kādas ir cilvēka paša spēkos, ir nevērtīgas, sastopoties ar svēto, taisno bauslību, ko tas ir pārkāpis. Bet ticībā Kristum viņš var atsaukties uz Dieva Dēla taisnību kā visu prasību apmierinātāju..."

"Kristus izpildīja likuma prasības savā cilvēcīgajā dabā..."

"Viņš grēcinieka vietā nesa bauslības lāstu, izpirka tā vainu, lai neviens, kas Viņam tic, neaizietu bojā, bet iegūtu mūžīgu dzīvību..."

"Īsta ticība pieņem Kristus taisnību, un grēcinieks kļūst par uzvarētāju līdz ar Kristu, jo viņš ir kļuvis par Dievišķās dabas dalībnieku un tādā veidā ir savienota Dievišķība ar cilvēcību..."

"Tas, kas cenšas sasniegt Debesis ar saviem paša spēkiem, turot baušļus, mēģina neiespējamo..."

"Cilvēks nevar tikt glābts bez paklausības, bet viņa darbi nevar būt nākuši no viņa paša; Kristum jāstrādā cilvēkā, tā kā Viņš vēlas un piepilda Dieva labo prātu." RH – 1890. g. 1. jūlijā.

Rūpīgi no jauna pārskatīsim šo vēsti, kas cilvēka prātam atver mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus evaņģēlija diženākās patiesības:

1. Grēciniekam ir nodrošināta pilnīga atjaunošana. Kristus salīdzinošais upuris pie krusta ne tikai darīja iespējamu mūsu samierināšanu ar Dievu, bet arī katram grēciniekam, kas izvēlas saņemt piedāvāto, dod iespēju tikt paceltam Ādama godības pilnajā stā-

voklī, kādā tas bija pirms grēkošanas.

2. Pār lielo grēka radīto bezdibeni, kas mūs tik tālu atšķir no Dieva un Debesīm, Golgātas krusts ir uzcēlis tiltu. Kāds iemesls slavai un pielūgšanai!
3. Ir atrisināta lielā problēma, kā piedot grēciniekam un tajā pašā laikā saglabāt Dieva svētā Likuma taisnību. Kristus kļuva par mūsu Vietnieku. Viņš ieņēma mūsu vietu un tādā veidā mūs izpirka no soda un nāves.
4. Ar Savu samierinošo upuri Kristus atklāja sakarus starp Dievu un nabaga grēcīgo pazudušo cilvēku, un tagad mēs varam nākt pie Viņa un saņemt piedošanu, šķīstīšanu un glābšanu no visiem grēkiem.
5. Tāpēc, ka vienīgi Kristus kļuva mūsu Vietnieks un Galvotājs, visas mūsu cerības koncentrējas Viņā. Nav cita vārda, nav cita ceļa.
6. Tāpēc, ka cilvēks ir pārkāpis Dieva baušļus, neviena miesa nekad nevar tikt taisnota ar bauslības darbiem. Bet, ticot Kristum, cilvēks var atsaukties uz Kristus taisnību kā tādu, kas apmierina visas prasības.
7. Ticībā saņemot Kristus taisnību, mēs kļūstam par uzvarētājiem līdz ar Kristu un tādā veidā arī par Dievišķās dabas dalībniekiem.
8. Mēģinot sasniegt Debesis ar bauslības darbiem, mēs pūlamies veikt pilnīgi neiespējamo.
9. Lai gan mēs nevaram tikt glābti bez bauslības darbiem, šo paklausību mēs nepierakstām sev. Tā tagad rodas, Kristum darbojoties mūsos un caur mums, kā rezultātā mēs gribam un izpildām Viņa labo prātu.

Sākumā piedēvētā, pēc tam piešķirtā taisnība (jeb taisnošana, pēc tam svētošana).

Sekojošā liecība pilnīgi izskaidro, kā izprotams jēdziens "taisnība ticībā":

“Taisnība, ar kuru mēs esam taisnoti ir **piedēvēta**. Taisnība, ar kuru mēs tiekam svētoti, mums tiek **piešķirta**. Pirmā ir kā “dokuments” ieejai Debesīs, otrā veido mūs derīgus Debesīm.”

RH - 1895. g. 4. jūn.

Piedēvētā taisnība, kas cilvēku atbrīvo no vainas, ir pamats, uz kura tiek dāvināta piešķirtā taisnība, kas svēto dzīves gājumu un veido mūs derīgus Debesīm. Lai saprastu, kā darbojas šie dzīvie pamatlikumi, mēs citējām sekojošas liecības:

“Kristus ir kļuvis mūsu upuris un drošība. “To, kas grēka nepazīna, Viņš mūsu dēļ ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība.” (2. Kor. 5: 21.) Ticot Viņa Vārdam, Viņš mums piešķir Savu taisnību, un tā kļūst par dzīvu pamatu mūsu dzīvē.”

RH - 1892. g. 12. jūl.

“Nožēla nav īsta, ja tā neizraisa dzīves reformu. Kristus taisnība nav mētēlis, ar ko apsegt neizsūdzētus un neatstātus grēkus. Raksturu pārveido un izturēšanos pārvalda jaunie dzīves principi. Svētums nozīmē visu nodot Dievam. Tā ir pilnīga sirds un dzīves pakļaušana Debesu pamatlikumiem.”

DA - 555-556; "Laikmetu ilgas" - 450.

"Kristus mums piedēvē Savu bezgrēcīgo raksturu un stāda mūs Tēva priekšā Savā paša skaidrībā. Ir daudzi, kas domā, ka ir neiespējami izglābties no grēka varas, bet apsolījums dots, ka mēs varam tikt piepildīti ar visu Dieva pilnību (t. i., – taisnību). Mēs tēmējam par zemu. Mērķis ir daudz augstāk." RH - 1892. g. 12. jūl.

"Jēzus ir mūsu lielais Augstais Priesteris Debesīs. Un ko Viņš dara? Viņš aizlūdz par Saviem ļaudīm, kas Viņam tic, un tos samierina. Ar Viņa piedēvēto taisnību Dievs tos pieņem kā tādus, kas apliecina pasaulei, ka tie atzīst padevību Dievam, turot visus Viņa baušļus."

RH - 1893. g. 22. aug.

"Kristus reliģijā ir atjaunojošs spēks, tas pārveido visu būtni, paceļot cilvēku pāri katram pazemojošam netikumam, domas un ilgas virzot uz Dievu un Debesīm. Savienots ar Bezgalīgo, cilvēks

kļūst par Dievišķās dabas dalībnieku. Ļaunuma bultas viņu neietekmē, jo ir ietērpts Kristus taisnības bruņās.” CT – 51, 52.

"Ja dvēsele nododas Kristum, jauns spēks ienāk jaunajā sirdī. Notiek pārmaiņa, kādu cilvēks pats sevī nekad nevar izdarīt. Tas ir pārdabisks process, kas cilvēka dabā ienes pārdabisku elementu. Dvēsele, kas nodevusies Kristum, kļūst šajā dumpīgā pasaulē par Viņa cietoksni, kurā Viņš ir vienīgā Autoritāte. Dvēsele, ko tādā veidā pārvalda Debesu spēki, sātana uzbrukumiem ir nepieejama. Bet, ja mēs Kristum nepakļaujamies, tad mūs pārvaldīs ļaunais. Mēs esam neizbēgami pakļauti vienai no abām lielajām varām, kas cīnās par pasaules virsvaldību.

Lai nokļūtu tumsības valsts varā, nav noteikti jāizvēlas tai kalpot. Mums tikai jāizturas nevērīgi tad, kad tiekam aicināti pievienoties gaismas valstībai. Ja mēs nesadarbosimies ar Debesu spēkiem, sātans sāks pārvaldīt sirdi un padarīs to par savu mājvietu. Vienīgā aizsardzība pret ļaunumu ir Kristus iemājošana sirdī, ticot Viņa taisnībai. Nebūdami dzīvā savienībā ar Dievu, mēs nekad nespēsīm atvairīt patmīlības nesvēto ietekmi, izdabāšanu savām iegribām un kārdinājumu grēkot. Mēs varam atstāt daudz ļaunu ieradumu, varam uz laiku pārtraukt attiecības ar sātanu, bet bez dzīvas sadraudzības ar Dievu, bez mūsu pakļaušanās Viņam ik mirkli mēs tiksīm uzvarēti. Neiepazīstoties personīgi ar Kristu, neuzturot ar Viņu pastāvīgu sadraudzību, mēs esam atkarīgi no ienaidnieka žēlastības un beidzot būsīm spiesti izpildīt viņa pavēles."

DA - 323 - 324; "Laikmetu ilgas" - 261-262.

Iemītošās taisnības (svētuma) ārējais pierādījums.

“Par taisnību iekšpusē liecina taisnība ārpusē. Tas, kurš ir taisns iekšienē, nav cietsirdīgs un nelīdzjūtīgs, bet dienu no dienas viņš pieaug Kristus līdzībā, iedams no spēka uz spēku. Kas ir pa-

tiesības svētots, tas būs pašsavaldīgs un sekos Kristus pēdās, līdz žēlastība pāries godībā." RH - 1895. g. 4. jūn.

"Kad mēs pieņemam Kristu, tad parādīsies labi vārdi, kas būs kā auglīgs pierādījums, ka atrodamies dzīvības ceļā, ka Kristus ir mūsu ceļš un ka mēs ejam pa īsto taku, kas ved uz Debesīm."

RH - 1890. g. 4. nov.

"Kad būsīm ietērpti Kristus taisnībā, tad mums grēks nebūs bauda, jo Kristus darbosies ar mums. Mēs varam kļūdieties, bet mēs ienīdīsim grēku, kas bija iemesls Dieva Dēla ciešanām.."

RH - 1890. g. 18. martā.

"Ja Kristus valda sirdī, tad tā būs tik iejūtīga un mīlestības pilna uz Dievu un cilvēkiem, ka tajā nebūs vietas īgnumam, kļūdu meklēšanai un sacensības garam. Kristus reliģija sirdī tās īpašniekam dos pilnīgu uzvaru pār tām kaislībām, kas tiecas pārvaldīt cilvēku."

4T - 610.

"Ja cilvēks ir atgriezies pie Dieva, tad viņā ir radīta jauna morāla gaume un viņš mīl lietas, kuras mīl Dievs. Jo viņa dzīve ir saistīta ar nemainīgu apsolījumu zelta ķēdi pie Jēzus dzīves. Viņa sirds ilgojas un tiecas pēc Dieva. Viņa lūgšana ir: *"Atdari manas acis, lai es skaidri saredzu Tavas bauslības brīnuma darbus."* (Ps 119: 18.) Nemainīgajā bauslības etalonā viņš redz Glābēja raksturu un zina, ka, lai gan ir grēkojis, tomēr ir glābts, nevis savos grēkos, bet no saviem grēkiem, jo Jēzus ir Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku."

RH - 1892. g. 21. jūn.

Tas ir skaidrs, ka cilvēks nevar tikt glābts bez paklausības, bet viņa darbiem nebūtu jānāk no viņa paša. Kristus strādā viņā tā, kā cilvēks gribētu un darītu Dieva labo prātu. Kristus kļūst ne tikai par mūsu ticības "iesācēju", bet arī "piepildītāju". (Ebr 12: 2.)

"Tuvojoties laika noslēgumam, ļaunuma straume arvien spēcīgāk raus cilvēkus pretī pazušanai. Droši mēs varam būt vienīgi tad, ja stingri turēsimies pie Jēzus rokas, pastāvīgi skatoties uz mūsu ticības Iesācēju un Piepildītāju. Viņš ir mūsu varenais Palīgs."

Neaptraipītās taisnības drēbes.

Kaut gan Kristus taisnība ir brīvi piedāvāta visiem un katram grēciniekam ir nodrošināta pilnīga atjaunošana, tomēr mums ir sacīts, ka "daži nepieņems" Kristus taisnību. Tas ir tērps, kuru tie nevalkā, nepazīstama pilnība, neizskarts avots." Kā gan var pielaist tādu kļūdu – neatzīt un nepieņemt šo vislielāko no visām dāvanām? Jo, "tikai tie, kas ir tērti Viņa taisnības drēbēs, būs spējīgi pastāvēt Viņa godības priekšā, kad Viņš parādīsies lielā spēkā un godībā."

RH – 1908. g. 9. jūl.

"Kristus Savā kronēšanas dienā neatzīs par Savējo nevienu, kam būs kāds traips, grumba vai tamlīdzīga vaina. Bet Saviem uzticīgajiem Viņš sniegs neiznīcīgas godības vainagus. Tie, kas nevēlas, ka Viņš pār tiem valda, redzēs Viņu, atpestīto pulka apņemtu, kurā ikviens nesīs zīmi – **"KUNGS -- MŪSU TAISNĪBA."**

RH – 1904. g. 24. nov.

Patiesības „Taisnība ticībā” apgūšana dzīvē.

Apskatot, kā praktiski notiek taisnošana ticībā, ir lietderīgi ievērot tiešo jautājumu un noteikto atbildi, kas par šo tematu atrodama sekojošajā liecībā.

"Kas ir taisnošana ticībā? Tas ir Dieva darbs, noliekot cilvēka godību pīšļos un darot cilvēkam to, ko viņš pats nespēj veikt. Kad cilvēki ierauga savu pašuniecīgumu, tad tie ir sagatavoti, lai tiktu apgērbti Kristus taisnībā." 20MR - 117.

Šīs taisnošanas jeb taisnības pieskaitīšanas piedzīvojums ir katra cilvēka personīga lieta starp viņu pašu un Dievu. To nevar saņemt ar pilnvaru vai kādu vietnieku. Uz to ved tikai vienas durvis – ticības piedzīvojuma durvis.

Ticības durvis.

"Ticība ir Dieva atzīts noteikums, uz kura pamata Viņš apsoļa grēciniekam piedot ne tāpēc, ka ticība pati par sevi būtu vērtība, kas nopelna pestīšanu, bet tāpēc, ka ticība spēj satvert Kristus nopelnu -- zāles, kas iepriekš paredzētas pret grēku."

RH - 1890. g. 4. nov.

"Kad būsiet ietērpti Kristus taisnībā, tad grēks neliksies patīkams, jo Kristus darbosies ar jums. (..) Durvis ir atvērtas, un ne-

viens cilvēks nevar tās aizvērt, pat ne kādas augstākās, ne zemākās varas, vienīgi jūs paši varat aizslēgt savas sirds durvis tā, ka Kungs nevar jūs sasniegt.” RH - 1890. g. 18. martā.

Tieši blakus šīm "ticības" durvīm, visas taisnības ienaidnieks ir nolīcis citas durvis, plašākas un acīs krītošākas "darbu" durvis.

Darbu durvis.

Pa šīm durvīm ieiedami, daudzi svētceļnieki, kas nolēmuši doties uz Debesu Kanānu, neapzināti ir nostājušies uz takas, kas ievēd pazušānā. Agrāk vai vēlāk tie atklāj, ka skaistās paštaisnības drēbes kļuvušas par "netīrām skrandām", kas pilnīgi nederīgas, lai tajās stātos Ķēniņa priekšā. Par šo šķiru ir sacīts:

"Daudzi pazaudē pareizo ceļu, domājot, ka viņiem jārāpjas uz Debesīm, ka viņiem kaut kas jādara, lai izpelnītos Dieva labvēlību. Viņi cenšas darīt sevi labākus vienīgi ar savām pūlēm. Tas nekad viņiem nebūs iespējams. Kristus ir sagatavojis ceļu, mirdams kā mūsu upuris, dzīvodams kā mūsu piemērs, kļūdams mūsu Lielais Augstais Priesteris. Viņš paskaidro: **"Es Esmu ceļš, patiesība un dzīvība."** Ja mēs ar pašu pūlēm spētu iet kaut vienu soli uz priekšu pa šīm kāpnēm, tad Kristus Vārdi nebūtu patiesi."

RH - 1890. g. 4. nov.

"Ir daudzi, kam liekas, ka tiem pašiem darāms liels darbs, pirms tie var nākt pie Kristus un saņemt Viņa pestīšanu. Šķiet, ka tie domā, ka Jēzus tiem tuvosies pašā pēdējā cīņā un sniegs palīdzību, noslēdzot viņu dzīves darbu. Liekas, ka viņiem ir grūti saprast, ka Kristus ir pilnīgs Pestītājs un spējīgs glābt līdz pēdējam visus, kas caur Viņu nāk pie Dieva. Viņi pazaudē no skata patiesību, ka Kristus Pats ir **"ceļš, patiesība un dzīvība"**.

RH - 1899. g. 5. martā.

Lai Kungs mums visiem palīdz ieiet pa pareizajām durvīm un tikt piepildītiem ar Kristus taisnību! Jo katrā dvēselē ir jātiek izdarītam Dieva darbam, kas sastāv no cilvēka godības nolikšanas pīš-

ļos un tā darba veikšanas cilvēka labā, ko viņš pats sev nespēj izdarīt.

Bezcerīgā stāvokļa izpratne.

Vispirms, lai kļūtu par šī piedzīvojuma līdzdalībnieku, cilvēkam jāizprot savs bezcerīgais stāvoklis, un tas notiek ar "Kristus žēlastības piešķiršanu".

"Bez Kristus žēlastības grēcinieks ir bezcerīgā stāvoklī viņam neko nevar palīdzēt. Bet ar Dievības žēlastību cilvēkam tiek piešķirts pārdabisks spēks, kas darbojas prātā, sirdī un raksturā. Pateicoties piešķirtajai Kristus žēlastībai, grēks tiek saskatīts tā nīstamajā dabā un beidzot izdzīts no dvēseles tempļa. Tā ir žēlastība, ka mēs esam vadīti sadraudzībā ar Kristu, lai ar Viņu savienotos pestīšanas darbā."

RH – 1890 .g. 4. nov.

Nupat lasījām: "Bez Kristus žēlastības, grēcinieks ir bezcerīgā stāvoklī un viņam nav iespējams palīdzēt." Tas nozīmē, ka grēcinieks pats sevi nevar atbrīvot. Ne arī kāds cits grēcinieks var viņam palīdzēt. Dieva Likums, kuru viņš pārkāpis, nevar viņu apžēlot, ne arī atstāt viņa grēku neievērotu. Šajā pasaulē nav atrodams nekas, kas varētu izglābt. Bet ar Dieva žēlastību cilvēkam tiek piešķirts pārdabisks spēks, kas darbojas prātā, sirdī un raksturā. Cik apgaismojošs un pārliecinošs šis vārds ir grēciniekam! Dieva lielā žēlastība un līdzjūtība ir gādājusi, lai bezcerībā esošais grēcinieks saņemtu pārdabisku spēku.

Bet kas ir šis "pārdabisks spēks"? Tas ir spēks, kas tālu pārsniedz visu, kas mājā cilvēkā. Tas ir pārkāps par visu, kam cilvēks var pieķerties šajā pasaulē. Tā ir "visa vara Debesīs un virs zemes," kas, kā Kristus paskaidroja, bija Viņam dota. Tā ir pārdabiskā vara, ar kuru tika veikti visi Viņa brīnumi, kalpojot virs zemes.

Lai izprastu šo "pārdabisko spēku", ir vērts pārdomāt sekojošo Dr. Filipa Šaffa (Philip Schaff – 1819. -- 1893.) paskaidrojumu:

"Visi Viņa (t.i., Kristus) brīnumi ir tikai Viņa personas dabīgie apliecinātāji, un tāpēc tie veikti tikpat viegli, kā mēs izpildām savus parastos ikdienas darbus. (..) Paturēsim prātā, ka pārdabis-

kais un brīnumainais Kristū nebija aizgūta dāvana vai gadījuma rakstura izpausme. (..) Iekšējais spēks mājoja Viņa personā un izplūda no Viņa tā, ka pat Viņa drēbju vīļu aizskaršana ticībā, kas ir savienojošā saite starp Viņu un dvēseli, deva dziedināšanu."

F. Šaffs – "Kristus Persona", 76. 77.

Tas ir tas pats pārdabiskais spēks, ko Kristus piešķir cilvēkam un kas darbojas prātā, sirdī un raksturā.

Tagad, lūdzu, ievērojiet brīnišķīgo iznākumu, par kuru iepriekš lasījām Praviešu Gara citātā:

"Pateicoties piešķirtajai Kristus žēlastībai, grēks tiek saskatīts tā nīstamajā dabā un beidzot izdzīts no dvēseles tempļa. Tā ir žēlastība, ka mēs esam vadīti sadraudzībā ar Kristu, lai ar Viņu savienotos pestīšanas darbā." RH - 1890. 4. nov.

Tā mēs redzam, ka, pateicoties Kristus žēlastībai, cilvēkam piešķirtais pārdabiskais spēks darbojas viņa prātā un sirdī, atklājot tam grēka ļauno dabu un ierosinot šo ļaunumu izdzīt no dvēseles tempļa.

Grēcinieka piekrišana un izvēle.

Šis brīnišķīgais darbs, ko Kristus pārdabiskais spēks veic cilvēka sirdī, nenotiek bez grēcinieka piekrišanas un vēlēšanās. Ievērojiet sekojošo:

"Ticība ir nosacījums, lai Dievs izpildītu apsolījumu grēciniekiem piedot. Ne tāpēc, ka ticība būtu kāds tikums, kas nopelnītu pestīšanu, bet tāpēc, ka ticība spēj satvert Kristus nopelnu, pret grēku paredzēto dziedināšanas līdzekli. Ticība spēj uzrādīt Kristus pilnīgo paklausību grēcinieka pārkāpumu un neuzticības vietā. Ja grēcinieks tic, ka Kristus ir viņa personīgais Pestītājs, tad Dievs, saskaņā ar Saviem uzticamajiem apsolījumiem, piedod viņa grēkus un to pilnīgi taisno. Nožēlojošais cilvēks atzīst, ka viņš taisnots tāpēc, ka Kristus, būdams viņa Vietnieks un Galvotājs, miris viņa vietā, ir arī grēku Izpircējs un Taisnotājs." RH - 1890. g. 4. nov.

Lielajā pārveidošanas darbā, kas grēciniekus pārvērš svētajos, mūsu uzdevums ir ticības vingrināšana. Bet jāatceras, ka mūsu

ticība nav tikums, "kas nopelnītu pestīšanu". Tas nozīmē, ka ne ticībā pašā, ne tās vingrināšanā nav spēka. Viss spēks ir Kristū. Viņā ir grēkam sagādātais dziedināšanas līdzeklis. Ticība ir darbība, ar kuru pazudinātais, bezpalīdzīgais, notiesātais grēcinieks satver dziedināšanas līdzekli. Ticība grēcinieka pārkāpumu un neuzticības vietā spēj uzrādīt Kristus pilnīgo paklausību. Tā tiešām ir dižena doma! Tā ir brīnišķīgā pestīšanas zinātne, kas svētos iepriecinās visā mūžībā, tomēr tik vienkārša, ka visvājākais un visnecienīgākais spēj saprast visu tās nozīmi un pilnību.

Rīcībai jāapliecina dzīvo ticību.

Ieiešana pa ticības durvīm, pieskaitītas un piešķirtas taisnības pilnībā, ietver sevī vairāk nekā tikai prāta piekrišanu sagādātajai izglābšanai. Tas ir celiņš, kuru veido dzīvā ticība, "kas darbojas mīlestībā" un šķīsta dvēseli. Lai ieietu pa šiem vārtiem, jāpakļaujas noteiktām prasībām:

1. Jāizbeidz praktizēt visi zināmie grēki un vairs ilgāk nedrīkst nevērīgi izturēties pret noteiktiem pienākumiem.

"Tomēr Dievs paliek taisns un Kristus nopelnā taisno grēcinieku. Bet neviens cilvēks nespēj apsegt savu dvēseli ar Kristus taisnības drēbēm, kamēr vēl piekopj zināmus grēkus vai nevērīgi izturas pret zināmiem pienākumiem. Pirms var notikt taisnošana, Dievs prasa pilnīgu sirds nodošanu. Lai cilvēks saglabātu taisnošanu, nepieciešama nepārtraukta paklausība dzīvas ticības spēkā, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli." RH - 1890. g. 4.nov.

2. Labprātīgi jāmaksā – viss jāatstāj.

"Kristus taisnībai kā skaidrai, baltai pārlei nav trūkumu, nav traipa, nav vainas. Šī taisnība var kļūt mūsu. Ar Viņa asinīm pirktā pestīšana ir nenovērtējams dārgums, ļoti vērtīga perle. To iespējams meklēt un atrast. (..) Līdzībā attēlots, kā tirgotājs pārdod visu, kas Viņam ir, lai savā īpašumā iegūtu šo vienu, sevišķi vērtīgo perli. Tas skaisti attēlo tos cilvēkus, kuri patiesību vērtē tik augstu, ka atdod visu, kas viņiem ir, lai tikai iegūtu to savā īpašumā."

RH - 1899. g. 8. aug.

3. Sliktie ieradumi pilnīgi jāatstāj.

"Ir daži, kas pastāvīgi meklē skaisto pērli. Bet viņi pilnīgi neatstāj savus nepareizos ieradumus. Tie nemirst sev, lai viņos varētu dzīvot Kristus. Tāpēc viņi neatrod dārgo pērli."

RH - 1899. g. 8. aug.

4. Gribas spēkam jāsadarbojas ar Dievu.

"Kungs nedomā, ka cilvēka spēkam vajadzētu būt paralizētam, bet tam jāsadarbojas ar Dievu. Cilvēka spēks var būt iedarbīgs uz labu. Dieva plāns neparedz, ka mūsu gribai jātiek iznīcinātai, jo tieši caur to mums jāveic darbs, kas mums saskaņā ar Viņa plānu jāīsteno kā mājās, tā arī ārpus mājām." RH - 1892. gada 1. nov.

Cik sirsnīgi un nopietni mums būtu jāpaklausa šai skaidrajai pamācībai un pilnībā jāpiedzīvo pieskaitīto taisnību, lai mēs tiktu taisnoti un svētoti, ticot Kristum! Cik dziļi un asi mums būtu jāiz-jūt savs bezcerīgais stāvoklis, ka mēs paši šeit nekā nespējam izdarīt savā labā! Mēs varam tikt glābti, vienīgi pateicoties Dieva žēlastībai. Kā mums vajadzētu sargāt lielo patiesību, ka, pateicoties Dievišķajai žēlastībai, mums var tikt piešķirts pārdabisks spēks. Mums pilnībā jānovērtē apsolījums, ka grēks visā tā ļaunumā var tikt izdzīts no dvēseles tempļa. Mums jāsaprot, ka mūsu pienākums šajā lielajā pārveidošanas darbā ir izvēlēties un ticībā piekrist pilnīgi padoties Dieva nosacījumiem. Un katru dienu, kas nāk un iet, mums jāatzīst savi pārkāpumi un grēki, un pazemīgi jāatsaucas uz Kristus nopelni un Viņa pilnīgo paklausību. To darot, mums jāsaprot, ka mūsu taisnošana notiek caur Kristu kā mūsu Vietnieku un Galvotāju, kas miris mūsu dēļ un ir mūsu Samierinātājs un Taisnotājs.

Ja no mūsu puses šī pamācība ir patiesi un no visas sirds ievērota, tad Dievs mūsu dzīvē dos apsolītos augļus un **"*tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu.*"** (Rom.5: 1.)

Mums jāpiedzīvo pestīšanas prieks un ik dienas jāapzinās uzvaras realitāte – mūsu ticība mierīgi uzvar pasauli.

Neliksīsimies mierā, kamēr nebūsim pilnīgi iegājuši pa ticības durvīm šajā svētlaimīgajā piedošanas piedzīvojumā, saņemot piedošanu, taisnošanu, taisnību un mieru Kristū!

IV daļa.

Pielikums.

Papildus dārgakmeņi.

(Dažas domas, kas nav iekļautas iepriekšējās nodaļās.)

"Kristieši ir Kristus dārgakmeņi. Tiem spoži jāmirdz Viņa priekšā, izplatot Viņa piemīlīgo gaismu. To mirdzums atkarīgs no saņemtās slīpēšanas un spodrināšanas. Viņi var izvēlēties atļaut sevi slīpēt vai palikt neslīpēti. Bet katram, kuru pasludinās par cienīgu ieņemt vietu Kunga templī, jāpakļaujas slīpēšanas procesam. Bez slīpēšanas, ko veic pats Kungs, tie nespēj atstarot vairāk gaismas kā parasts olis." RH - 1907. g. 19. dec.

"Dievišķais Strādnieks nevērtīgam materiālam neveltīs daudz laika. Vienīgi vērtīgos dārgakmeņus Viņš slīpē pēc Savas pils lī-

dzības, nolīdzinot visas grumbuļainās šķautnes. Šis process ir grūts un nogurdinošs. Tas ievaino cilvēka lepnumu. Kristus dziļi skar piedzīvojumu, ko cilvēks savā pašapmierinātībā uzskatīja par pilnīgu, un atņem no rakstura pašpaaugstināšanos. Viņš noņem lieko, ārējo, un, liekot akmeni pie slīpripas, to cieši piespiež, lai nogludinātu visu raupjo. Pēc tam, turot dārgakmeni pret gaismu, Meistars tajā saskata savu attēlu, un Viņš paziņo, ka tas ir cienīgs ieņemt vietu Viņa dārgumu glabātuvē.” RH - 1907. g. 19. dec.

Kristus ir pirmsākums katrai taisnīgai ierosmei.

Dievs Tēvs atklāj Kristu.

"Dievs grēciniekam parāda Kristu, un, kad tas redz Dieva Dēla skaidrību, tad grēka raksturs tam vairs nav nezināms. Ticot Kristus darbam un spēkam, sirdī tiek radīts naidis pret grēku un sātanu. Tie, kuriem Dievs piedod, vispirms tiek vadīti nožēlā."

RH - 1890. g. 1. apr.

Kristus pievelk katru grēcinieku pie Sevis.

"Kristus mīlestības atklāsme pie krusta pievelk grēcinieku un mīkstina sirdi, ietekmē prātu un dvēselē izraisa nožēlu."

RH - 1890. g. 1. apr.

"Kristus pastāvīgi velk cilvēkus pie Sevis, turpretī sātans ar katru iedomājamo viltību čakli cenšas cilvēkus atraut no viņu Glābēja."

RH - 1890. g. 1. apr.

"Kad Kristus piesaista cilvēku skatus Savam krustam, lai tie saskatītu Viņu, kuru caurdūruši cilvēku grēki, tad sirdsapziņā pamostas baušļi. Viņiem atklājas pašu dzīves ļaunums, dvēselē dziļi iesakņojies grēks. Tie sāk kaut ko aptvert par Kristus taisnību un izsaucas: "Kas gan ir grēks, ja tā gūstekņu atpirkšana ir prasījusi tik lielu upuri? Vai visa šī mīlestība, visas šīs ciešanas, visa šī pazemošanās bija nepieciešama, lai mēs nepazustu, bet iegūtu mūžīgu dzīvību?"

SC – 27; "Ceļš pie Kristus" 3. nod.

Kristus dod nožēlu.

"Nožēla ir tikpat lielā mērā Kristus dāvana kā piedošana, un tā nav atrodama sirdī, kurā nav strādājis Jēzus. Mēs nespējam no-

žēlot, ja Kristus Gars neatmodina sirdsapziņu, tāpat kā mums nevar tikt piedots bez Kristus." RH - 1890. g. 1. apr.

Kristus ir Spēka Avots.

"Kristus ir katra taisnības ierosinājuma Avots. Viņš ir Vienīgais, kas miesīgā sirdī spēj pamodināt naidu pret grēku. Viņš ir mūsu spēka Avots, ja mēs vēlamies tikt glābti. Neviena dvēsele nevar nožēlot bez Kristus žēlastības." RH - 1890. g. 1. apr.

Kristus – taisnības iemiesojums.

„Dieva taisnība ir iemiesota Kristū. Mēs saņemam taisnību, uzņemot Viņu.” MB - 18; “Kristus kalna svētruna” - 25.

Kristus – Debesu tirgotājs.

„Jēzus iet no durvīm pie durvīm, stāvot katras dvēseles tempļa priekšā un atklāti apliecina: „**Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kladzinu.**” (Atkl. 3: 20.) Kā Debesu Tirgotājs Viņš, atklājot savus dārgumus, sauc: **”Pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatsegtos.**” (18. p.) Zelts, ko Viņš piedāvā, ir bez kādiem sārņiem, dārgāks par Ovira zeltu, jo tas ir ticība un mīlestība. Baltās drēbes, kuras Viņš valkāt uzaicina dvēseli, ir Viņa paša Taisnības tērps. Svaidāmā eļļa ir Viņa žēlastība, kas dvēselei aklumā un tumsā sniegs garīgu redzi, lai tā var atšķirt Dieva Gara darbību no ienaidnieka gara. "Atdari savas durvis," saka Lielais Tirgotājs, garīgo bagātību īpašnieks, "un noslēdz darījumu ar Mani. Tas esmu Es, tavs Pestītājs, kas tev dod padomus pirkt no Manis."

RH - 1894. g. 7. aug.

„Kungs kladzina pie tavas sirds durvīm, vēlēdamies ieiet, lai varētu tavai dvēselei sniegt garīgas bagātības. Viņš grib svaidīt akulās acis, lai tās Dieva Likumā spētu ieraudzīt Viņa svēto raksturu un saprast Kristus mīlestību, kas tiešām ir kā uguni pārbaudīts zelts.”

RH - 1890. g. 25. feb.

Taisnības sakne.

„Taisnība sakņojas dievbijībā. Neviena cilvēks nespēj nelokāmi saglabāt līdzcilvēku vidū savu skaidro, veiksmīgo dzīvi, ja tā

nav ar Kristu apslēpta Dievā. Jo lielāka saskarsme ar cilvēkiem, jo ciešākai jābūt sirds savienībai ar Debesīm.”

MH - 136; “Kristus dziedinošā kalpošana” - 84.

„Taisnība sakņojas dievbijībā. Neviena cilvēcīga būtne nespēj saglabāt taisnību ilgāk, kā tā saglabā ticību Dievam un dzīvu savienību ar Viņu. Kā lauka puķei ir sakne augsnē un kā tai nepieciešams saņemt gaisu, rasu, lietu un saules gaismu, tā mums jāsaņem no Dieva tas, kas kalpo dvēseles dzīvībai. Vienīgi, kad kļūstam par Viņa dabas dalībniekiem, tad saņemsim spēku paklausīt Viņa baušļiem. Nevienš cilvēks, ne augsts, ne zems, ne piedzīvojumiem bagāts, ne nepieredzējis, nevar savu līdzcilvēku priekšā pastāvīgi dzīvot skaidru, spēka pilnu dzīvi, ja viņa dzīvība nav ar Kristu apslēpta Dievā. Jo vairāk mums jādarbojas starp cilvēkiem, jo ciešākai jābūt sirds savienībai ar Dievu.”

7T - 194.

Dievišķās žēlastības darbs iekšienē izpaužas uz āru.

“Tāpēc, ka viņam (cilvēkam) nepieciešams Dievības atbalsts, cilvēka darbība nekļūst mazsvarīga. No cilvēka puses tiek prasīta ticība, jo tā darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Ticība uztur Kristus labās īpašības. Viņš katram cilvēkam ir devis savu darbu. Katrs patiess strādnieks izlej gaismu pasaulē tāpēc, ka tas ir savienots ar Dievu un Kristu, un Debesu eņģeļiem cēlajā pazudušo glābšanas darbā. Dievišķā sadraudzība to dara arvien gudrāku strādāt Dieva darbu. Izdarot ārpus sevis to, ko Dievišķā žēlastība dara cilvēka iekšienē, ticīgais kļūst garīgi liels.”

RH - 1892. g. 1. nov.

Pretinde formālismam.

“Taisnība, kādu mācīja Kristus, ir sirds un dzīves saskaņa ar Dieva atklāto gribu. Grēcīgi cilvēki var kļūt taisni tikai tad, ja tie saglabā ticību Dievam un dzīvu savienību ar Viņu. Tad patiesā dievbijība cēlinās domas un dzīvi. Tad reliģijas ārējās formas saskanēs ar kristieša iekšējo skaidrību. Tad ceremonijas, ko prasa

kalpošana Dievam, nebūs vairs nenožīmīgi rituāli, kā tos izpildīja liekulīgie farizeji.” DA - 310. "Laikmetu Ilgas" - 249.

Uzvarai pār ieradumu grēkiem nepieciešams spēks, kas ir ārpus cilvēka.

"Lai gūtu uzvaru pār katru ienaidnieka uzbrūkšanos ar ierasu grēku, mums jāsatver spēks, kas ir ārpus mums pašiem. Mums jāuztur pastāvīga, dzīva satiksme ar Kristu, kam ir spēks dot uzvaru ikvienai dvēselei, kas grib saglabāt ticības un pazemības stāvokli." RH - 1908. g. 9. jūl.

Spēks ārpus cilvēka.

"Cilvēkam nepieciešams spēks, kas atrodas ārpus viņa un pāri viņam, lai tiktu atjaunots Dieva līdzībā." RH - 1892. g. 1. nov.

"Ticība pieķeras Kristus spēkam." RH - 1892. g. 1. nov.

Iedrošinājums mazdūšīgajiem.

"Visi, kas izjūt savas dvēseles dziļo nabadzību, kas saprot, ka viņos pašos nav nekā laba, var atrast taisnību un spēku, skatoties uz Jēzu. Viņš saka: *“Nāciet šurp pie Manis visi, kas esiet bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.”* (Mat 11: 28.) Viņš jūs lūdz mainīt savu nabadzību pret Viņa žēlastības bagātībām. (..) Kādi arī nebūtu bijuši jūsu pagātnes piedzīvojumi, lai cik drosmi atņemoši ir jūsu tagadējie apstākļi, ja vien jūs nāksiet pie Jēzus tieši tādi, kādi jūs esiet, vāji, bezpalīdzīgi un izmisuši, tad mūsu līdzjūtīgais Pestītājs ies jums tālu pretī un jūs apskaus ar savām mīlošajām rokām un ietērs Savā taisnībā."

MB - 8, 9; "Kristus kalna svētruna." 1996. g. izd. - 16, 17.

Laicīgās intereses jāpakļauj.

"Lai paklausītu ielūgumam uz evaņģēlija mielastu, viņiem savas laicīgas intereses jāpakļauj vienam mērķim – uzņemt Kristu un Viņa taisnību. Dievs cilvēka dēļ nodeva visu, un Viņš prasa, lai arī cilvēks kalpošanu Dievam stādītu pāri visiem laicīgiem un savtī-

giem apsvērumiem. Dievs nevar pieņemt dalītu sirdi. Sirds, kuru piepilda laicīgas tieksmes, nevar tikt pasniegta Dievam."

COL - 223; "Kristus līdzības", 134.

Temati, kas jāpēta mūsu laikā.

Kristus Vidutāja darbs.

"Kristus Vidutāja darbs, lielie un svētie pestīšanas noslēpumi, nav pētīti un izprasti no cilvēkiem, kas apgalvo, ka tiem ir lielākā gaisma nekā visiem citiem ļaudīm virs zemes. Ja Jēzus personīgi būtu virs zemes, Viņš lielu skaitu no tiem, kas apgalvo, ka tic tagadējai patiesībai, uzrunātu ar vārdiem, ar kādiem Viņš griezās pie farizejiem: *"Jūs aloaties, nepazīdami ne Rakstus, ne Dieva spēku."*

RH - 1890. 4. feb.

Pestīšanas plāns.

"Tuvojoties laika noslēgumam, (..) mums būs jānododas pestīšanas plāna pētīšanai, lai mēs spētu izprast, cik augstu Jehova vēr-tējis cilvēka pestīšanu."

RH - 1890. g. 7. okt.

Ticība.

"Ir vecas, tomēr vēl vienmēr jaunas patiesības, kas pievienojamas mūsu zināšanu bagātībām. Mēs nesaprotam un nevingrinām ticību tā, kā mums tas būtu jādara. Kristus devis bagātus apsolījumus par Svētā Gara piešķiršanu savai draudzei, un tomēr, cik maz šie apsolījumi ir vērtēti! Mēs neesam aicināti pielūgt Dievu un kalpot Viņam, lietojot iepriekšējos gados lietotos līdzekļus. Tagad Dievs prasa augstāku kalpošanu kā jebkad agrāk. Viņš prasa, lai Debesu dāvanas tiktu izlietotas labāk. Viņš ir mūs ievadījis tādā stāvoklī, kur mums vajadzīgas augstākas un labākas lietas nekā jebkad iepriekš."

RH - 1890. g. 25. feb.

Dieva Baušļi attiecībā ar Taisnību ticībā.

Baušļi kā spogulis.

"Kad viņš (grēcinieks) Dievišķajos Likumos ierauga Kristus taisnību, tas izsaucas: ***"Tā Kunga Likumi ir pilnīgi un atspirdzina dvēseli."*** (Ps 19: 8.) Kad Kristus nopelnā grēciniekam pārkāpumi piedoti un, ticot Kristum, tas ir ietērpts Viņa taisnībā, tad viņš līdz ar dziesminieku saka: ***"Cik saldi ir Tavi Vārdi manai mutei, saldāki nekā medus manām lūpām."*** (Ps 119: 103.) ***"Tie ir jaukāki nekā zelts, nekā kausēts zelts; tie ir saldāki nekā medus, kā vistīrākais tecinātais medus no šūnām."*** (Ps 19: 11.) Tā ir atgriešanās."

RH - 1892. g. 21. jūn.

Bauslība prasa taisnību.

"Bauslība prasa taisnību, un to grēcinieks ir parādā bauslībai, bet viņš nespēj to sniegt."

RH -1890. g. 4. nov.

"Ja raksturs nav saskaņā ar Dieva Likumu, tad, neskatoties uz visu apliecināšanu ar lūpām un balsi, tie, kas sevi sauc par dievbijīgiem, nes sliktus augļus."

RH - 1901. g. 7. maijā.

Vienīgā iespēja apmierināt Bauslības prasības.

"Cilvēkam savā cilvēcīgajā spēkā nav iespējams apmierināt Dieva Likuma prasības. Visi viņa upuri un darbi būs aptraipīti ar grēku. Pestītājs ir sagādājis dziedinošas zāles. Viņš var dot cilvēkam Sava nopelna spēku un to darīt par līdzstrādnieku lielajā pestīšanas darbā. Kristus ir taisnība, svētošana un atpestīšana tiem, kas tic Viņam un seko Viņa pēdās."

RH - 1890. g. 4. febr.

"Ar Savu pilnīgo paklausību Viņš katrai cilvēcīgai būtnei ir devis iespēju paklausīt Dieva baušļiem. Ja mēs pakļaujamies Kristum, tad sirds savienojas ar Viņa sirdi, griba saplūst ar Viņa gribu, prāts kļūst vienots ar Viņa prātu, domas tiek pakļautas Viņam. Mēs dzīvojam Viņa dzīvi. Tas tad arī nozīmē apvilkt Viņa taisnības drēbes. Kad Kungs skatās uz mums, tad Viņš neredz no vīģes koka lapām gatavoto uzvalku, ne arī grēka kailumu un kroplumu, bet gan Savas paša Taisnības drēbes, kas ir pilnīga paklausība Jehovas Likumam.

COL - 312; "Kristus līdzības" - 193.

"Vienīgais ceļš, kā grēcinieks var iegūt taisnību, ir ticība. Ticībā viņš var pienest Dievam Kristus nopelnu, un Tas Kungs grēcinieka atskaites vietā atzīmēs Sava Dēla paklausību. Kristus taisnība ir pieņemta cilvēka trūkuma vietā, un Dievs pieņem, apžēlo un taisno nožēlojošo ticīgo dvēseli, izturas pret viņu tā, it kā viņa būtu taisna, un mīl to, kā Viņš mīl savu Dēlu. Tādā veidā ticība ir pieskaitīta par taisnību, un dvēsele, kurai ir piedots, iet tālāk no žēlastības uz žēlastību, no gaismas uz lielāku gaismu. Tā var gaviļējot sacīt: ***"Viņš mūs izglāba nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc Savas žēlsirdības, ar mazgāšanu atdzimšanai un atjaunošanos Svētajā Garā, ko Viņš bagāti pār mums izlējis caur Jēzu Kristu, mūsu Pestītāju, lai, Viņa žēlastībā taisnoti, mēs kļūtu cerētās mūžīgās dzīvības mantinieki."*** (Tit 3: 5-7.)

RH - 1890. g. 4. nov.

"Kristus nodeva Savu dzīvību par upuri, ne lai iznīcinātu Dieva Likumu, ne lai radītu zemāku standartu, bet lai saglabātu taisnību un cilvēkam dāvātu otru pārbaudes laiku. Nevienš nespēj paklausīt Dieva baušļiem, kā vien Kristus spēkā. Viņš Savā miesā nesa visas cilvēces grēkus, un katram ticīgajam bērnam Viņš pieskaita Savu taisnību."

RH - 1901. g. 7. maijā.

"Bauslībai nav varas apžēlot pārkāpēju, bet tā viņam norāda uz Kristu Jēzu, kas tam saka: "Es uzņemšu tavu grēku un nesīšu to pats, ja tu pieņemsi Mani par savu Vietnieku un Galvotāju. Nododies Man, un Es tev pieskaitīšu Savu taisnību."

RH - 1901. g. 7. maijā.

"Kristus nāve bija tāda liecība cilvēka labā, ko nav iespējams apstrīdēt. Bauslības sods krita uz Viņu, kas bija Dievam līdzīgs. Cilvēks līdz ar to varēja brīvi pieņemt Kristus taisnību un ar nožēlu un pazemību gūt uzvaras līksmi tā, kā Dieva Dēls to bija guvis tad, kad sātana spēks bija uzvarēts. Tā Dievs ir taisns un arī Taisnotājs visiem tiem, kas tic Jēzum."

GC - 502-503; "Lielā cīņā" - 449. (1998. g. izd.)

Dievišķais plāns, pasludinot Bauslības prasības.

"Ja mēs vēlamies, lai mums būtu Trešā eņģeļa vēsts spēks un gars, tad mums vienlaikus jāsludina Bauslība un Evaņģēlijs, tie iet roku rokā." RH - 1889. g. 3. sept.

"Daudzas svētrunas par Bauslības prasībām ir bijušas bez Kristus, un šī trūkuma dēļ patiesība ir bijusi nespējīga atgriezt dvēseles." RH - 1891. g. 3. febr.

"Sludinot bauslības saistošās prasības, daudzi neparādīja Kristus bezgalīgo mīlestību. Tie, kam ir tik lielas patiesības, tik svarīgas reformas, ko sludināt ļaudīm, nav sapratuši salīdzinošā upura vērtību, kas izteic Dieva lielo mīlestību uz cilvēku. Tie, kam uzticēts sludināt evaņģēliju, no reliģiskā piedzīvojuma izlaiduši mīlestību uz Jēzu un Jēzus mīlestību uz grēcinieku, un cilvēces Glābēja vietā ir paaugstinājuši paši sevi." RH - 1891. gada 3. febr.

Atlikuma draudze nopietnās briesmās.

Apstākļi, kuriem jāpievērš uzmanība.

Garīgā paralīze.

"Visur mūsu draudzēs ir garīgi paralizēti locekļi. Viņos nav redzama garīga dzīvība." RH - 1892. g. 24. maijā.

Garīga vienaldzība.

"Snaudošā draudze ir jāuzceļ, jāuzmodina no savas garīgās vienaldzības, lai izprastu svarīgos pienākumus, kas atstāti nedarīti. Ļaudis nav iegājuši Svētajā vietā, kur ir iegājis Jēzus, lai salīdzinātu Savus bērnus." RH - 1890. g. 25. febr.

Garīgs miegs.

"Kā sātans ietekmēja cilvēkus pagātnē, tā viņš darīs atkal, ja vien spēs. Dieva un cilvēka ienaidnieks pievīla pirmo draudzi, un to rindās, kas apliecināja mīlestību uz Dievu, sākās atkrišana. Un šodien, ja vien Dieva ļaudis nepamodīsies no miega, tie pēkšņi kri-

tīs par upuri sātana viltībām. Cik daudzi starp tiem, kas saka, ka ticēja Pestītāja drīzajai nākšanai, ir atkrituši? Cik daudzi ir pazaudējuši savu pirmo mīlestību un tiešām atbilst Laodiķejas draudzes aprakstam, nebūdami ne auksti, ne karsti. Sātans darīs visu līdz pēdējai iespējai, lai tos paturētu vienaldzībā un nejūtīgus. Kaut Kungs atklātu ļaudīm viņu priekšā esošās briesmas, lai tie uzmostos no sava garīgā miega, sakārtotu savus lukturus un, Līgavainim atgriežoties no kāzām, būtu nomodā." RH - 1892. g. 22. nov.

Garīgs aklums.

"Daudzi, kas sevi sauc par kristiešiem, bezrūpīgi gaida Kunga nākšanu. Tie nav uzvilkuši Kristus taisnības drēbes. Viņi var sevi saukt par Dieva bērniem, bet tie nav mazgāti no grēka. Tie ir savtīgi un pašapmierināti. Viņu piedzīvojumi ir bez Kristus. Tie nemīl Dievu pāri par visu, ne arī savu tuvāko kā sevi pašu. Viņiem nav pareizu uzskatu par to, kas izveido svētumu. Sevī viņi neredz trūkumus. Tie ir padarīti tik neredzīgi, ka nespēj saskatīt lepnuma un netaisnības viltīgo darbību. Viņi ir tērpti paštaisnības skrandās un ir garīgi akli. Sātans starp tiem un Kristu ir metis savu ēnu, un viņi nevēlas pētīt Pestītāja skaidro, svēto raksturu."

RH - 1901.g. 26. febr.

Garīgs sausums.

"Mums vajadzīgs Svētais Gars, lai saprastu mūsu laika patiesības, bet draudzēs ir garīgs sausums, un mēs esam pieraduši viegli apmierināties ar savu stāvokli Dieva priekšā."

RH - 1890. g. 25. febr.

Draudzes mirst.

"Mūsu draudzes mirst pamācību trūkuma dēļ par tematu Taisnošana ticībā Kristum un tam radniecīgām patiesībām."

GW - 301.

Briesmas pielaist drausmīgu kļūdu.

"Ja esam pašapmierināti un domājam, ka varam iet, kā mums patīk, un tomēr cerēt, ka beidzot būsīm pareizajā pusē, tad atklāsim, ka esam izdarījuši drausmīgu kļūdu." RH - 1908. g. 9. jūl.

Vienpusīgs darbs nav pietiekošs.

"Mums jābūt iztukšotiem no sava es. Bet tas nav viss, kas ir prasīts. Ja mēs esam atteikušies no saviem elkiem, tad tukšā telpa ir jāpiepilda. Ja sirds ir atstāta tukša un tukšums nav piepildīts, tad tāda cilvēka stāvoklis būs līdzīgs tam, kura nams bija **"tukšs, izmēzts un uzposts"**, bet bez iemītņieka. Ļaunais gars ņēma sev līdzīgi septiņus citus garus, kas vēl ļaunāki nekā viņš pats. Tie iegāja tur un mīta. Un šī cilvēka stāvoklis kļuva vēl ļaunāks nekā iepriekš.

Ja jūs iztukšojat sirdi no sava es, tad jums jāpieņem Kristus taisnība. Satveriet to ticībā, jo jums, lai varētu strādāt Kristus darbu, vajadzīgs Kristus prāts un gars. Ja jūs atvērsiet sirds durvis, tad Jēzus tukšumu piepildīs ar Sava Gara dāvanu un tad jūs varēsiet būt dzīvi sludinātāji savā ģimenē, draudzē un pasaulē."

RH - 1892. g. 23. februārī.

"Ar to nepietiek, ka iztukšojam sirdi, mums vajadzīgs, lai tukšumu piepildītu Dieva mīlestība. Dvēselei jātiek apgādātai ar Dieva Gara dāvanām. Mēs varam atstāt daudzus ļaunus ieradumus un tomēr nebūt patiesi svētoti tāpēc, ka mums nav savienības ar Dievu."

RH - 1893. g. 24. janv.

Draudzes lielākā vajadzība.

E. G. Vaitas raksts draudzes žurnālā "Review and Herald",
1887. gada 22. martā.

"Lielākā un spiedošākā no visām mūsu vajadzībām ir īstas dievbijības atmoda mūsu vidū. Tās meklēšanai būtu jābūt mūsu pirmajam darbam. Nopietni jācenšas iegūt Kunga svētība, ne tāpēc, ka Dievs negribētu izliet pār mums Savu svētību, bet tāpēc, ka mēs neesam sagatavojušies to saņemt. Mūsu Debesu Tēvs ir labprātīgāks dot Savu Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz, nekā laicīgi vecāki dod savas dāvanas saviem bērniem. Bet mūsu darbs ir ar

atzīšanos, pazemošanos, nožēlu un nopietnām lūgšanām jāzpilda nosacījumi, zem kuriem Dievs ir apsolījis mums dāvināt Savas svētības. Atmodu iespējams sagaidīt vienīgi kā atbildi uz lūgšanu. Kamēr ļaudis ir tik tukši no Dieva Svētā Gara, tie nespēj novērtēt Vārda sludināšanu, bet, kad Gara spēks skars viņu sirdis, tad uzrunas nepaliks bez iespaيدا. Dieva Vārda mācību vadīti, Viņa Gara darbībai atklājoties veselīgā apdomībā, tie, kas apmeklēs mūsu sapulces, gūs dārgus piedzīvojumus un, atgriezdamies mājās, būs sagatavoti izplatīt veselīgu iespaidu. (1. rindk.)

Vecie karognesēji zināja, ko nozīmē cīnīties ar Dievu lūgšanā, un priecājās par Viņa Gara izliešanos. Bet tie aiziet no darbības skatuves, un kas nāks ieņemt viņu vietas? Kā ir ar augošo paaudzi? Vai tā ir atgriezies pie Dieva? Vai mēs aptveram darbu, kas notiek Debesu svētnīcā, iespējams, mēs gaidām, lai kāds nepārvarams spēks piespiestu draudzi uzmosties? Vai mēs ceram redzēt atmodinātu visu draudzi? Tāds laiks nekad nenāks. (2. rindk.)

Draudzē ir personas, kas nav atgriezušās un kas nepievienosies nopietnā, uzvarošā lūgšanā. Mums jāstājas darbā personīgi. Mums vairāk jālūdz un mazāk jārunā. Netaisnība vairojas, un ļaudis jā māca nesamierināties ar dievbijības formu bez gara un spēka. Ja mēs esam nodarbināti paši ar savas sirds pārbaudi, noliekot savus grēkus un savas ļaunās tieksmes, tad mūsu dvēseles nepaaugstināsies iedomībā, mēs neuzticēsimies sev, bet pastāvīgi izjutīsim, ka mūsu derīgums nāk tikai no Dieva. (3. rindk.)

Briesmas mums draud daudz vairāk no iekšienes nekā no ārienes. Pašā draudzē ir daudz lielāki šķēršļi spēkam un sekmēm nekā tas, ko rada pasaule. Neticīgajiem ir tiesības sagaidīt, ka tie, kas apliecinās, ka tur Dieva baušļus un Jēzus ticību, darīs vairāk nekā jebkura cita ļaužu šķira ar savu saskanīgo dzīvi, savu dievbijīgo piemēru un savu darbīgo iespaidu, veicinot un godājot lietu, ko viņi pārstāv. Bet cik bieži tieši tie, kas sauc sevi par patiesības aizstāvjiem, ir izrādījušies par vislielāko šķērslī tās augšupejai! Neticība tiek paciesta, šaubas iesakņojas, un sevī glabātā tumsa mudina ļaunos eņģeļus tiem tuvoties un atver durvis sātana viltīgo plānu īstenošanai. (4. rindk.)

Dvēseļu ienaidniekam nav atļauts lasīt cilvēku domas, bet viņam ir vērīgs skats, un viņš iegaumē vārdus, viņš ņem vērā rīcību un savas kārdināšanas prasmīgi piemēro to gadījumiem, kas sevi pakļauj viņa varai. Ja mēs pūlētos apspiest grēcīgas domas un jūtas, neizpaužot tās vārdos vai rīcībā, tad sātans tiktu uzvarēts, jo viņš savas vilinošās kārdināšanas nespētu piemērot gadījumam. Bet cik bieži pašsavaldīšanās trūkuma dēļ tie, kas saucas kristieši, atver durvis dvēseļu ienaidniekam! Pelšanas un pat rūgti strīdi, kas apkaunotu pasaulīgu sabiedrību, ir parasta parādība draudzēs, tāpēc, ka tik maz cenšas savaldīt nepareizās jūtas un apspiest katru vārdu, kuru sātans var izlietot sev par labu, tiklīdz rodas jūtu atsvešināšanās. Šī lieta tiek izklāstīta sātana priekšā, un viņam tiek dota izdevība lietot savu čūskai līdzīgo gudrību un veiklību draudzes šķelšanai un postīšanai. Ikvienu ķilda rada lielu zaudējumu. Abu pušu personīgie draugi nostājas blakus saviem mīļajiem, un tādā veidā plaista tiek paplašināta. Sadalījies nams nevar pastāvēt. Tiek radīti un pavairoti apvainojumi un pretsūdzības. Sātans un viņa eņģeļi rosīgi strādā, lai ievāktu ražu no tādā veidā izsētās sēklas. Pasaules cilvēki skatās un dzelīgi izsaucas: "Redziet, kā šie kristieši viens otru nīst! Ja tāda ir reliģija, tad mēs to negribam." Un viņi ļoti apmierināti uzlūko sevi un savu nereliģiozo raksturu. Tādā veidā viņi nocietinās, lai nenožēlotu, un sātans līksmo par saviem panākumiem. (5. rindk.)

Lielaivs pievīlējs ir sagatavojis savas viltības katrai dvēselei, kas nav apbruņojusies pārbaudījumiem un kuru nesargā pastāvīga lūgšana un dzīva ticība. Sludinātājiem un kristiešiem jāstrādā, lai no ceļa noņemtu piedauzības akmeņus. Mums jānovērš katrs šķērslis. Atzīsim un atstāsim katru grēku, lai tiktu sagatavots ceļš Kungam un Viņš varētu ienākt mūsu sanāksmēs un piešķirtu Savu bagāto žēlastību. Ir jāuzvar pasaule, miesa un velns. Mēs nevaram sagatavot ceļu, iegūstot pasaules draudzību, kas ir ienaidis pret Dievu, bet ar Viņa palīdzību mēs varam lauzt tās pavedinošo iespaidu pār sevi un citiem. Mēs nevaram personīgi vai kā vienība nodrošināt sevi pret nežēlīgā un apņēmīgā ienaidnieka pastāvīgām kārdināšanām, bet Jēzus spēkā mēs spējam tam pretoties. No katra draudzes

locekļa var spīdēt nepārtraukta gaisma uz pasauli tā, lai ļaudis netiktu ierosināti jautāt: “Ko tie cilvēki dara vairāk nekā citi?” Var atrauties un ir jāatraujas no piemērošanās pasaulei, no visa, kas liekas ļauns, lai nebūtu nekāda iemesla pretrunām. Mēs nevaram izbēgt no pārmetumiem, tie nāks. Tomēr mums jābūt ļoti uzmanīgiem, lai mūs nepeltu par mūsu pašu grēkiem un neprātu, bet gan Kristus dēļ. (6. rindk.)

Sātans ne no kā tik ļoti nebīstas kā no tā, ka Dieva ļaudis notīrīs ceļu, atņemot katru šķērslī, kas liedz Kungam izliet Savu Garu pār pagurušo draudzi un neatgriezto sapulci. Ja sātānam atļautu iet viņa paredzēto ceļu, tad līdz laika noslēgumam nekad vairs nebūtu ne lielas, ne mazas atmodas. Bet mums viņa viltīgie plāni nav nezināmi. Viņa varai ir iespējams pretoties. Kad būs sagatavots ceļš Dieva Garam, tad nāks svētība. Sātans nevar traucēt svētību pārpilnības nonākšanu uz Dieva ļaudīm, tāpat kā viņš nespēj aizvērt debesu logus, lai nelītu lietus virs zemes. Ļauni cilvēki un velni nespēj kavēt Dieva darbu vai nepieļaut Jēzus klātbūtni Viņa ļaužu sanāksmēs; ja tie ar klusinātu, sagrauztu sirdi nožēlos un atzīs savus grēkus un ticībā lūgs Viņa apsoliņumus. Katra kārdināšana, katrs naidīgs iespaids, atklāts vai slepens, var tikt sekmīgi atsists. ***"Ne ar bruņotu spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu! -- saka Tas Kungs Cebaots."*** (Cak 4: 6.) (7. rindk.)

Mēs dzīvojam lielajā Salīdzināšanas dienā, kad mūsu grēkiem, tos atzīstot un nožēlojot, pirms mums pašiem jānonāk tiesā. Tagad Dievs no Saviem kalpiem nepieņem garlaicīgu, nedzīvu liecību. Šāda liecība nebūtu tagadējā patiesība. Vēstij mūsu dienās jābūt barībai īstajā laikā, lai paēdinātu Dieva draudzi. Bet sātans ir centies pakāpeniski nolaupt šai vēstij spēku, lai ļaudis nebūtu sagatavoti pastāvēt Kunga dienā. (8. rindk.)

1844.gadā mūsu Lielais, Augstais Priesteris iegāja Debesu svētnīcas Vissvētākajā vietā, lai iesāktu izmeklēšanas tiesas darbu. Dieva priekšā tiek izskatītas mirušo taisno lietas. Kad šis darbs būs pabeigts, pasludinās Tiesas spriedumu dzīvajiem. Cik dārgi un cik nozīmīgi ir šie svinīgie mirkļi! Katram no mums ir kāda nenokārtota lieta Debesu pagalmos. Mēs tiekam tiesāti personīgi atbilstoši

miesā darītajiem darbiem. Ēnas kalpošanā, kad salīdzināšanas darbu veica augstais priesteris zemes svētnīcas vissvētākajā vietā, tad ļaudīm tika piekodināts mērdēt savas dvēseles Dieva priekšā un atzīt savus grēkus, lai tos varētu salīdzināt un izdzēst. Vai tagad, šajā īstajā Salīdzināšanas dienā, kad Kristus Debesu svētnīcā aizlūdž par Saviem ļaudīm un par ikkatru lietu tiek pasludināts galīgs, neatsaucams spriedums, no mums tiek prasīts mazāk? (9. rindk.)

Kāds ir mūsu stāvoklis šajā bīstamajā un svinīgajā laikā? Ak vai, kāds lepnums valda draudzē, kāda liekulība, kāda krāpšana, kāda mīlestība uz modi, vieglprātību un izpriecām. Kāda kāre pēc virskundzības! Visi šie grēki ir aptumšojuši prātu tā, ka mūžīgās lietas nav saskatītas. Vai mēs nepētīsim Rakstus, lai zinātu, kur mēs tagad stāvam šīs pasaules vēsturē? Vai mēs nekļūsim prātīgi, cenšoties saprast to darbu, kas šajā laikā tiek darīts mūsu dēļ, un stāvokli, kādu mums kā grēciniekiem būtu jāieņem, kamēr turpinās šis salīdzināšanas darbs? Ja mēs kaut cik vērtējam savu dvēseļu glābšanu, tad mums krasi jāmaina sava nostāja. Mums ar patiesu nožēlu jāmeklē Kungs. Mums ar dziļi sagrauztu dvēseli jāatzīst savi grēki, lai tie varētu tikt izdzēsti. (10. rindk.)

Mēs nedrīkstam vēl ilgāk palikt uz šīs apburtās zemes. Mēs ātri tuvojamies mūsu pārbaudes laika noslēgumam. Lai katra dvēsele jautā: kāds ir mans stāvoklis Dieva priekšā? Mēs nezinām, kad Kristus lūpas nosauks mūsu vārdus un mūsu lietas tiks galīgi izlemtas. Kāds, ak, kāds būs šis spriedums? Vai mēs tiksīm pieskaitīti taisnajiem vai ļaunajiem? (11. rindk.)

Lai draudze ceļas un Dieva priekšā nožēlo savu atkrišanu. Lai sargi uzmostas un dod bazūnei skaidru skaņu. Tas ir noteikts brīdinājums, kas mums jāsludina. Dievs pavēl saviem kalpiem: *"Sauc pilnā balsī, neviena nesaudzēdams! Lai tava balss skan kā bazūne, un liec pie sirds Manai tautai ļaudīm viņu pārkāpumus un Jēkaba namam viņa grēkus!"* (Jes 58: 1.) Ir jāiegūst ļaužu uzmanība, ja neesam sasnieguši šo mērķi tad, visas pūles ir veltīgas, tad kaut arī eņģelis nonāktu no Debesīm un runātu uz tiem, viņa vārdiem nebūtu lielāks iespaids kā uz vārdiem, ko viņš runātu miruša cilvēka aukstajās, neko nedzirdošajās ausīs. Draudzei jāuzmostas,

lai strādātu. Dieva Gars nekad nevar nākt, pirms draudze nav sagatavojusi ceļu. Vajadzētu nopietni pārbaudīt sirdi. Vajadzētu nopietni un neatlaidīgi ticībā lūgt pēc Dieva apsolījumiem. Miesu nav jātērpj maisā, kā to darīja senatnē, bet gan nepieciešama dziļa dvēseles pazemība. Mums nav nekā, par ko sevi slavēt un paaugstināt. Mums jāpazemojas zem Dieva varenās rokas. Viņš parādīsies, lai iepriecinātu un svētītu patiesos meklētājus. (12. rindk.)

Mūsu priekšā ir darbs, vai mēs tajā piedalīsimies? Mums jāstrādā ātri, mums nepārtraukti jāiet uz priekšu. Mums jāsatavojas uz Kunga lielo dienu. Mums nav laika, ko drīkstētu pazaudēt, nav laika, lai to izlietotu savtīgiem mērķiem. Pasaule ir jābrīdina. Ko mēs katrs personīgi darām, lai nestu gaismu citiem? Dievs katram cilvēkam ir atstājis savu darbu, katram ir veicama sava daļa, un mēs nevaram šo darbu pamest novārtā, neapdraudot savas dvēseles. (13. rindk.)

Ak, mani brāļi, vai jūs apbēdināsiet Svēto Garu un liksiet Tam aiziet? Vai jūs neielaidīsiet svētību nesošo Pestītāju tāpēc, ka neesat sagatavojušies Viņa klātbūtnei? Vai jūs ļausiet dvēselēm pazust bez patiesības atzīšanas tikai tāpēc, ka par daudz mīlat savas ērtības un negribat no tām atsāties, lai nestu nastu, ko Jēzus nesa jūsu dēļ? Lai uzmostamies no miega! *"Esiet skaidrā prātā, esiet modrīgi! Jūsu pretinieks velns staigā apkārt, kā lauva rūkdams, un meklē, ko tas varētu aprīt."* (14. rindk.) RH - 1887. g. 22. martā.

Aicinājums garīgai atmodai un reformai.

E. G. Vaitas raksts draudzes žurnālā "Review and Herald",
1902. gada 25. februārī.

"Man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību. Tad nu pārdomā, no kā tu esi atkritis; atgriezies un dari pirmos darbus. Bet ja ne, tad Es nākšu pie tevis un nostumšu tavu lukturi no tā vietas, ja tu neatgriezīsies." (Atkl 2: 4, 5.) (1. rindk.)

Es esmu pamācīta sacīt, ka šie vārdi attiecināmi uz Septītās dienas adventistu draudzēm to pašreizējā stāvoklī. Pazaudēta ir mīlestība uz Dievu, un tas nozīmē, ka trūkst mīlestības vienam pret otru. Es, es, es tiek sargāts un cīnās pēc virskundzības. Cik ilgi tas turpināsies? Ja no jauna neatgriezīsimies, tad drīz būs tāds dievbijības trūkums, ka draudze līdzināsies neauglīgajam vīģes kokam. Draudzei ir dota liela gaisma. Tai ir pārpilnībā bijušas izdevības nest daudz augļu, bet ir ienākusi savtība, un Dievs saka: "Es nostumšu tavu lukturi no tās vietas, ja tu neatgriezīsies." (2. rindk.)

Jēzus uzlūkoja ārēji krāšņo, neauglīgo vīģes koku un skumji, ar nepatiku pasludināja spriedumu. Un zem Dieva lāsta aizskartais vīģes koks nokalta. Lai Dievs palīdz Saviem ļaudīm izlietot šo mācību sev par labu, kamēr vēl ir laiks. (3. rindk.)

Tieši pirms atgriešanās Debesīs Kristus sacīja saviem mācekļiem: *"Man ir dota visa vara Debesīs un virs zemes. Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis; un, redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz līdz laiku beigām."* (Mat 28: 18-20.) Dieva ļaudis šodien neizpilda šo uzdevumu tā, kā tiem to būtu jādara. Savtība tiem neatļauj šos vārdus uzņemt to sviņīgajā nozīmē. (4. rindk.)

Liekas, ka daudzās sirdīs nav gandrīz pat garīgas dzīvības vēsmas. Tas mani ļoti apbēdina. Baidos, ka neesam nopietni cīnījušies pret pasaulīgo ietekmi, miesu un velnu. Vai mēs apsveiksim pusmirušu kristietību, savtīgu, kas nomākta no alkatīgā pasaules gara, daloties tās bezdievībā un uzsmaidot tās viltībai? Nē, Dieva žēlastības spēkā būsīm nelokāmi patiesības pamatlikumos, līdz galam palikdami stingri sākotnējā uzticībā. Mums jābūt nevis kūtriem darbā, bet gan dedzīgiem garā, kalpojot Kungam. Viens ir mūsu Kungs, proti, Kristus. Mums jāskatās uz Viņu. No Viņa mums jāsaņem gudrība. Viņa žēlastības spēkā mums jāsaģlabā

mūsu godīgums, stāvot Dieva priekšā padevībā un nožēlā un pār-stāvot Viņu pasaulei. (5. rindk.)

Mūsu draudzes ir prasījušas, lai sludinātāji tām saka svētrunas. Locekļi Svētā Gara vietā ir paļāvušies uz svinīgām runām, kas atskan no katedras. Viņiem piešķirtās garīgās dāvanas, nevērtētas un nelietotas, ir mazinājušās un kļuvušas nespēcīgas. Ja sludinātāji izietu jaunos laukos, locekļi būtu spiesti nest atbildības un viņu spējas pieaugtu, tās lietojot. (6. rindk.)

Dievs pret sludinātājiem un ļaudīm vērš smagu apsūdzību par to garīgo vājumu, sacīdams: *"Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts! (..) Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izspļaušu no Savas mutes. Tu saki: es esmu bagāts, un man ir pārpilnība, un man nevajag nenieka, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails. Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs."* (Atkl 3: 15-18.) Dievs aicina draudzi garīgai atmodai un garīgai reformai. Ja tas nenotiks, tad tie, kas ir remdeni, kļūs Kungam arvien nepatīkamāki, līdz Viņš atsacīsies tos atzīt par Saviem bērniem. (7. rindk.)

Atmodai un reformai jānotiek Svētā Gara vadībā. Atmoda un reforma ir divas dažādas darbības. Atmoda nozīmē garīgas dzīves atjaunošanu, prāta un sirds spēku atdzīvošanos un augšāmcelšanos no garīgas nāves. Reforma turpretī ir pārkārtošana, domu, teoriju, ieradumu un rīcības pārmaiņa. Reforma nenesīs labos taisnības augļus, ja tā nebūs savienota ar Gara izraisītu atmodu. Atmodai un reformai jāveic tām norādītais darbs. Darot šo darbu, tām pilnīgi jāsaplūst. (8. rindk.)

"Jeb vai jūs nezīnāt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu." (1. Kor. 6: 19, 20.) *"Tāpat lai jūsu gaisma spīd laužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesīs."* (Mat. 5: 16.) Kristus par kritušo cilvēci nodeva Savu dzīvību, mums atstādams piemēru, kā lai sekojam Viņa pēdās. Tas,

kas to dara, dzirdēs atzinības vārdus "*Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps (..) ieej sava Kunga priekā.*" (Mat. 25: 23.) (9. rindk.)

Kunga Vārds nekad neapspiež rosmi. Tas pavairo cilvēka derīgumu, vadot viņa darbību pareizajā virzienā. Kungs cilvēku neatstāj bez mērķa, kas jācenšas sasniegt. Viņš tā priekšā liek nemirstīgu mantojumu un tam dod izdaiļojošu patiesību, lai tas varētu iet uz priekšu pa drošu un neapšaubāmu taku, tiecoties pēc tā, kas ir cienīgs, lai tam veltītu visaugstākās spējas, — mūžīgās dzīvības vainagu. (10. rindk.)

Cilvēks, arvien vairāk iepazīstot Kungu, pieaug spēkā. Pūloties sasniegt visaugstāko standartu, Bībele ir kā gaisma, kas vada viņa soļus mājup. Šajā Vārdā viņš atrod, ka tas līdz ar Kristu ir mūžīgo bagātību mantinieks. Ceļvedis viņam norāda uz Debesu neizmērojamām bagātībām. Turpmāk, iepazīstoties ar Kungu tuvāk, viņš sev nodrošina laimi, kas nekad nebeidzas. Dienu no dienas viņa alga ir Dieva miers, un ticībā viņš skata mājas, ko mūžīgi apspīd saule, kas brīvas no bēdām un vilšanās. Dievs vada viņu soļus un sargā to no krišanas. (11. rindk.)

Dievs mīl Savu draudzi. Kviešiem ir piejaukušās nezāles, bet Kungs savējos pazīst. "*Tev ir maz Sārdos tādu, kas nav aptraipījuši savas drēbes; viņi staigās ar Mani baltās drēbēs, jo viņi ir tā cienīgi. Kas uzvar, tas būs gērbts baltās drēbēs, un Es viņa vārdu neizdzēsīšu no dzīvības grāmatas, viņa vārdu Es aplicināšu Mana Tēva un Viņa eņģeļu priekšā. Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm.*" (Atkl. 3: 4-6.) (12. rindk.)

Vai Kristus padoms neietekmēs draudzes? Kāpēc jūs, kas zināt patiesību, klibojat starp diviem uzskatiem? "*Ja Kungs ir Dievs, tad sekojiet Viņam! Bet, ja Baals ir Dievs, tad sekojiet tam!*" (1. Ķēn. 18: 21.) Kristus sekotājiem nav tiesību būt neitrāliem. Vai-rāk cerību ir no atklāta ienaidnieka nekā no tā, kas ir neitrāls. (13. rindk.)

Lai draudze atsaucas pravieša vārdiem: "*Celies, topi apgaismota! Jo tava gaisma nāk, un Tā Kunga godība uzlec pār tevi. Tik tiešām, tumsība aplāj zemi un dziļa krēslība ļaudis, bet pār tevi*

uzlec kā saule Tas Kungs, un Viņa godība parādās pār tevi." (Jes. 60: 1, 2.) (14. rindk.)

Dieva ļaudis ir pazaudējuši savu pirmo mīlestību. Viņiem tagad jānožēlo un nesatricināmi jāiet uz priekšu pa svētuma taku. Dieva nodomi skar katru dzīvības fāzi. Tie ir nemainīgi, mūžīgi, un noteiktajā laikā tie tiks piepildīti. Kādu laiku var likties, ka visa vara ir sātana rokās, bet mēs paļaujamies uz Dievu. Kad mēs tuvojamies Viņam, tad Viņš tuvojas mums un strādā ar varenu spēku, piepildot Savus žēlastības pilnos nodomus. (15. rindk.)

Dievs norāj Savus ļaudis viņu grēku dēļ, lai tos pazemotu un ierosinātu meklēt Viņa vaigu. Kad tie reformēsies un to sirdis atdzīvosies Dieva mīlestībā, tad viņu lūgšanām sekos Viņa mīlestību apliecinošās atbildes. Viņš tos stiprinās reformācijas darbā, paceļot tiem karogu pret ienaidnieku. Pār tiem dusēs Viņa bagātās svētības, un tie spožos staros atstaros Debesu gaismu. Tad daudz ļaužu, kas nav no viņu ticības, redzēdami ka Dievs ir ar Saviem ļaudīm, tiem pievienosies un kalpos Glābējam." (16. rindk.)

RH - 1902. g. 25. febr.

Reformējoša kustība.

Dievs aicina tos, kas labprātīgi padosies Svētā Gara vadībai, iesaistīties tiešā reformācijas darbā. Es redzu mūsu priekšā krīzi. Kungs sauc savus strādniekus stāties ierindā. Katrai dvēselei jāsvētās Dievam dziļāk un patiesāk nekā iepriekšējos gados.

“Ainas, kuras nesen redzēju nakts atklāsmē, mani dziļi ietekmēja. Likās, ka bija attīstījies liela kustība – atmodas darbs daudzās vietās. Mūsu ļaudis bija atsaukušies Kunga aicinājumam un stājušies ierindā. Mani brāļi, Kungs mūs uzrunā. Vai mēs Viņa balsi neņemsim vērā? Vai mēs nesakārtosim savus lukturus un ne-

rīkosimies līdzīgi ļaudīm, kas gaida sava Kunga nākšanu? Šis laiks prasa, lai nestu gaismu un lai strādātu.” TM - 514, 515.

“Ir pienācis laiks pilnīgam reformas darbam. Kad iesāksies šī reforma, tad katru kristieti vadīs lūgšanas gars un no draudzes tiks izraidīts nesaskaņu un strīdus gars. Kas līdz tam nebūs dzīvojis kristīgā sadraudzībā, tie cieši tuvosies viens otram. Viena locekļa darbība pareizā virzienā pamudinās pārējos locekļus pievienoties viņa lūgšanām pēc Svētā Gara atklāsmes. Nebūs nekāda sajukuma, jo viss notiks saskaņā ar Gara prātu. Tiks noārdīti žogi, kas šķir ticīgo no ticīgā, un Dieva kalpi runās vienas un tās pašas lietas. Kungs sadarbosies ar Saviem kalpiem. Visi lūgs saprātīgi, kā Kristus mācīja saviem kalpiem: “Lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek kā Debesīs, tā arī virs zemes.” (Mat 6: 10.) 8T – 251.

“Nakts atklāsmē man rādīja lielu reformācijas kustību Dieva ļaužu vidū. Daudzi slavēja Dievu. Slimie tika dziedināti, un notika arī citi brīnumi. Bija redzams aizlūgšanas gars, līdzīgs tam, kas bija parādījies pirms lielās Vasarsvētku dienas. Bija redzami simti un tūkstoši apmeklējam ģimenes un atveram tām Dieva Vārdu. Sirdis tika pārlicinātas ar Svētā Gara spēku, un bija izjūtams paties atgriešanās gars. Visur tika plaši atvērtas durvis patiesības pasludināšanai. Likās, ka pasauli bija skāris Debesu gaismas iespaids. Patiesie un pazemīgie Dieva ļaudis saņēma lielas svētības. Es dzirdēju pateicības un slavas balsis, un likās, ka norisinājās tāda pat reformācija, kādu mēs piedzīvojām 1844. gadā.” 9T – 126.

Pēdējo dienu briesmas un priekšrocības.

E. G. Vaitas raksts draudzes žurnālā “Review and Herald”,
1892. g. 22. novembrī.

“Jo ir atspīdējusi žēlastība, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem, audzinādama mūs, lai, atsacīdamies no bezdievības un pasaulīgām iekārēm, prātīgi, taisni un dievbijīgi dzīvojam šinī laikā, gaidīdami svētlaimību, uz kuru ceram -- lielā Dieva un mūsu Pestītāja Kristus Jēzus godības atspīdēšanu. Viņš Sevi par mums nodevis, lai atpestītu mūs no visas netaisnības un šķīstītu Sev par Savas saimes ļaudīm, dedzīgiem labos darbos.” (Tit 2: 11-14.) (1. rindk.)

”Pirmkristiešu cerība par Kristus nākšanu bija svētlaimīga cerība. Apustulis viņus attēloja kā tādus, kas gaida Dieva Dēla nākšanu no Debesīm un mīl Viņa atspīdēšanu. Kamēr atklātie Kristus sekotāji glabāja šo cerību, viņi bija gaisma pasaulei. Bet sātana nolūks nebija, lai tie būtu pasaules gaisma. (..) Dieva un cilvēka ienaidnieks meta savu velnišķo ēnu pāri ticīgo tekai un aptumšoja viņu cerības zvaigzni, kas ir skaidrā ticība -- ticība Lielā Dieva un mūsu Pestītāja, Jēzus Kristus, krāšņajai atnākšanai. (2. rindk.)

Cerība, kas reiz viņiem bija tik ļoti dārga, pazaudēja savu pievilcību. Sātana iedvestie maldinošie priekšstati gandrīz pilnīgi izdzēsa pestīšanas gaismu, ko satur krustā sistā un augšāmceļušā Pestītāja nopelns. Cilvēki tika aizvilināti gūt grēku izpirkšanu ar saviem darbiem -- gavēšanu, grēksūdzi un maksājot naudu draudzei. Tas dabīgajai sirdij bija daudz patīkamāk, nekā iegūt taisnošanu caur grēku nožēlu, ticot un paklausot patiesībai. Atkrišanas laikmetos, par kuriem teikts: *”tumsība aplāj zemi un dziļa krēsla tautas”*; (Jes 60: 2.) reformācija tomēr uzmodināja zemes iedzīvotājus no nāvei līdzīgā miega. Daudzi novērsās no saviem maldiem un māņticībām, no priesteriem un grēku izpiršanas, lai kalpotu dzīvajam Dievam un Viņa Svētajā Vārdā meklētu patiesību kā apslēptu mantu. Viņi iesāka čakli strādāt patiesības raktuvē, aizvācot cilvēku uzskatos gruzus, kas bija aplājuši gaismas dārgakmeņus. Bet, tiklīdz iesākās reformācijas darbs, sātans vēl apņēmīgāk un dedzīgāk centās saistīt cilvēku prātus māņticībā un maldos. (..) (3. rindk.)

Kā sātans vadīja ļaudis pagātnē, tā viņš, ja vien spēs, rīkosies arī turpmāk. Dieva un cilvēku ienaidnieks pievīla pirmo

draudzi un tajās rindās, kas apliecināja mīlestību uz Dievu, sākās atkrišana. Un šodien, ja Dieva ļaudis nepamodīsies no miega, tie, pašiem neapzinoties, kritīs par upuri sātana viltībām. Cik daudzi no tiem, kas apliecina, ka tic Pestītāja drīzajai nākšanai, ir atkrituši; cik daudzi ir pazaudējuši savu pirmo mīlestību, un tiešām -- atbilst Laodiķejas draudzes aprakstam. Tie nav ne auksti, ne karsti. Sātans darīs visu līdz pēdējai iespējamībai, lai tos noturētu vienaldzībā un slimīgā nemaņā. Kaut Kungs atklātu ļaudīm viņu priekšā esošās briesmas, lai tie uzmostos no sava garīgā miega, sakārtotu savus lukturus un, Līgavainim atgriežoties no kāzām, būtu nomodā. (4. rindk.)

Dienas, kurās mēs dzīvojam, ir notikumiem bagātas un briesmu pilnas. Ap mums sabiezē par gala tuvošanos liecinošās zīmes, un sekos notikumi, kas būs daudz briesmīgāka rakstura, kādus pasaule jebkad ir pieredzējusi. (..) (5. rindk.)

Lai ikviens, kas saka, ka tic Kunga drīzajai atnākšanai, pēta Rakstus kā nekad agrāk. Jo sātans ir apņēmis izmēģināt katru iespējamo viltību, lai dvēseles turētu tumsā un neizpratnē, lai netiktu saskatītas briesmas, kas draud laikā, kurā mēs dzīvojam. Lai katrs ticīgais, nopietni lūdzot, pēta savu Bībeli, lai Svētais Gars varētu tam apgaismot, kas ir patiesība, un labāk iepazītu Dievu un Jēzu Kristu, kuru Viņš ir sūtījis. Meklējiet patiesību kā apslēptu mantu un lieciet ienaidniekam vilties. Pārbaudes laiks ir tieši mūsu priekšā. Jo Trešā eņģeļa skaļais sauciens ir jau iesācies ar atklāsmi par Kristus taisnību un grēkus piedodošo Pestītāju. Tā ir tā eņģeļa gaismas sākums, kura godība piepildīs visu zemi. Katram, kas saņēmis brīdinājuma vēsti, ir uzdevums paaugstināt Jēzu, sludinot Viņu pasaulei tā, kā Viņš atklāts ēnā, simbolos, -- kā parādīts praviešu atklāsmēs, kā aprakstīts Viņa mācekļiem dotajās mācībās un cilvēku labā veiktajos, apbrīnojamos brīnumdarbos. Pētiat Rakstus, jo tie ir, kas liecina par Viņu. (7. rindk.)

Ja jūs vēlaties pastāvēt bēdu laikā, tad jums jāpazīst Kristus un jāpieņem Viņa Taisnības dāvana, ko Viņš pieskaita nožēlojošam grēciniekam. Cilvēcīga gudrība nevar izdomāt pestīšanas plānu. Cilvēcīga filozofija ir tukša, cilvēka visaugstāko spēju augļi, at-

šķirti no Dievišķā Mācītāja lielā plāna, ir bezvērtīgi. Cilvēkam nepalīdz nekāds gods, visa cilvēcīgā palīdzība un godība guļ pīšļos, jo patiesība, kāda tā ir Jēzū, ir vienīgais līdzeklis, kas derīgs cilvēka glābšanai. Cilvēkam dota priekšrocība pievienoties Kristum, un tad Dievišķais savienojas ar cilvēcīgo. Cilvēka darbībai jābalstās vienīgi uz šo savienību. (..) Tādā veidā Dieva Gars aizskar dvēseli, tās spēki tiek atdzīvināti, un cilvēks kļūst par jaunu radījumu Kristū Jēzū. (..) Viņš saka: “*Vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība.*” (Jāņa 6: 63.) Dziesminieks vēsta: “*Kad kļūst saprotami Tavi Vārdi, tie apgaismo un dara vientiesīgos gudrus.*” (Ps 119: 130.) Tāpēc pētīsim Dieva Vārdu, lai pazītu Viņu, kurā nav nekādas tumsas. Jēzus teica: “*Kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsā, bet tam būs dzīvības gaisma.*” (Jāņa 8: 12.) (8. rindk.)

Temats, kas saista grēcinieka sirdi, ir Kristus un Viņa krustā sišana. Pie Golgātas krusta Jēzus parādīts pasaulei nesalīdzināmā mīlestībā. Rādiet Viņu tādu izsalkušajiem ļaužu pulkiem, un Viņa mīlestības spožums mantos cilvēkus no tumsas gaismai, no pārkāpumiem – paklausībai un patiesam svētumam. Domās redzot Jēzu pie Golgātas krusta, tas kā nekas cits atmodina sirdsapziņu izprast grēka pretīgo dabu. Grēks bija tas, kas izsauca Dieva mīļā Dēla nāvi, un grēks ir Likuma pārkāpšana. Viņam uzlika visu mūsu ne taisnību. Tad grēcinieks pakļaujas Likumam, atzīstot, ka tas ir labs. Jo viņš saprot, ka tas notiesā viņa ļaunos darbus, un tajā pat laikā paaugstina Dieva nesalīdzināmo mīlestību, kas sagādā pestīšanu, pieskaitot Kristus taisnību, kas nedarīja grēku un kura mutē nav atrasta nekāda viltība.” (9. rindk.) RH 1892. g. 22 nov.

Turpinājums sekoja nākošajā numurā, 1892. g. 29. novembrī.

“Patiesība ir iedarbīga, un, paklausot tās spēkam, prāts tiek pārveidots Jēzus līdzībā. Tā ir patiesība, kāda tā ir Jēzū, kas atdzīvina sirdsapziņu un pārveido prātu, jo sirdī to ievada Svētais Gars. Ir daudzi, kam trūkst garīgo uztveres spēju. Tie ņem vērā vārda

kailo burtu un atklāj, ka, Dieva Gara nepavadīts, tas neatdzīvina dvēseli un nesvēto sirdi. Cilvēks var būt spējīgs citēt gan no Vecās, gan no Jaunās Derības, var pazīt Dieva Vārda pavēles un apsolījumus, bet, ja Svētais Gars neieraksta patiesību sirdī, apgaismojot prātu ar Dievišķu gaismu, neviena dvēsele nekritīs uz Klints un netiks salauzta. Jo tas ir Dievišķais spēks, kas dvēseli savieno ar Dievu. Bez Dieva Gara apgaismojuma mēs nespēsim atšķirt patiesību no maldiem un kritīsim par upuri sātana meistarīgajām kārdināšanām un krāpšanām, ar ko sātans piemeklēs pasauli. Mēs esam tuvu cīņas noslēgumam, starp Gaismas Lielkungu un tumsas valdnieku. Drīz ienaidnieks ar savu viltību pārbaudīs mūsu ticību, cik tā vērtā. Sātans darīs brīnumus zvēra priekšā un pievils *”zemes iedzīvotājus ar brīnuma zīmēm, kas viņam bija dots darīt zvēra priekšā.”* (Atkl 13: 14.) (1. rindk.)

Lai gan tumsas valdnieks darbosies, lai nosegtu zemi ar tumsu un ļaudis ar biezu tumsu, Kungs parādīs Savu aizsargājošo spēku. Uz zemes jāpabeidz darbs, kas līdzināsies Svētā Gara izliešanai pirmo mācekļu dienās, kad tie sludināja par Jēzu, krustā sisto. Daudzi atgriezīsies vienā dienā, jo vēsts izplatīsies ar spēku. Varēs teikt: *”Jo mūsu pasludinātais evaņģēlijs pie jums nonācis ne tikai vārdiem, bet spēkā un Svētajā Garā un lielā noteiktībā.”* (1. Tes. 1: 5. 2007.g. tulk.) Tas ir Svētais Gars, kas piesaista ļaudis Kristum, jo Viņš vada Dieva lietas un parāda tās grēciniekiem. Jēzus sacīja: *”Viņš Mani cels godā, jo Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu.”* (Jāņa 16: 14.) (2. rindk.)

Svētā Gara darbs ir neizmērojami liels. No šī avota Dieva strādniekam nāk spēks un veiksmē. Svētais Gars ir Iepriecinātājs un kā personīga Kristus klātbūtne dvēselei. Tas, kas lūkojas uz Kristu vienkāršā, bērnišķīgā ticībā, Svētā Gara spēks veido viņu par Dievišķās dabas dalībnieku. Dieva Gara vadīts, kristietis var zināt, ka tas ir pilnveidots no Viņa, kas ir visu lietu Galva. Kā Kristu pagodināja Vasarsvētku dienā, tā Viņš atkal tiks pagodināts evaņģēlija noslēdzošajā darbā, kad Viņš sagatavos ļaudis izturēt izšķirošo pārbaudi lielās cīņas pēdējā posmā. (..) (3. rindk.)

Kad zeme būs apgaismota ar Dieva godību, mēs redzēsim darbu, līdzīgu tam, kas tika veikts, kad mācekļi, Svētā Gara pilni, atklāja augšamcēlušā Pestītāja spēku. Debesu gaisma iespiedās to prātos, kas bija pievilti no Kristus ienaidniekiem. Nepatiesais Viņa raksturojums tika noraidīts, jo Svētā Gara ietekmē viņi tagad skaidri redzēja Jēzu paaugstinātu *"par Valdnieku un Pestītāju, lai vestu Israēlu pie atgriešanās un grēku piedošanas."* (Ap. 5: 31.) Tie Viņu ieraudzīja, Debesu Godības apņemtu, ar bezgalīgi lielām bagātībām savās rokās, kuras Viņš ir gatavs dot visiem, kas nožēlo savu sacelšanos. Kad apustuļi atklāja Tēva Vienpiedzimušā Dēla godību, tad trīstūkstoš dvēselēm iedzēla sirdī. Cilvēki paši ieraudzīja sevi, -- grēcīgus un apraiņītus, bet Kristus tiem atklājās par Draugu un Pestītāju. Kristus tika paaugstināts un pagodināts ar Svētā Gara spēku, kas dusēja cilvēkos. Ticībā šie cilvēki skatīja Viņu kā tādu, kas panesis pazemojumus, ciešanas un nāvi, lai tie neietu bojā, bet iegūtu mūžīgo dzīvību. Kad tie vēroja Viņa nevainojamo skaidrību, tie redzēja savu kroplību un apraiņījumu. Tie tika piepildīti ar Dieva bijību, mīlestību un pielūgsmi pret Viņu, kas bija atdevis Savu dzīvību par upuri viņiem. Tie pazemoja savas dvēseles un savus ļaunos darbus un slavēja Dievu par Viņa pestīšanu. (..) (5. rindk.)

Svētā Gara dotā atklāsme par Kristu ļāva izprast Viņa spēku un varenību, un tie ticībā izstiepa savas rokas uz Viņu, sacīdami: "Es ticu !" Tā bija agrīnajā lietus laikā, bet vēlāis lietus būs daudz bagātāks. Cilvēku Pestītājs tiks pagodināts, un zemi apgaismos Viņa taisnības staru spožais mirdzums. Viņš ir gaismas avots, un gaisma pa atvērtajiem vārtiem ir spīdējusi uz Dieva ļaudīm, lai tie varētu paaugstināt Viņu, Viņa godības raksturā to priekšā, kas sēž tumsībā. (6. rindk.)

"Kristus nav ļaudīm iepazīstināts saistībā ar Likumu par uzticamu un līdzjūtīgu Augsto Priesteri, ***"kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka"***. Viņš nav paaugstināts grēcinieku priekšā par Dievišķo Upuri. Pie Viņa Dievišķā Upura, Vietnieka un Galvo-tāja darba esam tikai auksti un pavirši pakavējušies. Bet tieši tas ir tas, kas grēciniekam jāzina. Tas ir Kristus Savā pilnībā -- grēkus

piegodošais Pestītājs, kas grēciniekam jāredz. Jo Kristus nesalīdzināmā mīlestība ar Svētā Gara starpniecību pārliecinās un atgriezīs nocietināto sirdi. Tā ir Dievišķā ietekme, tā ir sāls garša kristietī. Daudzi sludina mūsu ticības mācības un teorijas, bet to izskaidrošana ir kā sāls bez garšas, jo Svētais Gars nedarbojas caur viņu neticīgo kalpošanu. Tie nav atvēruši savu sirdi, lai uzņemtu Kristus žēlastību, viņi nepazīst Gara darbību, tie ir kā milti bez rauga. Jo viņu pūlēs nav ievēroti darbības principi, un tiem neveicas dvēseļu mantošanā Kristum. Tie nepieņem Kristus taisnību, tas ir tērps, ko viņi nevalkā, nepazīstama pilnība, neaizskarts avots. (7. rindk.)

Ak, kaut Kristus salīdzinošais darbs tiktu rūpīgi pētīts! Ak, kaut visi rūpīgi un ar lūgšanām pētītu Dieva Vārdu! Ne lai gatavotos cīnīties par mācības apstrīdētajiem punktiem, bet lai ilgotos piepildīt savas izsalkušās dvēseles un dzesēt savas slāpes pie Dzīvības Avota. Tad, kad mēs pētām Rakstus ar pazemīgu sirdi un izjūtam savu vājumu un necienīgumu, tad Jēzus atklājas mūsu dvēselēm tā, ka mēs saprotam, cik Viņš mums nepieciešams un dārgs. Kad kļūsim par Dievišķās dabas dalībniekiem, tad ar nepatiku raudzīsimies, kā esam paaugstinājuši savu es, un tas, ko esam lolojuši par gudrību, izrādīsies atkritumi un gruži. Tie, kas sevi izglītojuši par diskutētājiem, kas sevi uzskatījuši par stipriem vīriem, uzlūkos savu darbu ar skumjām un kaunu un atzīs, ka viņu upurēšana ir bijusi tikpat bezvērtīga kā Kaina upuris, jo tajā nav bijusi Kristus taisnība. (8. rindk.)

Ak, kaut mēs kā tauta pazemotu savas sirdis Dieva priekšā un izlūgtos no Viņa Svētā Gara dāvanu! Ja mēs Kungam tuvosimies dvēseles pazemībā un sagrauzti, tad Viņš atbildēs uz mūsu lūgšanām, jo Viņš saka, ka Viņš ir labprātīgāks mums dot Svēto Garu, nekā vecāki ir noskaņoti dod labas dāvanas saviem bērniem. Tad Kristus tiktu pagodināts, un mēs Viņa miesā pazītu pilnīgu Dievību. Jo Kristus ir sacījis par Iepriecinātāju: **"Viņš Mani cels godā, jo Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu."** Tas mums ir Vissvarīgākais. **"Šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un To, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu."** (Jāņa 16: 14. un 17: 3.) (9. rindk.) RH - 1892. g. 29.nov.
